

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A CAROLINA REAPERS NOVEL

SAMANTHA WHISKEY

<http://www.carolinareapers.com>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CONNELL
CAROLINA REAPERS ROMANI

SAMANTHA WHISKEY

İÇİNDEKİLER

Samantha Whiskey'nin diğer eserleri

Şimdi Sesli Kitap Olarak Mevcut!

1. Connell
2. Annabelle
3. Connell
4. Annabelle
5. Connell
6. Annabelle
7. Connell
8. Annabelle
9. Connell
10. Annabelle
11. Connell
12. Annabelle
13. Connell
14. Annabelle
15. Connell
16. Annabelle
17. Connell
18. Annabelle
19. Connell
20. Annabelle

Epilog __

Grinder Ön İzleme __

Benimle bağlantı __

kurun! Grinder __

Yazar Hakkında __

Teşekkür _____

Samantha Whiskey

Telif hakkı © 2019 Samantha Whiskey, LLC Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya kitabın herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, kısa alıntılar hariç, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

kitap incelemesi. Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu kitap yalnızca kişisel eğlenceniz için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, paylaşmak istediğiniz her kişi için ek bir kopya satın alınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

SAMANTHA WHISKEY'İN DİĞER ESERLERİ

Seattle Sharks Serisi: [Grinder](#)

[Enforcer](#)

[Winger](#)

[Rookie](#)

[Blocker](#)

[Skater](#)

[Bruiser](#)

[Wheeler](#)

[Defender](#)

Carolina Reapers Serisi: [Axel](#)

[Sawyer](#)

[Connell](#)

Modern Bir Masal Romantizmi: [The](#)

[Crown](#)

[Taht](#)

ŞİMDİ SESLİ KİTAP OLARAK MEVCUT!

Grinder
Enforcer
Winger
Rookie

Seattle Sharks sabah yolculuğunuzu renklendirsin!

Gölmeye ihtiyacı olanlara ve bizim gölmemiz için elinden geleni yapanlara

1
CONNELL

Sweet Water adliye binasının önündeki Jaguar'dan indiğimde, boğucu ve bunaltıcı bir sıcaklık yüzüme çarptı. Main caddesinin hemen yanındaki bu küçük bina pek övünülecek bir yer değildi, ama bugün burada olacaklar, önümüzdeki hafta İskoçya'ya eve dönüp dönemeyeceğimi belirleyecekti. Charleston ve NHL takımımın diğer üyeleriyle birlikte yaşadığımız küçük Sweet Water kasabası, yılın büyük bir bölümünde çok güzeldi, ama sezon dışında terden boğulmaktansa, yüksek dağlarda olmayı tercih ederdim.

"Konuşmayı bana bırak," dedi pahalı, kendini beğenmiş avukatım Gregory Chastain, yanıma gelerek.

"Sana bunun için para ödediğimi düşünürsek, arkanıza yaslanıp gelişmeleri izleyeyim dedim," dedim ona kapıdan girerken. Tanrıya şükür, klima mükemmel çalışıyordu.

"Tabii, geçen sefer Miami'de de öyle demiştin, hatırladın mı?" Kaşlarını kaldırdı ve kravatını düzeltti.

"Diğer avukat aptalın tekiydi..."

"Connell!" Carolina Reapers'in halkla ilişkiler müdürü Langley, küçük koridordan aşağı indi, topuklu ayakkabıları taş zeminde tıklıyordu. Siyah saçları profesyonel görünümlü bir şekilde toplanmıştı, bu da bana bunun sosyal bir ziyaret olmadığını gösterdi. "Zamanında geldiğinize sevindim çocuklar."

"Connell'a yorumlarını en aza indirmesini söylüyordum," dedi Gregory yavaşça.

"Bu konuda hemfikiriz." Langley'in dudakları düzleşti.

"Neden bu kadar gerginsin?" diye sordum. Langley endişeleniyorsa, bunun bir nedeni olmalıydı. Bu kadın, işler ters gittiğinde bile soğukkanlı ve sakindi. Kaptanım Axel Nyström ile evli olduğunu düşünürsek, Reaper'ların dramlarını nasıl idare edeceğini iyi biliyordu.

"Oh, hiçbir şey, birkaç dakika erken girebilirsek sorun yok. Yargıç hazır, siz de hazırsanız, hemen başlayabiliriz."

Başını salladı ve seyrek bekleme salonunu mahkeme salonundan ayıran çift kapıyı işaret etti.

"Bana uyar," dedi Gregory.

"Hadi şunu halledelim." Ceketimin altındaki kol manşetlerini düzelttim. Mahkemeye gitmek, büyük silahları, yani gri Armani takımımı çıkarmak anlamına geliyordu.

Mahkemeye girdik... Bir dakika, burası gerçekten bir mahkeme salonu muydu? Sıralar halinde katlanır sandalyeler, iki sandalyeli iki masa ve küçük bir sahneye benzeyen yerde daha büyük bir masa vardı.

"Burası aynı zamanda toplum merkezi olarak da kullanılıyor," diye fısıldayarak açıkladı Langley, yaşlı bir kadın dizüstü bilgisayarıyla odanın arka tarafındaki kapıdan, sahnenin yanından içeri girerken. "Burada haftada sadece bir kez dava görüyorlar."

"Bingo ve dodgeball arasında mı?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "Yapma. Bugün olmaz. Şaka yok. Mizah yok. Mazeret yok. Evet, efendim. Hayır, efendim. Anladın mı?"

Bu sefer gözlerimi deviren bendim. "Tamam, Langley. Anladım."

Gregory ve ben sağdaki masaya oturduk ve Langley, kadınla aynı kapıdan giren bir memurla birlikte arkamızdaki katlanır sandalyelerden birine oturdu.

Kadın dizüstü bilgisayarını kurarken bir süre konuştular ve ben parmaklarımı oynatmamaya çalıştım. Aptal mıydım? Elbette, ama bu on bin dolarlık bir çek ve bir özürle düzeltilemeyecek bir şey değildi.

"Carson, seni görmek ne güzel," dedi kadın yumuşak bir gülümsemeyle, takım elbiseli orta yaşlı bir adam bizim masanın karşısına oturdu.

"Şehir avukatı," diye fısıldadı Gregory. "O sadece tazminat istiyor. Endişelenme."

"Herkes ayağa kalksın, saygın Yargıç Neil Hurston başkanlık ediyor," dedi memur derin, ağır bir sesle.

Ayağa kalktık ve sandalyeler spor salonunun zemininde korkunç bir gıcırta çıkardı.

Yargıç, sanki cumartesi matinesine gelmiş gibi sahneye çıktı. Gözlüğü burnundan kaydı, ama masaya otururken gözlüğünü tekrar yukarı itti.

Tokmağını vurdu. Neden? Sanki burada düzene sokulacak düzinelerce insan varmış gibi? "Duruşma başlıyor. Hepiniz oturun lütfen."

Oturduk. Bazıları İskoç aksanımın kalın olduğunu düşünüyordu, muhtemelen öyleydi, ama buradaki bazı güneyli insanlara, bu yargıç da dahil, hiç bir şey yapamazdım.

"Carson, bugün benim için neyin var?" diye sordu Yargıç Hurston.

Diğer avukat sahneye çıktı ve memura — görünüşe göre mahkeme memuruna — bir paket kağıt uzattı, memur da bunları yargıca ilettiler. "Sayın yargıç, Sweet Water kasabası versus Connell MacDhuibh davası için buradayız..."

"MacDhuibh," diye telaffuzunu düzelttim. Bu konuyu konuşurken ismimi katletmeye gerek yoktu.

Herkesin bakışları bana çevrildi.

"MacDhuibh," diye tekrar söyledim, yavaşça. "H harfini gerçekten telaffuz etmiyorsunuz." Gregory'nin iç çekişi, masa örtüsü olsaydı onu uçurabilirdi. "Doğru," dedi Carson yavaşça. "MacDhuibh."

"Böyle daha iyi," dedim başımı sallayarak.

Yargıç gözlüklerinin üzerinden bana baktı, ama başını sallarken hafif bir gülümseme vardı. "Devam et, Carson."

"Tamam, dediğim gibi. 9 Haziran gecesi, Bay MacDhuibh," diye devam etti ve ben başımı sallayana kadar bana baktı. Adamın telaffuzu berbattı, ama idare ederdi. "Main caddesinde dört tekerlekli aracını sorumsuz bir hızla sürdü ve bu sırada aracının kontrolünü kaybetti..."

"Küçük bir tavşandan kaçmak için direksiyonu kırdım," dedim Gregory'ye.

Bana sert bir bakış attı. Eğer mahkeme salonunda... toplum merkezinde... her neyse, orada olmasaydık, muhtemelen beni dirsekleyerek sustururdu.

"—büyük hasara yol açan bir kazaya neden oldu—" Arkamızdaki kapı açıldı ve korkunç bir gürültüyle kapandı.

"Beni beklemeden mi başladınız?" Hayatımda duyduğum en tatlı güney aksanı, boş duvarların yankısıyla toplum merkezini doldurdu. Ne yazık ki, o tatlı ses, tanıdığım en sinir bozucu kişiye aitti.

Annabelle Clarke.

"Bayan Clarke, hepimiz hazırız ve erken başlamaya karar verdik," dedi Carson hafifçe çekinerek.

"*Vay canına.*" Gözümün ucuyla onu gördüm ve Carson'ın masasının hemen arkasında durdu — Langley ile aynı sırada ama kesinlikle aynı tarafta değildi.

"Annabelle, şehir katibi olarak, bu mahkemenin gördüğü her davada bulunmak zorunda değilsin." Yargıç Hurston, uzun bir yolculuğa çıkacakmış gibi koltuğuna yaslandı.

"Eh, buna kesinlikle katılmak istiyorum!" Ellerini beline koydu ve ben de cazibeye kapılıp Gregory'nin arkasından ona bakmak için geriye eğildim.

Kız çok güzeldi ve bu kelimeyi hafife almamıştım, özellikle de askere alındığımda Amerika'ya taşındığımdan beri.

Kahverengi saçları kalın dalgalar halinde kıvrılıyordu ve ellerim, saçların ne kadar yumuşak olduğunu biliyorlarmışçasına seğirmeye başladı. Tanrım, bu kadın günah için yaratılmıştı. O ciddi, özel dikim takım elbise, son zamanlarda çoğu zaman rüyalarımın giren kıvrımlarını daha da vurguluyordu. Her fırsatta kucağıma atlayan hokey hayranları gibi sıska değildi. Hayır, Annabelle sanki beni deli etmek için bu dünyaya getirilmiş gibi bir vücuda sahipti: yumuşak bir cilt, dolgun kıvrımlar, kalın, kavranabilir kalçalar ve bir porno yıldızına yakışır göğüsler.

O kadar düzgün, düzenli, kışına sopa sokulmuş Annabelle Clarke'ın o büyük kahverengi gözleriyle porno izlediği falan yoktu - hayır, o gözler ev sahipleri derneği sözleşmelerinin veya şehir yönetmeliklerinin her türlü ihlalini tespit etmek içindi. Tanrım, kalın, koyu kirpikleriyle ne kadar güzel gözlerdi.

Şu anda, en dayanılmaz kırmızı renkle boyanmış dolgun dudaklarının üzerinden bana bıçak gibi bakıyordu. Eminim benim üzerimde harika izler bırakırdı...

"Sevgili Oliver'ımızı mahvetti!" Ne yaptım?

"Ne saçmalıyorsun kadın?" diye sordum ve Gregory'den sert bir bakış aldım.

Annabelle alaycı bir şekilde güldü. "Oliver! Sevgili heykelimiz!"

"Kanlı devekuşu heykeline isim mi verdin?" Bu kadın, hayatımda gördüğüm en çekici kadın olabilir, ama ne yazık ki çok aptaldı.

"Bunu ciddiye al!" Langley öne eğilip omzuma vurarak tısladı.

"Ben isim vermedim! 1933'te kasaba verdi!" diye bağırdı Annabelle.

"Annabelle, otur," diye emretti Yargıç Hurston.

Bana bir kez daha hızlıca baktı ama yargıcın dediğini yaptı.

"Carson, ne diyordun?" Yargıç Hurston iç çekerek sözünü bitirdi.

Carson, Annabelle'e arkasında oturmasından rahatsız olduğunu açıkça gösteren bir bakış attı ve boğazını temizledi. "Doğru. Bay MacDhuibh'in drag yarışı..."

"Ben kazanıyordum," diye mırıldandım, bu da Langley'den bir tokat daha yememe neden oldu.

"...devekuşu heykeline çarptığında sona erdi."

"Oliver!" diye düzeltti Annabelle.

Carson'ın omuzları düştü. "Oliver," diye tekrar etti sinirli bir şekilde.

"Oğlum, yaralandın mı?" Yargıç Hurston bana sordu.

"Omzumda bir çürük ve kırık bir ego, efendim, ama hepsi bu." Ona onun oğlu olmadığımı söyleme içgüdüsünü bastırdım. Ya da en biyolojik anlamıyla dışında hiçbir şekilde hiçbir erkeğin oğlu olmadığımı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Carson, heykelin hasarı ne kadar?" Yargıç, kendisine daha önce verilen belgeleri karıştırdı.

"Hasar yaklaşık dokuz bin dolar, ama emin olmak için yerel bir şirketten son bir tahmin bekliyoruz. Sadece kaide zarar görmüş..."

"*Paha biçilmez* bir kaide!" Annabelle öfkeyle bağırdı.

Yargıç Hurston gözlüklerinin üzerinden ona baktı ve Annabelle göğüslerinin altında kollarını kavuşturdu. O yaka bir santim daha aşağıda olsaydı, bu gece üzerinde çalışacak yepyeni bir fantezim olurdu.

"Sayın Yargıç, izin verirseniz?" Gregory araya girdi. "Lütfen," diye cevapladı Yargıç.

"Müvekkilim heykelin tüm hasarlarını karşılamaya hazırdır. O, kendi..."

"Aptallığını mı?" diye sordu Annabelle tatlı bir sesle.

"...hatasını kabul ediyor. 9 Haziran'ın Stanley Kupası geçit töreninin yapıldığı gün olduğunu biliyorsunuzdur. Müvekkilim, bu deneyimin kendisini o kadar etkilediğini ve karar verme yeteneğini bozduğunu ilk kabul eden kişidir."

"Alkolün etkisiyle karar verme yeteneği bozuldu daha doğrusu," diye espri yaptı Annabelle.

"O içki içmiyordu, Annabelle," diye karşılık verdi Carson. "Elimizde toksikoloji raporu var. Tanrı aşkına, benim işimi mi istiyorsun?"

Yanakları, giydiği takım elbisenin renginden biraz daha koyu bir pembeye dönüştü. Gözleri benimkilere doğru kaydı ve Langley'e "üzgünüm" diye fısıldadı. Bana değil.

Bu ikisinin arkadaş olduğuna inanmak zordu, ama Annabelle, kalecimiz Sawyer'ın nişanlısı Echo Hayes'in en iyi arkadaşı olduğu için

tam olarak yabancı sayılmazlardı. Biz Reaper'lara katlanan kadınlar sadece güzel ve bizden daha akıllı değillerdi, aynı zamanda kanlı hırsızlar kadar kalın kafalıydılar.

"Dediğim gibi," Gregory bizi konuya geri getirdi. "Bay MacDhuibh hatasını kabul ediyor ve bunu düzeltmek için mahkemenin gerekli gördüğü her şeyi yapmaya hazır."

"Bunu dikkate alacağım, Bay Chastain. Carson, şehir bu konudaki tazminattan memnun mu?"

"Evet, Sayın Yargıç."

"Biz *memnun değiliz!*" Annabelle ayağa kalkarak patladı. Şaşırtıcı derecede narin ayakları vardı.

"Annabelle!" Carson inledi.

"Yargıç, izin verirseniz?" diye sordu tatlı bir sesle, koridora adım atarak.

"Görünüşe göre, hiçbirimiz sizi durduramayız," diye uzun bir iç çekerek yargıç Hurston yavaşça konuştu. "Gel bakalım."

O bizim yanımdan geçip gitti ve ben gözlerimi onun kışından ayırmadım. Zar zor.

"Sayın Yargıç, bu adam bizim topluluğumuzu hiç anlamıyor..."

"İtiraz ediyorum!" Gregory hızla ayağa kalkarak haykırdı.

"Bay Chastain, burada o kadar resmi davranmıyoruz, ama devam edin," diye yargıç Hurston eliyle onu işaret etti.

"Müvekkilim Sweet Water'da bir ev sahibi. Topluma yatırım yaptı..."

"Hiç de değil! Reaper Village'da yaşıyor, tamam, ama yatırım mı yaptı? Sence bu biraz abartılı değil mi?" Gregory'ye, daha zayıf bir erkeğin hayalarını kurutacak kadar sert bir bakış attı.

"Sweet Water Bank and Trust'a dokuz milyon dolardan fazla yatırım yaptım. Ben buna yatırım derim," diye karşılık verdim. Bu, hisse senetlerine ve girişimlere yatırdıklarımı saymazdı.

Ağzı açık kaldı, ama çabucak toparlandı. "Ben paradan bahsetmiyorum, Bay MacDhuibh."

Onun kusursuz telaffuzuna gülümsedim. Kız pratik yapmış olmalıydı, bu da benim etrafta olmadığım zamanlarda beni düşündüğü anlamına geliyordu. Belki de olumlu bir şekilde düşünmemiştii, ama bununla başa çıkabilirdim. "Peki, neyden bahsediyorsunuz?"

Hızla gözlerini kırıştırdı ve daha da koyu bir pembeye döndü.

"Sweet Water'da Reapers'ın evi olmaktan inanılmaz derecede gurur duyuyoruz, ama sizin de Sweet Water'da yaşamaktan gurur duymanızı istiyoruz."

Bu parayla ilgili değil, Bay MacDhuibh."

Connell. Och, o dudaklardan adımı duymak istedim.

"Ben zaten Sweet Water'ın gururlu bir sakiniyim."

"Tarihimizi hiç bilmezken bu nasıl olabilir? Büyük buhran sırasında devekuşu yarışlarının bu kasabayı kurtardığını bile bilmiyordunuz."

Kesinlikle yanlış duymuş olmalıyım. "O büyük kuşları yarıştıran mıydunuz?"

"Tabii ki yapmadım. Aslında bu oldukça insanlık dışı bir şey, ama otuzlu yıllarda bu devekuşu yarışları, küçük kasabamızın güvенеbileceği tek gelir kaynağıydı." Yumruklarını yine beline koydu. "Bize zarar verdiği şeyi değiştirerek bunu telafi edemezsin. Senin paranızı istemiyoruz ve ihtiyacımız da yok."

"Aslında..." Carson başladı.

"Şşş," Annabelle benimle göz teması kurmaya devam ederek parmağını ona doğru uzattı. "Bizim istediğimiz... hayır, *talep ettiğimiz* şey senin saygın."

"Sana saygı duyuyorum," diye onu temin ettim.

"Yeter," diye ilan etti Yargıç Hurston ve hemen dikkatimizi çekti. "Bayan Clarke haklı. Şimdi, heyecanlanma Annabelle, onu katranlayıp tüyle kaplamayacağız. Ona topluluğumuza saygı duymayı öğretebileceğini düşünüyorsan, bu görevi sana vermekten memnuniyet duyarım."

"Bekle... ne?" Annabelle'in eli göğsüne gitti.

"Connell MacDhuibh'in Oliver heykelinin onarımıyla ilgili tüm masrafları ödemesine ve altı hafta boyunca sizin gözetiminizde toplum hizmeti yapmasına karar veriyorum, Bayan Clarke. Onu katip ofisinde veya yedek projede çalıştırın, karar sizin." Tokmağını vurdu. "Duruşma sona ermiştir."

Hiçbir yorum yapmadan ayağa kalktı ve odadan çıktı, hepimizi dehşet ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle birbirimize bakarken bıraktı.

"Toplum hizmeti," diye Langley'in odadan çıkarken telefonunda konuştuğunu duydum, şüphesiz Reapers'ın sahibi Asher Silas'a az önce olanları anlatıyordu.

"Tazminatı ayarlayacağım," dedi Gregory, evrak çantasını alırken. "Lanet olası küçük kasaba hakimleri. Sanırım iyi haber, sezon başlamadan önce bu işi halledebilirsin, ki Silas'ın da bunu talep edeceğinden eminim."

"Doğru," diye mırıldandım, az önce ne olduğunu anlamaya çalışarak.

Gregory ve Carson birlikte dışarı çıktılar, Annabelle ve beni yalnız bıraktılar.

"Neden seni denetlemem gerekiyor ki?" diye mırıldandı.

Yavaşça ayağa kalktım, sözlerimi dikkatlice seçerek.

"Biliyorsun, kızım, seni benimle sevişirken hayal etmiş olabilirim, ama *beni kazıklarken* hayal etmemiştim." Kollarıma tekrar düzelttim.

"Ben... *senin benimle* olmanı istemedim. Yapacak çok işim var, sana bakacak vaktim yok." Masayı dolaşıp tam karşısına geldiğimde çenesi iki santim kadar kalktı. Göz teması kurmaya çalışarak çenesini daha da kaldırdı.

"İnan bana, ben *senin* bakman gereken bir çocuk değilim." Göğsüm mutlak bir hayal kırıklığıyla sıkıştı.

"Belki bir kez olsun bir şeyi ciddiye almayı öğrenirsin." Koyu renkli kaşlarını kaldırdı.

"Oh, bana güven, kızım. Bana İskoçya'daki yaz tatilimi kaybettirdiğini düşünürsek, bunu çok ciddiye alacağım. Dikkatimin yüzde yüzünü sana vereceğim." O inanılmaz göğüslerin hızlıca inip kalkmasını fark etmeme rağmen gözlerimi ondan ayırmadım.

"Peki... tamam o zaman. Yarın görüşürüz o zaman?" Yutkundu. "Belediye binası, sabah dokuzda?"

"Pazartesi," diye karşılık verdim. "Yarın çok fazla akşamdan kalma olacağım." Pişman olacağım başka bir şey söylemeden veya yapmadan önce dönüp mahkeme salonundan çıktım.

Öncelikle, annemi aramam gerekecekti, ki bu tüm bu cümlelerin en kötü kısmıydı. Kadın bana çok kızacaktı.

Ama daha da önemlisi, bu lanet olası bir felaket olacaktı. O kıza çok ilgi duyuyordum, eninde sonunda bir şeyler söyleyecektim ve ben istediğimi elde etmekle ünlüydüm. Peki ya gözleri? Vücut dili? Dokuz milyonun tamamını, onun da beni istediğine bahse girerdim. Sorun, ikimizin de birbirine tahammül edememesi ve benim bir ilişki adamı olmamamdı.

Bu çok kötü olacaktı. Çok, çok, çok kötü.

Annabelle Clarke ile geçireceğim bütün bir yaz, iki şekilde bitebilirdi: cinayet ya da kalp kırıklığı. Dürüst olmak gerekirse, ilkini tercih ederdim.

"Belediye binasının daha resmi bir görünümü olacağını düşünmüştüm," dedi Connell arkamdan. Masamdan fırlayarak, İskoçyalı'nın gelişini haber vermediği için asistanıma şakacı bir şekilde ters ters baktım.

"Bay MacDhuibh geldi," dedi Lacy, çok geç kalmış bir şekilde.

"Teşekkürler, Lacy," dedim, o masasına geri koşarken ve bilgisayar ekranına yoğun bir şekilde odaklanırken.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum Connell'e, kendimi toparlayarak onu baştan aşağı süzdüm. Adam dar beyaz bir tişört ve Reaper spor pantolonu giymişti — sanki yürüyen bir seks reklamı gibiydi, yüzündeki o sırıtış neydi öyle? Tanrım, yatakta düzgün bir sevişmeden sonra saatlerce karnımızı ağrıtabacak kadar güleceğimizi vaat ediyordu.

Binanın etrafına göz gezdirdi, mavi gözleri cilalı mermer zeminleri, Sweet Water'ın kurucularının zihninde henüz bir fikir olduğu zamanlardan kalma çerçeveli planlar ve şehir planlarıyla süslenmiş eski kumtaşı duvarları izledi. Değerlendirmesini, arkamızdaki asistanımın ve benim masalarımızı inceleyerek tamamladı. Zengin akçaağaç ağacından yapılmış masalar, yine mermerin üzerine oturuyordu. Odada bilgisayarlarımız dışında hiçbir ofis ekipmanı yoktu. Fotokopi makineleri, kayıtlar ve benzeri şeyler, eski binanın güzelliğini bozmamak için kapalı bir odada tutuluyordu.

"Birincisi, daha fazla insan bekliyordum," dedi. "Ve kesinlikle daha fazla ofis eşyası bekliyordum. Müze değil."

Gülmek için alt dudağımı ısırdım. "*Ofis eşyaları mı?*" diye sordum. "Bu İskoçya'da kullanılan bir terim mi?"

Başını eğdi, gözleri şimdi vücudumu baştan aşağı süzdü. Bu sabah seçtiğim pembe Chanel eteği ve beyaz bluzu düzeltmemek için tüm gücümü kullandım. Bakışları, kalçalarımın kıvrımlarını, göğüslerimin dolgunluğunu incelerken, eteğime uyması için seçtiğim pembe rujda takılıp kalırken, kızgın bir damga gibiydi.

"Öyle," diye cevapladı sonunda. "Peki, bugün senin için ne yapmam gerekiyor?"

Dili kelimeleri sararken omurgamdan sıcak bir ürperti geçti. Lanet aksanı. Neden dizlerimi titretti?

Omurgamı düzelttim, beyaz tişörtünün altından kolayca görebildiğim belirgin göğüslerinden gözlerimi ayırdım ve ofisimden koridorun sonundaki malzeme dolabına koştum. "Al," dedim, ona bir kumaş yığını uzattım. "Önce bunu giymen gerekecek."

"Neden?" Kahverengi tulumu çürümüş bir meyveymiş gibi inceledi.

meyve

parçasıymış gibi "Çünkü," dedim. "Bu, senin kim olduğunu gösteriyor."

inceledi. Connell bana bir adım yaklaştı ve koridor birdenbire çok

sıcak ve çok kalabalık hale geldi. Ama onun bakışlarından kaçmadım. Kırılmadım. Bir saniye bile. "Ben neyim, Annabelle?"

Adımın sesini duyduğumda içimden bir sıcaklık yayıldı ve İskoçların üzerimde böyle bir etki yaratmasına izin verdiğim için kendime lanet ettim.

"Sen," dedim, biraz nefes nefese. Lanet olsun, o cinsel bir koku yayıyordu - sedir ağacı ve meşe yosunu gibi - sanki ter içinde olsa bile lezzetli kokan eski bir dağlı gibi.

"Evet," dedi Connell, kelimeyi uzatarak. "Ben..."

"Sen bir..." Dilim dolandı ve keskin bir nefes aldım, ellerimi sallayarak yanından geçtim. "Sen paha biçilmez bir heykeli tahrip eden kişinin ve bu nedenle önümüzdeki altı hafta boyunca benim tam kontrolüm altındasın."

Ofisimde durup ona dönerek döndüm.

Yine sırtıyordu. "Tamamen senin kontrolünde olmak o kadar da kötü gelmiyor."

Dudaklarımı büzdüm ve arkasını işaret ettim. "Tesisler solda, üçüncü kapı. Orada üstünü değiştirebilirsin. Döndüğünde sana bir görev listesi vereceğim."

"Tabii patron," dedi ve bana alaycı bir selam verdikten sonra ofisimden çıkıp, ofisime bağlı koridora doğru yöneldi.

Nefesimi verdim, yanaklarım yanıyordu.

Bu, hayatımın en uzun altı haftası olacaktı.

Beş dakikadan az bir süre sonra, Connell köşeyi döndü ve şanslıydım ki, ben çoktan oturmıştım. Sıcak bir günde tatlı çay gibi, adam çirkin kahverengi tulumu çok *yakışıklı* gösteriyordu.

"Ciddi misin?" diye mırıldandım, gözlerimi onun beline bağladığı üst kısmı ve güçlü karnını saran kalın kahverengi pantolonundan ayırarak.

"Ne?"

Kafamı salladım ve ona bir kağıt parçası fırlattım. O da onu göğsüne kolayca yakaladı.

"Yerleri sil. Kapı menteşelerini yağla..." Bana kaşlarını kaldırdıktan sonra listesini okumaya devam etti. "Banyoları temizle. Arka kayıtları düzenlemek de dahil olmak üzere bodrumu temizle."

Nefesimi tutup bekledim.

Onun itiraz etmesini.

Sızlanmasını.

Bütün bunları ortadan kaldırmak için istediğim miktarda bir çek teklif etmesini.

"Tamam o zaman," dedi. "Paspas ve kovayı nerede bulabilirim patron?"

Sandalyeyi döndürdüm ve ona bakakaldım. Dudaklarında *yine* o yarım gülümseme belirdi.

Ofisime bağlı koridoru işaret ettim. "Sağda, iki kapı ileride. Suyu tuvaletten alabilirsin."

O da başını salladı, listeyi cebine koydu ve gösterdiğim yöne doğru yöneldi. Lacy masasından ıslık çaldı ama gözlerini bilgisayardan ayırmadı.

"Öğle arasında Dan'i arayıp hızlı bir seks yapmam gerekebilir çünkü *hepiniz* her yere cinsel gerilim saçıyorsunuz."

"Lütfen," dedim, elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Kocanla ne istersen yap, ama Connell ile benim aramda kesinlikle hiçbir şey yok."

Lacy dişlerini sıktı. "Bilemiyorum," dedi. "Kesinlikle öyle görünüyor. Kahretsin, öyle *hissediyorum*. Sana bakışları? Sanki sen bir atıştırmalık mışsın gibi..."

"Kes şunu," dedim, koltuğumda kıpırdanarak. "Hayal görüyorsun." Çünkü ben kesinlikle onun tipi *değildim*. Model değildim, ona yakın bile değildim. Vücudum kıvrımlıydı. Karnım yumuşaktı, sıkı değildi ve uyluklarım kalındı. Vücudumu seviyordum, ama kesinlikle, çöp gibi zayıf kadınlarla çıkmaya alışkın ünlü bir sporcu tarafından incelenmek istemiyordum. Onu araştırmış olduğumdan değil tabii.

"Tamam," dedi Lacy, biraz daha yumuşak bir sesle. "Sen nasıl istersen, *patron*," diye alay etti.

İKİ SAAT SONRA, Lacy molasına çıktı, kapıdan adeta koşarak çıktı ve onu bekleyen kocasının kollarını açtı. Yeni evliler.

Masamın üzerine eğildim, şimdiye kadarki en büyük şehir projemin planlarına gömüldüm.

"Devekuşu Rezervi nedir?" Connell'in sesi beni irkitti ve okuduğum kağıtları yere düşürdüm.

Onları toplamak için acele ettim, ama Connell daha hızlıydı, dizlerinin üzerine çökmüş, dağınık kağıtları topluyordu. Dizlerinin üzerinde önümde duran, kristal mavisi gözleri benimkilere bakarak dağınık kağıtları bana uzatan onu görünce kalbim hızla çarpmaya başladı.

Dudaklarımı ıslattım ve hafifçe titreyen parmaklarımla kağıtları ondan aldım. "Teşekkür ederim," dedim ve kağıtları masamın üzerine koydum.

"Peki," dedi, yığımı inceleyerek. "O nedir?"

Dudaklarımı ısırarak düşündüm. Heyecanım mantığımı gölgede bırakmıştı. "Sır tutabilir misin?"

Gülümsedi. "Sırları *severim*."

Avuçlarımı kağıtların üzerine koydum. "Devekuşu rezervi kurmanın ilk aşamalarındayım."

"Evet," dedi başını sallayarak. "Metinden bunu anladım. Ama ne olmuş yani?"

"Sevgili Oliver heykeline dört tekerlekli bir araçla çarptığın için eminim anlamışsındır, bu kuş Sweet Water kasabası için inanılmaz derecede önemli."

"Hadi canım!" dedi Connell alaycı bir şekilde, bana göz kırparak.

Ona dudaklarımı bücktüm. "Daha önce de söylediğim gibi," dedim. "Devekuşu yarışı, Sweet Water'da eskiden *bir* turistik cazibe merkeziydi. 30'lu yıllarda Charleston ve Güney Carolina'nın her yerinden en zenginleri buraya çekiyordu."

"Yarış." Connell ellerini ceplerine soktu. "Devekuşlarıyla. Hala anlamıyorum."

"Evet," dedim, hareket ettiğinde alnına *düşen* sarı saçlarını görmezden gelerek. "Tabii ki, aynı yarışları geri getirmek istemem, sonuçta ben insancıl biriyim. Ama ihtiyaç sahibi devekuşlarını kurtarmak her zaman hayalim olmuştur, onları Sweet Water'a bir cazibe merkezi olarak geri getirmek de öyle."

Kaşları kalktı, ama başını salladı. "Devekuşları. Önemli. Anladım." Gülümsedi. "Kaç tane var?"

"Ne kadar?"

"Devekuşları," diye güldü.

"Oh," dedim, iç çekerek. "Henüz hiç almadım. İzinler ve potansiyel mülkler için yeni başladım."

"Peki, yardıma ihtiyacın olursa..."

"Senden mi?"

Kollarını kaldırarak ofisimde başka kimsenin olmadığını gösterdi. "Neden olmasın?"

Omuz silktim. "Bu topluluğu pek umursamadığını düşünmüştüm. Bu yüzden altı hafta boyunca benimle birlikte acı çekmeye mahkum oldun."

Dudaklarını sıkıştırdı, çenesindeki bir kas seğirdi.

"Hayır," dedim, elimi kaldırarak. "Beni yanlış anlama," diye aceleyle ekledim. "Sadece kariyerin, seyahatlerin ve diğer her şey için demek istedim. Kök salmak için fazla zamanın yok."

Connell kaşlarını kaldırdı. "Beni hiç tanıımıyorsun, tatlı Annabelle," dedi ve bana doğru eğildiğinde ben de zorlukla yutkundum. "Tanıyana kadar varsayımlarda bulunma." Ellerini koltuğumun kolçaklarına dayadı, burnu benimkinden bir santim uzaktaydı. "Şimdi, *patron*, bu kayıtlar nerede?"

Sandalyemden doğrulup ayağa kalktım, sandalyeyi tutan ellerini kurtardım. Vücudunun benimkine değmesi, en kısa anlarda bile, yazın bir pazar gününden daha sıcak bir his uyandırdı.

"Bu işin en uzun süreceğini tahmin ediyorum," dedim, koridordan geçip bodruma inen merdivenlere doğru ilerlerken bluzumu düzelttim. O da peşimden geldi ve ben de ışığı açarak devasa alanı aydınlattım. "Burası ciddi şekilde ihmal edilmiş," dedim, gözlerim tatil süslemeleri, fazladan masa ve sandalyeler, parti malzemeleri ve sayısız kamu kayıt kutularının üzerinde dolaştı. "Neredeyse otuz yıl öncesine aitler," dedim. "Mahkeme duruşmaları, meclis toplantı tutanakları vb. Elimden geleni yaptım, ama zamanımın çoğunu ve fazla mesailerimi güncel olaylara ayırıyorum." Bu dağınıklığa bakarken yorgunluk kemiklerime işledi ve iç geçirdim. "Ve bu işi yapacak doğru adamı bekliyorduk." Bu ezici görevi hafifletmeye çalıştım.

Connell güldü. "Ve o adamın ben olduğumu düşünüyorsun."

"Evet, öyle düşünüyorum." Ona yaklaştım, boynumu eğerek gözlerine baktım. "Ve sizin hakkınızda biraz bilgim var, Bay MacDhuibh. Eğer burada bir şaka yapıp bu kayıtları yok etmeyi düşünürseniz, Sweet Water'a bir daha asla ayak basmamanızı şahsen sağlayacağım."

Gözlerini kısarak, gözlerinde... kızgınlık mı? Endişe mi? Pişmanlık mı?

"Sevdiğin heykele zarar vermek istemedim," dedi, sesi alçak ve kısık. "Ve bana verdiğin işlerden kurtulmak için tartışmaya çalışmıyorum. Bana güvenebilirsin, Annabelle."

Sözlerindeki samimiyet dudaklarımda bir gülümseme oluşturdu, ama kimi kandırıyordum? Connell'in, o mükemmel İskoç ağzından çıkan her şeye kadınları inandırmak konusunda çok usta olduğuna emindim.

"İyi," dedim, boğazımı temizleyerek. "Saat dörtte gidebilirsin." Merdivenleri neredeyse koşarak çıktım, bodrumun dışında Connell'in kokusuyla *ıslanmamış* havayı ciğerlerime çekerek.

Öğleden sonranın geri kalanı, çeşitli kasaba meselelerini hallederken klavyemin tıklamaları ve Connell'in alt katta çalışırken çıkardığı hafif gürültüler dışında sessiz geçti. Bazen tanımadığım bir melodi mırıldandığını duyuyordum, ama bu melodi unutulmaz bir güzelliğe sahipti. Derin tenor sesi ve mırıldanırken göğsünden çıkan gürültü, zihnimde yemyeşil tepeler ve taş kalelerden oluşan görüntüler canlandırıyordu. Havadaki yağmurun tadını neredeyse alabiliyor, yemyeşil çimlerin kokusunu duyabiliyor, parmak uçlarımda eski taşları *hissede biliyordum*.

"Patron?"

Masamda irkildim, gözlerim hayal aleminden bir anda açıldı. "Tanrı aşkına, Connell," dedim, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için göğsümü tutarak

kalbimi yavaşlatmak için göğsümü sıktım. "Yarın o tulumu bir zil takacağım galiba."

O güldü, sesi samimi ve doluydu ve tenimi okşadı. "Adını iki kez söyledim. Uyuyor muydun?"

"Hayır," dedim, masamı düzelterek. Gülümsemesini bastıran Lacy'ye bir bakış attım. "Sadece... biraz düşünüyordum. Senin için ne yapabilirim?"

Ofisimin en uzak duvarındaki büyük saati işaret etti. "Saat dört."

Başımı salladım. "Gidebilirsin."

"Tamam," dedi. "Bunu zaten söyledin."

"O zaman ne..."

"Scythe'a gitmek için araba lazım mı?"

Dudaklarım aralandı ve içimden bir nefes çıktı. "Bu gece Scythe'a gideceğimi nereden bildin?"

"Herkes gidiyor," dedi omuz silkerek. "Yaz tatilinin başlangıcını kutlamak için - sezon dışı."

"Oh, şey, ben..." Derin bir nefes aldım. "Burada bitirmem gereken birkaç iş var. Teklifin için teşekkürler. Daha sonra kendim giderim."

Gözlerinde bir anlık bir yenilgi ifadesi belirdi, ama hemen kayboldu. Başını salladı ve ofisimden çıktı. "Görüşürüz o zaman." Bana sırtını döndü ve binadan dışarı çıktı.

"Onun teklifini kabul etmediğine inanamıyorum!" Lacy, o duyamayacağı bir mesafeye ulaşır ulaşmaz dedi.

"Yapacak işlerim var," dedim, dikkatimi tekrar bilgisayarına vererek. "Her zaman yapacak işlerin var. Nadiren çalışmayı bırakıyorsun." "Ne demek istiyorsun?"

"Çalışmayı bırakmak için bir zaman varsa, o da Connell MacDhuibh ile gezintiye çıkmaktır!"

Yumuşak bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Lacy, önümüzdeki altı hafta boyunca benim altında çalışacak. Bir şey olduğu için değil, ama olsa bile, bir iş arkadaşıyla böyle bir ilişkiye girmek son derece uygunsuz olur."

Lacy masasına elini vurdu ve bana şaşkın şaşkın baktı. "O teknik olarak senin çalışanın değil. Benim gibi değil."

"Yine de benim sorumluluğum altında." Onu eliyle uzaklaştırdım. "Bu konuda başka bir şey söyleme lütfen," dedim ve ona göz kırptım. "İstersen erken çıkabilirsin."

Bu sözlerim üzerine yüzü aydınlandı. "Teşekkürler, Annabelle." Masamın önünden geçerken omzumu sıktı. "Ve biliyorsun, altı hafta o kadar da uzun bir süre değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Çıkışa doğru ilerlerken omuz silkti. "Hizmetini tamamladığında ikiniz..."

"Sen imkansızsın!" diye gülerek söyledim. "Git! Bu gece eğlenmene bak. Herkes senin gibi yeni evli çiftlerin tutkusu içinde boğulmuyor."

Gülerek başını salladı ve çıktı.

Ofisimde tekrar sessizlik hakim olunca, derin bir nefes aldım, önümdeki iş yükünden dolayı omuzlarımdaki gerginlik artmıştı.

Ve kendimi durduramadan, mırıldanmaya başladım.
Connell'in şarkısını.

* * *

SCYTHE, Reapers ile neredeyse duvardan duvara doluydu, o kadar ki Echo'nun şu anda koşturduğu bara doğru sıkışıp geçmek neredeyse imkansızdı.

"Annabelle!" Beni görünce böyle dedi. "Yer açın," dedi, birkaç Reaper çaylaklarına bakarak. Onlar da taburelerinden aceleyle kalkıp barın arkasındaki bilardo masalarına doğru yöneldiler.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedim ve yine de oturdum.

"Tabii ki yapmam gerekiyordu," dedi. "Zaten içkilerini almışlardı." Omuz silkti ve alnındaki mor saç tellerini silkeledi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum, gözlerim hala düz olan karnına kaydı. "Sabah bulantısı gerçekten çok kötü," dedi, elini karnının üzerinde gezdirerek

"Ama en azından hangi vardiyada çalışacağımı seçebiliyorum. Geceler o kadar da kötü değil."

"Hiç çalışmak zorunda değilsin..."

"Hayır, yapmıyorsun," diye sözümü kesti ve parmağını bana doğru salladı. "Sen de mi? Sawyer bunu yüzlerce kez söyledi bile."

Savunma amaçlı ellerimi kaldırdım. "Seni önemsiyoruz."

"Biliyorum. Ve dünyada hamile kalan ilk kadın ben değilim. Artık yapamayacağımı hissedene kadar çalışacağım. Hiçbir şey değişmedi."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Şey," dedi. "Artık müşterilerimle içki içemeyeceğim gerçeği dışında." İkimiz de buna güldük. "Bu arada," dedi. "Votka soda mı istersin, yoksa sadece soda mı?"

"Soda ve limon lütfen," dedim, sol omzumdaki gergin düğümü ovuşturarak.

"Hala iş gecelerinde içki içmiyor musun?" diye sordu, içkiyi doldurup bana doğru kaydırarak.

"Hayır," dedim, köpüklü soda suyunu yudumlarken. "Sabah erken kalkmam gerek. Ben sadece buradayım çünkü..."

"Patron geldi," Connell'in sesi beni keserken bara doğru ilerledi. Echo'ya baktı. "Bir tane daha lütfen." Boş bir bardak bardağa koydu.

Echo gülümsedi, içkisini hazırlamaya başlamadan önce gözleri ikimizin arasında gidip geldi.

"İşini bitirdin mi?" diye sordu, vücudu o kadar yakındı ki, en basit hareketlerle bile ona dokunmamak için çaba sarf etmem gerekiyordu.

"Hayır," dedim, omzumdaki o yeri tekrar ovuşturarak. "Asla bitiremem ve bitireceğime de inanmıyorum. Programımda bitmek bilmeyen bir liste var ve emekli olana kadar bitiremeyeceğim sonucuna vardım."

"Buyurun," dedi Echo, Connell'in içkisini ona doğru kaydırarak.

"Teşekkürler," dedi, sonra benim masaj yaptığım yeri gördü. "Omzunu mu incittin?"

Gülerek elimi hızla indirdim. "O kadar da değil," dedim, bardağımdaki buğu ile oynayarak. "Bilgisayara çok uzun süre baktığımda bazen oluyor. Hep aynı yer."

Connell içkisini masaya koydu, ellerini omuzlarıma üzerine koydu ve bana soru dolu bir bakış attı. "İzin verir misin?"

Dudaklarım aralandı, tereddüt dilimi bağladı.

"Minör liglerdeyken omzumda küçük bir sakatlık geçirdim," dedi. "Fizyoterapistim bana bir numara öğretti."

Echo'ya bir bakış attım, o da hemen barın diğer ucundaki müşterilerle ilgilenmeye başladı. "Tamam," dedim, beni dokunmadan önce onayımı beklediği için yanaklarım kızardı.

Ve sonra *dokundu*.

Elleri sıcaktı ve güçlüydü ve bir şekilde beni işkence eden yeri *tam olarak* biliyordu.

Sadece başparmağını değil, tüm elini kullanarak, her geçişte kasları gevşeten tatlı bir baskı ile düğümün üzerinden kaydı. Onun dokunuşuyla hemen gevşedim, o çalışmaya devam ederken dudaklarımdan çıkan yarı iç çekme, yarı iniltiyi engelleyemedim.

Ve tam göz kapaklarım kapanıp kalabalık barın sesleri kaybolurken...

Beni bıraktı.

Gözlerim birden açıldı ve derin ve yavaş nefes aldım.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum, hayretler içinde. Neredeyse bir haftadır beni rahatsız eden ağrı tamamen gitmişti. Artık sadece serbestçe akan kan dolaşımı ve gevşemiş kaslar vardı. Başım dönüyordu.

O sırttı ve içkisini aldı. "Eski İskoç büyü," dedi, boş elindeki parmaklarını kıpırdatarak.

Gülerek, "Her neyse," dedim ve kadehimi onun kadehine kaldırdım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi ve bardağını benimkine çarptı.

Orada oturup içkilerimizi yudumlarken, diğer Reaper'ların sohbetleri aramızdaki boşluğu doldurdu. Çoğu, yazın sahip oldukları kısa tatil için seyahat hazırlıklarından bahsediyordu.

Göğsüme bir suçluluk duygusu saplandı.

Connell seyahat hazırlıkları yapmıyordu.

İskoçya'ya yapacağı seyahatten heyecan

duymuyordu. Benim yüzümden.

Yasa tasarısına olan öfkem yüzünden.

Çünkü...

Sakin ol. Adamın sihirli elleri olması, düşüncesizce davranışlarının bedelini topluma ödemekten kurtulacağı anlamına gelmez.

Kendi kendime başımı salladım, kalbimi kemiren suçluluk duygusuna karşı kendimi hazırladım.

"İnanmıyorum!" Connell'in gür sesi, tüm Reaper'ların seslerini bastırdı, gözleri Logan Ward ve kolundaki kıza kilitlenmişti.

"Ne?" diye sordum.

"Onu hiç bir kızla görmedim. Hiç."

Logan bize doğru geldi ve Connell'in high five'ını coşkuyla karşıladı.

"Biz olmadan başlamışsınız," dedi ve bana yumuşak bir gülümseme attı.

"Sonsuza kadar bekleyemezdik, Ward," dedi Connell, kaşlarını kaldırarak

Logan biraz dikleşti ve giydiği topuklu ayakkabılarla neredeyse onun kadar uzun olan topuklu ayakkabılarla neredeyse onun kadar uzun olan güzel esmer kadını işaret etti. Makyajı mükemmeldi, bazen taklit etmeye çalıştığım ama her zaman başarısız olduğum internet derslerindeki gibi. "Bu benim kız arkadaşım Blaire," dedi. "Blaire, bu Connell MacDhuibh. Ve Annabelle Clarke, Sweet Water belediye sekreteri."

Ona gülümsedim, kadehimi ona doğru kaldırdım, beni hatırladığına şaşırmıştım. Echo'yu ziyarete geldiğimde hep çok sessizdi, ama hepimizin sandığı gibi sessizce somurtmak yerine dikkatle dinliyor olmalıydı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Blaire, Connell'in omzuna nazikçe dokunarak. Bence birkaç saniye fazla oyalanmıştı, ama kimse ona bir şey demedi. Bana tatlı bir gülümseme attı, sonra Logan'a odaklandı. "Oturmak için bir yer var mı, bebeğim? Bu topuklu ayakkabılar beni öldürüyor!"

Logan başını salladı ve birkaç ekstra içkiyle onu barın köşesine doğru yönlendirdi.

"Vay canına," dedi Connell, bara yaslanarak. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Belki de doğru kişiyi bekliyordu," dedim. "Yataktan yatağa atlamak yerine."

Connell bana sert bir bakış attı. "Kim böyle bir şey yapar ki?" Bu sefer gülümseme sırası bendeydi. "Sen yapmazsın herhalde."

"Ben buna *zıplamak* demezdim." Başını bir yandan diğer yana eğdi. "Daha çok, her iki tarafın da tamamen memnun kaldığı karşılıklı ziyaretler gibi."

O kadar çok güldüm ki içkimi neredeyse tükürecektim. "Kendine çok güveniyorsun, Scot, değil mi?"

"Doğruysa kibirli değilim."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

Bana doğru eğildi. "Güven bana, biliyorum."

"Öyle mi?" diye alay ettim. "Bir sürü kadın harika performans sergiliyor."

Ağzı açık kaldı, ama mavi gözleri eğlenceyle parıldıyordu. "Neden bu kadar acımasız şeyler söylüyorsun?"

"Sadece gerçekçi davranıyorum," dedim omuz silkerek. "Erkeklerin çoğu yatak odasında kendilerini çok iyi sanırlar, ama çoğu zaman başarısız olurlar."

Connell dudaklarını yaladı. "Bana öyle geliyor ki, yanlış insanlarla yatmışsın."

"Ya da seks abartılıyor."

Göğsünü tuttu. "Şimdi beni gerçekten öldürmeye çalışıyorsun."

"Şimdi ne dedi?" Echo önümüzde durdu ve sanki müdürün odasına gönderilecekmişim gibi bana baktı.

"Ne?" İkisine de şaşkın şaşkın baktım. "Dürüst olmak o kadar kötü mü? Yani, daha iyisini yapabiliyorsam, neden zaman kaybedeyim ki..."

"Annabelle!" Echo gülerek dedi. "Seni *Madame Matrix'in Oyuncak Dükkanı*'na sürüklediğim zamanı inkar mı ediyorsun?"

Yanaklarım anında kızardı, midem yere düştü. "Oh," dedi Connell. "Anlat bakalım."

"Hayır!" diye bağırdım. "Sakın *yapma*, Echo Hayes!"

Beni duymazdan geldi. "Bir keresinde Annabelle'i eğlenceli küçük şeyler almak için alışverişe götürdüm ve kasiyer onu *tanıdı*. O alışveriş yaparken... neyse. O kadar telaşlandı ki, topladığı üç şeyi düşürdü ve beni mağazadan koşarak çıkmaya zorladı."

Başımı eğip yüzümü avuçlarımla kapattım. "Echo!" Parmaklarımın arasından inledim. Kalbim hızla atıyordu ve barın eğimli olduğundan emindim. "Halka açık yerlerde utanç verici durumlarla başa çıkamadığımı biliyorsun!" Dişlerimi sıkarak söyledim. "Nasıl bu hikayeyi anlattırırın!"

Echo eliyle beni susturdu. "Çok komik. Zaten hepinizin bunu konuştuğunu sanıyordum."

Connell gülmesini zorlukla bastırdı ve yerine omzuyla bana hafifçe vurdu. "Bu, beni çıplak gördüğün zamanki kadar utanç verici değil."

Göğsümden bir kahkaha patladı ve ciğerlerimdeki utanç duygusu yok oldu. "Hadi ama," dedim. "Sen utanmamıştın. Reaper Village'da öyle çıplak koşarken. *Çok* gururluydun."

"Doğru değil!" diye güldü. "Tamam, yarısı doğru. Gurur duyuyorum. Yani, bana bir bak." Tüm ihtişamını işaret etti. "Ama senin orada olduğunu bilmiyordum. Sokakta bir yabancı olduğunu bilseydim bunu yapmazdım."

Gülümsememek için dudaklarımı sıkıştırdım. "Bunu bilmek güzel," dedim.

Echo bana bir öpücük gönderdi ve diğer müşterilere yardım etmek için geri döndü.

Connell eğilip sesini alçaltarak, "Şimdi, konuştuğumuz konuya konuştuğumuz konuya dönelim."

Başımı eğdim, masumiyet numarası yaptım. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

O kötücül gülümseme dudaklarını şekillendirdi, o dudaklara bakmadan edemedim. "Tamam, Annabelle," dedi, sesi ikna edici ve yatıştırıcıydı. "Bu konuşmayı başka bir zaman tekrar yaparız." Sesinde beni derinden sarsan bir vaat vardı. Onun, takım arkadaşlarının kutlama yaptığı yere geri dönmesini izledim

Takım arkadaşlarının kutlama yaptığı yere doğru yürüdüğünü izledim, gözlerimi ondan ayıramadığım için kendime kızıyordum.

Benim için seks abartılmış bir şey olabilir, ama vücudum Connell MacDhuibh'in fikrimi değiştirebileceğini düşünüyor gibiydi.

İlk hafta, dürüst olmak gerekirse, o kadar da kötü geçmedi. Fiziksel işlerden hiç çekinmedim ve Annabelle'in beni kızdıramadığını bilmek beni heyecanlandırdı.

İkinci hafta daha çok çaba gösterdi ve ben binanın kenarından sarkarak çatıdan bir kuş yuvasını çıkarmaya çalışırken bile bana ulaşamadı. Ben çalışkan bir ailede büyümüştüm ve eğer bu kız bunun zor olduğunu düşünüyorsa, daha çok şey görecekti.

Belki de düşmüş gibi yapıp onu korkuttum, ama aslında bu sadece eğlence içindi.

Üçüncü hafta, cezamın yarısını tamamlamıştık ve bana temizlemem için yapacak iş kalmamıştı, ama yapılacak işler hiç bitmiyordu. Hala bok rengi tulumumu giyerek, bodrumdan tozlu bir kutu kayıtlarla ofise girdim. Üstünü belime bağlamıştım ve tişört giymiştim, çünkü Temmuz ayında Güney Carolina hiç de şakaya gelmezdi.

"Orada olduğundan emin misin?" diye endişeli bir bakışla sordu, ben kutuyu bir şekilde benim olan köşedeki boş masanın üzerine koyarken.

"İki hafta önce tüm bunları yeniden dosyalayan benim, bu yüzden oldukça eminim. Bana bir saniye ver." Kutunun kapağını açtım ve kağıtları karıştırdım, o da bilgisayar ekranına bakmaya devam etti.

Ah, ama bugün çok güzel görünüyordu. Saçları başının üstünde toplanmıştı, bu da dikkatimi beyaz, ütülü bluzunun yakasının hemen üstündeki boyun çizgisine çekti. Ama beni asıl etkileyen eteğiydi. Bugün, sanki ikinci bir deri gibi kalçalarına yapışan, arkası yırtmaçlı siyah bir kalem etek giymişti.

Son bir iki haftadır iş yüküm fiziksel olarak daha kolay hale gelmiş olabilir, ama ellerimi kendime saklamak sonsuz derecede daha zordu.

"Annabelle, ögle yemeği için çıkacağım, tamam mı?" Lacy, kocası ofise girerken sordu.

"Tabii ki," Annabelle ekranından başını kaldırmadan cevap verdi.

Lacy'nin ayrılırken kocasına bakışından anlaşıldığı kadarıyla, en az bir saat boyunca ikisini görmemize gerek yoktu.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa her gün daha erken mi çıkıyorlar?" Delirmediğimden emin olmak için telefonuma baktım. Saat daha on birdi.

"Onlar yeni evliler," diye omuz silkti. "Birkaç ay geçsin, ögle yemekleri bitecek ve baş ağrıları başlayacak."

"Ah, bazen ne kadar yorgun olduğumu unutuyorum." İhtiyacım olan kağıdı bulana kadar kağıtları karıştırdım.

"Yorgun değilim, sadece gerçekçiyim."

Yanına gidip masasının köşesine oturdum, sonra bana tüm dikkatini vermesini bekledim. Birkaç kez bana bakış attı, ama sonunda bir dakika sonra iç çekerek pes etti ve sandalyesini bana dönerek yüzünü bana çevirdi.

"Bana tüm erkeklerin aynı olmadığını ve beni ikna edip kıyafetlerimi çıkarırsan tatlı, tatlı bir zevk yaşatacağını mı söyleyeceksin?" Kaşlarını açıkça meydan okurcasına kaldırdı.

Ahhh, demek barda yaptığımız konuşma aklında kalmış.

"Kızım, seni kıyafetlerini çıkarmaya ikna etsem, sana hiçbir şey vaat etmeme gerek kalmazdı. Sana sadece gösterirdim. Zayıf erkekler seks konusunda vaatlerde bulunurlar. İyi erkekler ise orgazmların kendileri için konuşmasına izin verirler." Ve bunu tekrar tekrar yapardım. Bu kadını yatağıma atarsam, yürüyemeyecek kadar güçsüz kalana kadar yataktan çıkmazdı ve sonra da aynı nedenle yatakta kalırdı. Bu, acımasız, lezzetli ve tatmin edici bir döngü olurdu.

Ayrıca, bir ay boyunca yatakta birlikte vakit geçirirsek, belki bu çekim sona erer ve beynim bana geri döner.

Dudakları aralandı ve gözlerinde bir sıcaklık parladı, sonra hızla gözlerini kapattı. "Haritayı buldun mu?"

Konuyu değiştirmesi üzerine ona açıkça sııttım. "İşte burada, patron."

Haritayı ellerimden minnettar bir gülümsemeyle aldı. "Tanrıya şükür."

"Richardsonlara, şehrin zaten o irtifak hakkına sahip olduğunu söyleyebilirsin, bu da rezervata erişim yolunu yasal olarak inşa edebileceğin anlamına gelir." Ya da beni Richardsonlara gönderebilir, böylece onların sürekli tacizleri hakkında ne düşündüğümü onlara tam olarak söyleyebilirdim.

"Teşekkürler, Connell. Bunu Carson'a iletceğim."

Carson. Şehrin avukatı. Her gün buraya gelen adam. "Sizin bir ilişkiniz mi var?"

"Ne?" Gözleri şaşkınlıkla benimkilere çevrildi. "Hayır. Yani, biz arkadaşız ve hep öyleydik, ama hayır."

"Tamam." Neden birdenbire kendimi daha iyi hissettim? Kahretsin, kıskanç bir aptal gibi davranmıyor muydum? Bu kadının kiminle romantik bir ilişkisi olduğu konusunda benim hiçbir söz hakkım yoktu.

Ekranına bakarken kaşlarının arasındaki deri kırıştı.

"Plan haritası sende, şimdi sorun ne?" diye sordum.

"Halkla ilişkiler şirketi, rezervin duyurusu için çok fazla para istiyor." Başını salladı ve içinden küfür etti.

"Ne kadar?" diye sordum.

"Çok fazla, ve bunu ödemek aklından bile geçmesin." Dudaklarını büzerek başını salladı. "Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Fiyatı düşürürler diye umuyordum, ama bunu karşılayamayız."

"Annabelle, ne kadar?" Neden bu kadın benim burada gerçekten yardım etmeme izin vermiyor?

"Connell, senin paran her şeyi düzeltemez! Ben batırdım, şimdi de bir çözüm bulmam lazım." Parmaklarını şakaklarına bastırdı.

"Duyuru gelecek hafta mı yapılacak?" diye sordum, masasında yığılmış profesyonel broşürlere bakarak. Broşürlerde devekuşu fotoğrafları vardı, çünkü kadın henüz kendi fotoğraflarını temin edememişti.

Kurtarılması gereken bir kuş için, bu fotoğraflar gerçekten çok azdı.

"Evet. Duyuruyu en erken bu tarihte yapabileceklerdi ve duyurunun diğer vahşi yaşam rezervleriyle ortaklıklar kurulmasını teşvik edeceğini umuyorduk, ama şimdi her şey... mahvoldu."

Eğer bir şey içiyor olsaydım, burnumdan fışkırırdı. "Bir daha söyleyebilir misin?"

"Ne? Her şeyi mahvettiğimi mi?" Şakaklarını ovuşturdu.

"Mahvettim." Ondan duyduğum en sert kelimeydi. Gözlerini devirdi. "Siktir. Siktir. Siktir."

"Oh bebeğim, evet, aynen öyle," diye alay ettim, ama lanet olsun, bu beni

Gülümsedi ama başını salladı. "Ugh. Şu anda beni güldürme. Gülmeyi hak etmiyorum. Belediye başkanına her şeyi mahvettiğimi, batırdığımı bildirmek zorunda kaldığımda çok utanç verici olacak. Sabaha kadar bütün kasaba öğrenecek." Öne eğildi ve başını ellerinin arasına aldı.

"Annabelle, herkesin bilmesi ne kadar kötü olabilir ki? Halkla ilişkiler ekibinin para düşkünü bir grup aptal olması senin suçun değil." Kafasının arkasına uzandım ama dokunmadan önce kendimi durdurdum.

"Aptallar mı?" diye sordu, sesi elleriyle boğuklaşmıştı.

"Evet. Aptallar." Düşüncelerim karmakarışık hale geldi ve kısa süre sonra aptal gibi sırtıma başladım. "Yani biraz daha erken duyurmak senin için daha iyi olur mu?"

"Uh-huh," diye cevapladı, hala saklanarak. "Önemli değil. Yeni firmalarla görüşmek en az bir hafta sürer ve yerel firmaların hiçbirisi bizim istediğimiz kadar geniş bir erişime sahip değil. İnşaatı bitirebilmek için başışları gerçekten başlatmamız gerekiyor."

Onun arkasına geçtim ve omzunun üzerinden bilgisayar ekranındaki teklifi gördüm. Sonra sosyal medyada PR firmasını aradım ve burnumu çektim.

"Bana gülmeyi kes," diye homurdandı.

"Gülmüyorum," diye onu sakinleştirdim ve yığından broşürlerden birini aldım. Birkaç saniye sonra, broşürle bir selfie çektim. Gönderiyi bitirdiğimde, Annabelle başını kaldırmıştı, ama yüzündeki mutlak yıkım beni hazırlıksız yakaladı ve içimde bir şeyleri altüst etti. "Hey, dur bakalım. O kadar da kötü değil."

"Hayır, gerçekten o kadar kötü. Bu rezerv projesi çılgınca gelebilir, ama bizim küçük kasabamız için harika bir şey olurdu ve şimdi herkes bizim aylarca geriye gittiğimizi bilecek. Her şeyi tekrar yoluna koymak bu kadar zaman alacak ve tahmini açılış tarihini kaçıracağız çünkü bunu bitirmek için yeterli paramız bile olmayacak."

Onun arkasına geçtim ve masasının arkasında duran küçük masaya oturdum, sonra onun tekerlekli ofis sandalyesini bacaklarımın arasına çektim. "İnsanların ne düşüneceği konusunda gerçekten üzgünsün, değil mi?" O itiraz etmeden, şakaklarını masaj yapmaya başladım. Çok gergindi.

"Evet, öyle. Oh... bu çok iyi geliyor." Gözleri kapandı ve hafifçe iç geçirdi.

"Neden?"

"Açıklaması zor. Ama bazı insanların ödevlerini unutmak ya da okulda çıplak kalmakla ilgili gördükleri kabuslar var ya? Ben bunu düşünemiyorum bile. Bu düşünce beni o kadar utandırıyor ki donup kalıyorum. Utanç verici olayların olduğu filmleri bile izlemiyorum. Sanki karakterle birlikte oradaymışım gibi, ekranın karşısında herkesin önünde utançtan ölüyormuşum gibi hissediyorum. Böyle bir şey yaşamaktansa kemiklerimin kırılmasını tercih ederim." Her kelimeyle birlikte duruşu biraz yumuşadı, ta ki bana yaslanıp başını karnıma dayayana kadar.

"Sanırım hiç bu şekilde düşünmemiştim," diye düşündüm, daha çok beynimi konuştuğumuz şey üzerinde tutmak için, parmaklarımın altındaki teninin hissini değil.

"Tabii ki düşünmedin. Sen, sadece gülmek için tüm Reaper ekibine şaka yapan kişi."

"Ben kimseyi incitmedim, kızım." Sadece bu ima bile tüylerimi diken diken etti.

"Fiziksel olarak değil," diye azarladı ama ellerimi ensesine götürüp oradaki sert kasları masaj yapmaya başladığımda yumuşak bir inilti çıkardı.

"Senin düşündüğün şekilde de değil," diye yumuşak bir sesle karşılık verdim. "Buna dayanamayacak ya da istemediği birine asla şaka yapmam. Tabii ki, arkadaşları güldürmeyi seviyorum, ama o kadar da kötü biri değilim."

O kadar gevşedi ki, bir elimle başının ağırlığını tutarken, diğer elimle boynunu masaj yapmaya devam ettim. Biraz rahatlamaya ihtiyacı olan biri varsa, o da Annabelle'di, ama gerginliği gidermek için kullandığım yöntemlerin hiçbiri ona uymazdı.

"Örneğin," sesim alçaldı. "Artık bunu bildiğim için sana asla şaka yapmaz ya da seni utandırmam. Birini eğlenmek için kandırmak, o kişiyi neyin güldürdüğünü, neyin onu harekete geçirdiğini bilecek kadar iyi tanımakla ilgilidir. Senin acı çektiğini görmek benim için komik olmaz."

Gözleri açıldı ve göğsümdeki o bükülme hissi bir acıya dönüştü. "Yani bana asla şaka yapmayacak mısın?"

Sırıttım. "Sana asla şaka yapmayacağım demem. Bu çok kesin bir ifade olur. Ama seni küçük düşürecek hiçbir şey yapmayacağım. Bunda komik olan hiçbir şey yok."

Alt dudağını dişlerinin arasına çaktı ve bıraktığında, onun tadını alabilmek için ağzımı onun ağzına yaklaştırmamak için kendimi zor tuttum. Her zamanki itidalim neredeydi? Elbette, kadınlarla yatmışım

ama hiç birine bu kadar... çaresizce ihtiyaç duymamıştım. İşte bu da öyle bir şeye dönüşüyordu: çaresizlik. Kahretsin.

Cep telefonu masada çaldı ve Annabelle inledi. "Gerçek hayat arıyor galiba. Beni küçük düşürmekten endişelenme. Ben bunu zaten kendim yaptım. Eminim belediye başkanıdır, PR sözleşmesini imzaladık mı diye soracaktır." Başını kaldırdı ve ben, cildinin sıcaklığının yerini alan soğukluğu nefret ettim.

"Rezervi açıklamaktan endişelenme," dedim gülümseyerek, o sandalyesini öne doğru kaydırıp cep telefonuna uzanırken.

"Tabii ki, ben..." Bir uygulamayı kaydırıdı — tahminimce Instagram'dı — ve ağzı açık kaldı. Sonunda, gözleri fal taşı gibi bana döndü. "Ne yaptın sen?"

"Senin için duyurdum," diye omuz silktim ve masadan atladım.

"Sen... öylece mi?"

"Aynen öyle," diye cevapladım ve masama geri döndüm.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum... Tanrım, kaç takipçin var?"

"Bir milyondan biraz fazla." Dosya kutusunu kollarımın arasına aldım ve arkama döndüğümde onun koltuğundan bana hayretle baktığını gördüm.

"Bir... milyon mu?"

"Bu kadar dehşete kapılmana gerek yok, kızım." Onun yüzündeki ifadeye gülümsedim. Sonunda Annabelle'i şaşırtmanın bir yolunu bulmuştum ve bunun tadını çıkarıyordum.

"Değilim, yemin ederim!" Masasının önünden geçerken hızla ayağa kalktı. "Sadece ne kadar popüler olduğunu fark etmemiştim. Tabii ki NHL'de oynadığını ve her şeyi biliyorum, sadece insanların bu kadar çok ilgilendiğini fark etmemiştim..." Sesini, feed'imi kaydırırken kayboldu. "Karın kasları," diye mırıldandı.

"Eh, şutlarımı daha kolay atmamı sağlıyorlar." Bu, ona şaka yapmaktan bile daha iyiydi.

Gözleri benimkilere döndüğünde, sevdiğim o koyu pembe renge büründü. "Ne? Yani, nasıl teşekkür edebilirim?"

"Az önce söyledin."

Bana hediye ettiği gülümseme, son on cinsel ilişkimden çok daha samimi geldi. Harekete geçmeden önce o ofisten hemen çıktım.

* * *

BİR HAFTA SONRA, cezamın üçte ikisini tamamlamıştım — saydığımın değil tabii. Tamam, sayıyordum, ama evde takvimi işaretlemeye başladığım ilk neden için değil. İki hafta sonra, Annabelle'i her gün görmem için bir nedenim kalmayacaktı, bu da içime beklenmedik bir endişe sapladı.

Muhtemelen bu yüzden akşam saat yedide ofise geri dönüp Annabelle'e akşam yemeği getirmiştım.

"Hayatımı kurtardın!" diye bağırdı ben içeri girerken. "Az önce iki telefon daha aldım, ikisi de bağışçılardan! İnşaatın tamamlanmasını ve hatta fazlasını finanse edebileceğiz."

"Harika!" Bir NHL takımının duyurunuzu paylaşmasının bağış toplama için ne kadar etkili olabileceği şaşırtıcı.

"Gerçekten, akşam yemeğini getirdiğin için ne kadar teşekkür etsem az. Açlıktan ölüyorum."

"Seni bu kadar zayıflatamam," dedim ve Sweet Water'daki tek İtalyan restoranı Luigi's'ten aldığım yemeği odadaki tek temiz masaya, yani benim masama koydum.

"Sanki öyle bir şey olacakmış gibi," dedi alaycı bir tonla.

Gözlerini yakaladım, sonra bakışlarımla vücudunu baştan aşağı süzdüm, dar elbisenin ortaya çıkardığı her kıvrımı inceledim. "O kalçandan bir santim bile kaybetmen trajedi olur."

"Uh-huh." Yanakları pembeleşti, bu da hızla onun en sevdiğim rengi haline geliyordu. "Hadi bu yemeği yiyelim de masama dönebileyim."

"Masanda yemek yiyemezsin." Omuzu koluma değdi ve bu temas, her zaman olduğu gibi, kazara ya da kasıtlı olarak dokunduğumuzda olduğu gibi, omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi.

"Evet, yiyebilirim ve yemem de gerekiyor." Çantaya uzandı, ama ben saplarından yakaladım ve onun ulaşamayacağı bir yüksekliğe kaldırdım. "Ciddi misin?"

"Masanda yemek yiyemezsin. Orada yaşıyorsun. Ara vermen lazım."

O homurdandı, sonra çantayı almak için biraz zıpladı. Ben sadece kaşlarımı kaldırdım ve çantayı daha yükseğe kaldırdım.

"Ne yaşındasın sen? Beş mi?" diye homurdandı.

"Sen mola vermeyi kabul edene kadar bunu indirmeyeceğim."

"Bu gece en az on tane daha cevaplamam gereken e-posta var, yarın belediye başkanının ofisine göndermeden önce yedek bütçeyi son bir kez daha gözden geçirmem gerektiğini saymıyorum bile

"Şimdi bana akşam yemeğimi ver!" Elini yavaşça kaldırdı ve ben de tam zamanında çantayı tekrar onun ulaşamayacağı bir yere çektim.

"Mola vermeyi kabul eder etmez. Düşündüğünde oldukça basit, kızım."

Bana öfkeyle baktı. "Şu anda ne kadar baskı altında olduğumu bilmiyorsun."

"Son bir aydır haftada beş gün bu ofisteyim, Annabelle. Neler yaşadığının çok iyi farkındayım. Aşırı çalıştığımı biliyorum, bu yüzden bu konuda bir şeyler yapıyorum."

Çantaya baktı. "Elbette işlerimin ne olduğunu biliyorsun, ama baskıyı bilmiyorsun. Sen bir oyun oynayarak yılda milyonlarca dolar kazanıyorsun. *Bir oyun*, Connell. Bu muhtemelen kasabam için yapacağım en önemli şey!"

Seçtiğim kariyerle ilgili alaycı sözlerini görmezden geldim ve bir adım öne çıktım. O da bir adım geri çekildi. "Dürüst olmak gerekirse, bunun doğru olduğunu düşünmüyorum, ama doğru olsa bile, bu kadar stresliyen kimseye faydan dokunmaz."

"Stresli değilim! Baskı altındayım! Arada fark var!"

"Var mı?" Bir adım daha attım ve o geri çekildi. "Şu anda bu ofiste yaşıyorsun. Yeterince uyumuyorsun ve düzenli yemek yemiyorsun."

"Yapacak çok işim var!" diye bağırdı, biz de yolumuza devam ettik. "Tüm bu bağış sorularını cevaplamam, müteahhitlerle görüşmem, gözlem güvertesi planlarını onaylamam, büyük açılışla ilgili medyayla iletişime geçmem gerekiyor ve bunların açılışın planlanmasında yer alan her bir küçük ayrıntıyla hiçbir ilgisi yok. Ayrıca henüz devede kuşlarımız bile yok, bunu söylemiş miydim? Beynim durmak bilmediği için oturup yemek yiyemiyorum, seni koca... adam!" Sırtı duvara çarptı ve ben sıırttım.

"Hakaretlerini planlamak için gerçekten daha fazla zaman ayırmalısın, kızım."

Gidecek başka yeri olmadığını fark etmiş gibi bana gözlerini kırptı ve ben aramızdaki mesafeyi kapatarak solundaki duvara dirseğimi dayadım.

"Yiyecekleri... nereye koydun?"

"Masada bıraktım." Omuz silktim. "Ne?"

"Neden?"

"Çünkü beynini bir dakikalığına kapatmak için iki elime de ihtiyacım olacak."

"Yapmam gereken işler var..."

Kalan sözlerini ağızımla çaldım. Lanet olsun, dudakları dolgun, tatlı ve çok mükemmeldi. Bu basit okşama,

dynamit fitilini yakmak gibiydi - dikkatli olmazsak sonunda patlayacak küçük bir ısı dalgası.

Başımı hafifçe kaldırmadan önce dudaklarım bir kez daha onun dudaklarına değdi. "Aklın başına geldi mi?"

Kahverengi gözleri büyüdü ve orada gördüğüm arzu sisinden midem sıkıştı. "Henüz değil," diye fısıldadı, bakışları dudaklarıma düştü.

Dudakları açıldı.

Onları aldım. Parmaklarım ensesindeki saçların arasından geçerek ağzını ele geçirdim, içine girip tadına baktım. Kahretsin, tatlıydı ve sevdiği kayısı çayı gibi tadı vardı.

Yumuşak inlemesi daha da tatlıydı. Tırnakları sırtıma batarken, ben de homurdandım. Beni saran arzunun gücü kontrolümü sarsıyordu, ama yine de onu tekrar tekrar öpmekten, derin öpücüklerle ve alaycı yalamalarla ağzını ele geçirmekten kendimi alamıyordum.

O baş döndürücü, sarhoş ediciydi ve böyle devam edersem, sadece bu tek öpücükle bağımlı hale gelecektim.

Ön kolumu duvardan çekip, elimi sırtının arkasına kaydırdım ve onu kendime doğru çektim. Lanet olsun, bana karşı hayal ettiğimden daha da iyi hissettiriyordu. Ben ona yaslandığımda, yumuşak kıvrımları vücudumun keskin hatlarını sarmaladı. Bu kadın beni tamamen kabul edebilecek bir kadındı, kendimi tutmam, kendimi kontrol etmem gerekmiyordu.

Beni, arzusunu ifade eden bir tür coşkuyla öptü. O, saf arzu ve ihtiyaçtı. Hiçbir yapmacıklık yoktu. İlk sözleşmeyi imzaladıktan sonra bana yaklaşan diğer kadınlar gibi utangaç gülümsemeler ve alıştırılmış flörtler yoktu.

Siktir, asla durmayacaktım. İkimiz de bu arzuyla ölene kadar onu öpecektim. Omurgamdan aşağıya doğru yalayan ve sikimi sertleştiren alevler ikimizi de tüketene kadar.

"Annabelle," diye inledim ve tekrar ağzına daldım, öpücük açıkça şehvetli hale geldi, kalçalarımı onun kalçalarına sürtünürken aynı ritimle ağzını aldım.

O inleyerek başını eğdi, böylece onu daha derin öpebildim ve ben de onun sunduğu fırsatı sonuna kadar değerlendirdim. Bu kadının sunduğu her şeyi kabul ederdim.

Dudaklarımı boynuna koyduğumda, onun nefesinin benim penisimde hissettiğimi hissettim.

Nasıl bu kadar güzel kokabiliyordu? Her şey çok güzeldi... "Dur!" diye bağırdı.

Ağzımı onun teninden kaldırdım ve nefes aldım, umarım o sadece...

"Connell, durmalısın. Durmalıyız." Sesi titriyordu, benim ellerim de öyle, onu lezzetli vücudundan ayırırken.

Kalbim buz üzerindeyken olduğundan daha hızlı atıyordu ve nefesimi kontrol etmek için verdiğim mücadele o kadar gerçekçiydi ki, tepkimi ondan saklamaya çalışsaydım utanç verici olurdu. Ama saklamadım. Bana yaptıklarını görmesini istedim.

"Annabelle." Geri adım atarak ona istediği alanı verirken, yalvarışım belliydi.

"Bunu yapamayız." Göğsümü itti ve ben geri çekildim. "Bu..." aramızdaki mesafeyi işaret ederek, "olmaz. Sen burada çalışırken olmaz. Aslında hiçbir zaman olmaz." Tekrar itti ve ben dönerek geri çekildim.

"Annabelle."

"Yapma. Adımı öyle söyleme, yumuşak, boğuk ve aksanlı bir şekilde. Bu adil değil!" Bana parmağını salladı ve beni tekrar itti. "Yani, bunu yapamayız, değil mi? Doğru. Bu yanlış! Ve bu güç suistimali."

"Kızım, seni güçsüz hissettirmek istemedim." Bir adım daha geri çekildim.

"Ne? Hayır, gücü elinde tutan benim, unuttun mu? Doğru. Patron benim, sen ise çalışansın. Bir nevi. Doğru. Her halükarda, bu yanlış ve bunu yapamayız. Yani öpüşmeyi, *onu* değil, anlarsın ya. Ve *bunu* da kesinlikle yapamayız!" Her cümlesinde o ilerledi, ben geri çekildim. "Romantik romanlardaki gibi öpüşmen ve vücudunun... şey gibi olması önemli değil. Bu." Adım. "Olmayacak." Adım. "Olmayacak."

Kendimi ofisin dışındaki koridorda buldum.

"Annabelle..."

"Aynı fikirde olduğuna çok sevindim. İyi sohbetti!" Kapıyı yüzüme çarptı. Ne halt oldu az önce? Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdım, ama sonra indirdim ve başımı salladım. Beni istemediğini söyleyen bir kadına baskı yapan biri olmadım hiç, ve bunu bunu yapmak niyetinde değildim.

"Tamam. İyi sohbetti." Kapıya alaycı bir selam verdim ve koridordan aşağı doğru yürüdüm.

Eve yarı yolda geldiğimimde, onun sadece kontrolümü tamamen elinden aldığını değil, akşam yemeğimi de çaldığını fark ettim.

ANNABELLE

Connell'ın dudakları benim dudaklarıma değiyordu, güçlü, sert vücudu bana bastırıyordu. Sıcak bir günde içilen tatlı çay gibi, bu anı uyanık olduğum her an aklımdan *çıkılmıyordu*.

Bakire değildim, ama onun öpücüğü kadar güçlü ve sarhoş edici bir şeyi hiç, *bir kez* bile hissetmemiştim.

Ve bu *sadece* bir öpücüktü.

Ama dili benimkine ustaca dokunuyordu, elleri nazik ama aynı zamanda en lezzetli şekilde vücuduma hakim oluyordu. Kendimi güvende ve vahşi hissediyordum, kafam neredeyse patlayacaktı.

Ta ki aklım başıma gelene kadar.

Lanet olsun aklım.

Yavaşça nefes aldım, masamda otururken alnımı ovuşturdum. Bir saattir basit bir hesap tablosunu anlamaya çalışıyordum, ama tek görebildiğim, tadabildiğim ve *hissedebildiğim* Connell'dı. Neredeyse bacaklarımın arasında mırıldanıyordum, bu acı, daha önce hiç yaşamadığım bir şeye karşı gerçek ve şiddetli bir özlem. Elektriksel bir şey.

Ama bu bir daha *asla* olamazdı.

Ben onun üstüydüm. O da benim çalışanımdı. Skandal olurdu!

Zihnim onun öpücüğünü kızgın flaşlar halinde tekrar tekrar oynatırken nabzım hızlandı.

O dudaklar.

O dil.

Kokusu başımı döndürüyordu.

Bunu nerede *öğrendi*? Bir kadını nerede olduğunu, *kim* olduğunu tamamen unutturmayı. Hayatımda hiç bu kadar pervasız davranmamıştım.

Ve bundan hoşlandım.

Hayatımın en özgür hissettiğim anlardan biriydi...

Ve bu sadece bir öpücüktü. Kendimi ona teslim etseydim bana ne yapacağını *hayal bile* edemiyordum.

Oh, bekle, evet, hayal edebiliyordum.

Karanlık basana kadar, belediye binasını kilitledikten *çok* sonraya kadar beklerdim. Sonra Connell işini bitirene kadar beklerdim. Tabii ki, her zamanki gibi masama uğradı. Ve her zamanki gibi beni arabama kadar geçirebilir mi diye sorardı, ama ben başımı salları, tüm vücudum gerginlikten titrerdi. Dudaklarımı ısırır, cesaretimi topları ve filmlerdeki gibi seksi, gel buraya bakışıyla ona işaret ederdim. Sonra o bana doğru yürürken... hayır, bana doğru *sürünürken* masama yaslanırdım. Ve o tereddüt etmeden kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekerdi. Boynumu öpmek, oradaki noktaları okşamak ve daha aşağı inmek için iki kez düşünmezdi. *O kadar* aşağı inerdi ki, dizlerinin üzerine çöker, ellerini uyluklarımdan yukarı, eteğimin altına kaydırırdı. Bana sırtarak bakar, bugün külot giymediğimi fark edince gözleri kötü bir zevkle parıldardı. Sonra nazikçe, şefkatle uyluklarıma öpücükler kondurur, yukarı doğru ilerleyerek en mahrem yerime ulaşırđı. Ağzının benim üzerimdeki hissi, o kadar kaygan ve sıcaktı ki, düşmemek için onun sarı saçlarını tutmak zorunda kalırdım. O beni diliyle okşarken çığlık atmamak için...

"İş yerinde uyuyakaldın mı patron?" Connell'in sesi hayallerimi bozdu ve o kadar sert bir şekilde irkildim ki dizimi masaya çarptım.

Sandalyemde dönerek çıplak dizimi ovuşturdum ve adama öfkeyle baktım. "Bahsettiğimiz zili hatırlıyor musun?" dişlerimi sıkarak söyledim.

Dudaklarını büzdü ama dizimi incelemek için çömeldi. Bu manzarayı görünce dudaklarımdan kesik kesik bir nefes kaçtı.

Bu adamı cehenneme göndermek istiyorum.

"O kadar da kötü görünmüyor," dedi, elini kırmızı lekenin üzerine kaydırmaya cesaret ederek.

Dokunuşundan, o çarpıcı mavi gözlerindeki kendinden emin bakıştan titredim.

"İyi misin?" diye sordu, parmaklarını hala etkilenen bölgeye sürterek. "Yüzün kızarmış."

Dudaklarımı araladım, sonra başımı salladım.

"Ne düşünüyordun?" Bana o şeytani gülümsemesini gösterdi, o şakacı sırıtışını, sorun, kahkaha ve coşku vaat eden sırıtışını. Ve görünüşe göre, ben de ona karşı koyamadım, çünkü orada durmuş, ona gülümsüyordum.

"Bilmek istemez misin?" dedim, biraz çocukça, ama ona kafamın az önce nerede olduğunu söyleyemezdim, değil mi? Ya da daha doğrusu, kafasının

onun aklının nerede olduğunu söyleyemezdim. Tanrım, kurtar beni, fantezimin etkisiyle hala bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyordum.

"Evet," dedi, eli dizimi incelemeyi bırakıp şimdi sadece orada duruyordu.

Onun dokunuşuyla cildimde yayılan elektriksel kıvılcımları zorla uzaklaştırarak, zorlukla yutkundum. Boğazımı temizledim ve sandalyemde geriye kayarak, onun eli dizimden kendi dizine düştü.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye sordum, sesim nefessizdi.

Bana kaşlarını kaldırdı. "Neye ihtiyacım olduğunu *biliyorsun*," dedi ve sözleri omurgamdan aşağıya doğru süzüldü.

Çenemi hafifçe kaldırdım. "Rezervi duyurmak için muhteşem sosyal medya statünü kullandığın için tekrar teşekkür etmemi mi istiyorsun? Yoksa organizasyon sürecini tekrar açıklamamı mı istiyorsun?"

Kafasını salladı, ayağa kalkarken sarı saçları alnına düştü. Bakışlarını takip ettim ama oturmaya devam ettim. "Aklımdaki tam olarak bu değildi."

"Bu bir daha olmamalı," dedim sessiz bir sesle, Lacy'nin işten çıkmış olmasına şükrederek. "Senin patronunum, senin de severek söylediğin gibi. Bu etik değil." İşte, sağduyumu biraz geri kazanmışım. "Olanlar... bir hataydı."

Yine sırtıttı ve bana doğru eğildi. "Bir hata, ha? Bu yüzden mi işe bu kadar çekici kalem etekler ve ipek bluzlar giyerek geliyorsun?" Gözleri vücudumun her yerini taradı, bugün seçtiğim kırmızı eteğin altından çıplak bacaklarım görünüyordu, beyaz V yakalı bluzum ise göğüs dekoltemi zarif bir şekilde ortaya çıkarmıştı.

Dudaklarımı ıslattım, bakışlarının sıcaklığıyla ağzım birden kurumuştı. "Ben... neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim, telaşla. İş kıyafetlerimdeki değişikliği fark ettiğini düşünmemiştim, ama elimde değildi. Adam iş yerimde atıştırma gibi dolaşıyorsa, Tanrı aşkına, ben de öyle olacaktım.

"Oh, bence ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun, Annabelle."

Dilinin adımını telaffuz edişi tüylerimi diken diken etti.

"Bence sen gösterdiğinden daha fazlasını biliyorsun," dedi. "Ve bence aramızdaki bu şeyi biliyorsun..." Benden kendisine doğru bir hareket yaptı. "İnkâr edilmesi imkansız."

Göğsümde, boynumda, yanaklarımda bir sıcaklık hissettim. Nasıl bu kadar küstah olabilirdi? Aklındakileri bu kadar açıkça söyleyebilirdi?

"İnkâr etmiyorum," diye fısıldayarak itiraf ettim. "Ama buna izin de vermiyorum." Aramızda elimi salladım. "Bu olamaz. Ben senin..."

"Patronun," diye sözümü kesti, sonra gülümsedi. "Ama uzun sürmeyecek," diye ekledi. "Bekleyebilirim." Göz kırptı ve arkamdaki bilgisayarı işaret etti. "Devekuşu avı nasıl gidiyor?"

Konunun birdenbire değişmesi başımı döndürdü, birkaç kez gözlerimi kırptım. O da bu ani değişimi fark etmiş gibi görünüyordu ve hafifçe güldü. Koltuğumda dikleştim ve konuyu değiştirdim. "Umduğum kadar iyi değil," dedim. "Kurtarılması gereken devekuşu sayısı sandığım kadar fazla değil. Bu gidişle, kuşları temin etmeden önce rezerv tamamlanmış olacak. Bunlar inanılmaz pahalı ve senin sayende önemli bir bütçemiz var, ama reklam ve rezervin stoklanması için fon biriktirebilmemiz için başka bir seçenek olup olmadığını araştırıyorum. Yani... Şu anda bir dönüm noktasındayım."

"Eminim bir çözüm bulursun."

"Oh, bulacağım'dan eminim. Sadece her şeyi çözmek için zamana ihtiyacım var." Connell saate baktı. "Bu akşam planın var mı?" Dudaklarımı sıktım. "Connell, biz yapamayız..."

"Yemek mi?" Sözümü kesti. "Logan ve kız arkadaşıyla akşam yemeği yiyeceğim. Sen de gel. Üçüncü tekerlek olmamam için bana yardım et."

Dudaklarımı ısırarak düşündüm. Açtım, ama bu ofisin dışında Connell ile *bir şeyler* yapmak tehlikeli görünüyordu.

"Sadece yemek, Annabelle," dedi. "Hiçbir beklenti ya da plan yok." Yemin edercesine elini kaldırdı.

İçimde bir heyecan dalgası yükseldi. Bu akşam için tek akşam yemeği planım soğuk bir sandviç ve iyi bir kitaptı.

"Tamam," dedim. "Nerede buluşalım?"

"Adresi sana mesaj atarım," dedi, yavaşça ofisimden çıkarken. "Birazdan görüşürüz."

Ve ben itiraz etmeden, lanet İskoç kapıdan çıkıp gitmişti.

* * *

"BEBEK, GÖSTER ONLARA!" Blaire, karşıımızdaki koltukta oturan Logan'ı alaycı bir şekilde dürttü.

Garson bizi masa yerine koltuğa yönlendirdiğinde, Connell'e bu kadar yakın oturmak zorunda kalacağımı bildiğim için içim cız etmişti. Bütün gece onun vücudunun sıcaklığını hissetmek ve o baş döndürücü kokuyu koklamak zorunda kalacaktım. Blaire gibi iç koltuğa otururken garsona sessizce küfrettim ve teşekkür ettim.

"Onların görmesine gerek yok," dedi Logan, sesi güçlü ama sessiz ve sakindi.

"Bebeğim!" Blaire başını salladı, uzun saçları bu hareketle omuzlarının üzerinden sallandı. Neşeli kahkahası da makyajının mükemmelliğini bozmadı. Onu daha da güzel gösterdi.

Kabinde yerimi değiştirdim, aniden bu gece doğru elbiseyi seçip seçmediğimi merak ettim. Vintage bir Dior omuzsuz elbise, üst kısmında vücut hatlarımı sararken, etek kısmında dalgalı bir kesime sahipti ve dizimin hemen altında bitiyordu. Onu giydiğimde, kraliçe Marilyn Monroe kadar güzel hissetmişim, ama Blaire'in yanında? Tanrım, üzerinde bir gram yağ bile yoktu, giydiği daracık, siyah payetli elbiseden bu çok belliydi. Logan'ın yanında *mükemmel* görünüyordu. Sanki oraya aitmiş gibi.

Connell'in yanında da, ya da onun gibi herhangi birinin yanında da mükemmel görünecekti. Benden çok daha fazla.

Dur.

Tamam. Derin bir nefes aldım ve koltuğumda dikleştim. Vücudumu seviyordum. Hayatımı seviyordum. Daha önce hiç sorgulamamıştım ve Connell'in akıllara durgunluk veren bir öpücüğü yüzünden sorgulamaya başlayacak değildim. Biz bir çift değildik, bu yüzden Blaire gibi kızlarla karşılaştırılmaktan endişelenmeme gerek yoktu.

"Al," dedi ve bütün gece masanın köşesinde duran telefonunu aldı. Dört selfie, yemeğinin beş farklı açısını çekmeyi başarmış, hatta yemek sonrası kahvelerimizin fotoğrafını bile çekmişti. "Şuna bakın," dedi ve ekranı bize doğru çevirdi.

Instagram feed'i ekranı doldurmuştu, ama o, gösterilen düzinelerce fotoğraftan ustaca birini tıklayıp, o fotoğrafı büyüttü.

"Bu senin ekipman çantan," dedi Connell, başını Logan'a doğru eğerek.

Ben de bunun, son yarım saattir bahsettiği kariyerini etkileyecek pozisyonun ne olduğu konusunda kafam karışık.

"Evet," dedi Logan.

Blaire gözlerini devirdi. "En sevdiği Under Armour tişörtünü en üste koyduğundan emin oldum," dedi Logan'a gülümseyerek. "Yirmi binden fazla beğeni aldı ve şimdi sponsorluk için onunla iletişime geçtiler!"

"Tebrikler," dedim, Logan'a gülümseyerek. "Bu harika."

Logan kolunu Blaire'in omzuna attı. "Sosyal medyayı hiç anlamadım. Sayfayı çoğunlukla asistanım yönetiyor, ama son zamanlarda Blaire liderliği ele aldı," dedi.

"Onun takipçi sayısını üç katına çıkardım," dedi Blaire, Logan'a yaslanarak. "Ve bu Under Armour anlaşması, daha pek çok anlaşmanın ilki olacak, bebeğim."

Logan omuz silkti ama alnına şefkatle bir öpücük kondurdu.

"Bu çok güzel, dostum," dedi Connell, kahvesinden bir yudum almadan önce.

"Teşekkürler," dedi Logan. "Benim için iyi, takım için iyi reklam. Kabul ediyorum kabul ediyorum."

"Benim istediğim gibi modellik yapsaydın, yüzlerce teklif daha alırdın," dedi Blair. "O konuda tartışamazdım. Logan'ın zengin kahverengi gözleri, koyu saçları ve kadınların aklını

Buna karşı çıkamazdım. Logan'ın zengin kahverengi gözleri, koyu saçları vardı ve kadınların aklını başından alan, düşünceli ve gizemli tip olarak nitelendirilebilecek kadar sessizdi. Ayrıca Reaper vücuduna sahipti, yani mükemmel bir vücuda sahipti. Güzel olmasına rağmen, onu takdir ederken içimde hiçbir şey kıpırdamadı. *Connell'ın nefes alırken hissettiğim gibi* değildi.

"Hayır," dedi Logan, sesi öncekinden biraz daha keskin. "Yapmayacağım."

"Yapacak," dedi Blaire, Logan'ı görmezden gelerek doğrudan Connell ve bana bakarak.

"Sana yüzlerce kez söyledim, Blaire," dedi. "Asla mankenlik yapmayacağım." "Takım arkadaşlarının çoğu yapıyor. Ünlü sporcuların çoğu yapıyor."

Yine gözlerini devirdi. "Elindekini kullan..."

"Hayır."

Connell ve ben aynı anda kahve fincanlarımızı aldık ve garip bir gerginlik içinde birbirimize baktık. Connell'in bana attığı şaşkın bakışa gülmemek için dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Tamam," dedi Blaire, sonunda Logan'ın sert bakışlarına odaklanarak. "Üzgünüm, bebeğim." Onun göğsünü okşadı. "Bu konuyu açmak istememiştim," diye devam etti. "Anlaştığın için seninle gurur duyuyorum."

Logan'ın omuzlarındaki gerginlik gözle görülür şekilde azaldı ve Blaire'in onu önceki hoş haline geri döndürme şeklini hayranlıkla izledim.

"Hiç de garip olmadı, değil mi?" Connell bir saat sonra beni restoranın dışındaki arabama kadar geçirirken sordu. İlgilendiğimiz çift çoktan gitmişti.

Yumuşak bir kahkaha attım. "Hiç de değil."

Kapalı sürücü kapısının önünde durduk, sıcak gece havası binanın dışını süsleyen gül çalılarının kokusunu taşıyordu. " biliyor musun biliyor musun neden bunu bu karşı kullanmasına kullanmaya iyi görünüşünü kullanmak kullanıyor mu?" diye merakla sordum.

Connell kolunu arabama dayadı. "Demek Ward'ı çekici buluyorsun, öyle mi?"

Gülümsedim. "Bu gezegendeki herkes onu çekici bulur, Connell."

Çenesindeki bir kas seğirdi, ama yaklaşırken gözlerinde şakacı bir yaramazlık vardı. "Çok kötü şeyler söylüyorsun," dedi, vücudu benimkine o kadar yakındı ki dizleri elbisenin dalgalı eteğine değdi.

"O benim tipim değil," dedim, kalbim hızla çarparak onun bakışlarını karşıladım. "Öyle daha iyi," dedi. "Peki senin tipin kim olabilir?"

Dudaklarımı ısırdım. "Kesinlikle ciddi biri," diye alay ettim. "Gerçekten ayakları yere basan biri. Aptal biri değil. Kesinlikle sporcu değil."

Connell eğildi, nefesi yanaklarımda sıcaklığını hissettirdi. "Sıkıcı geliyor."

Sahte bir şokla ona baktım. "O zaman *ben* sıkıcı olmalıyım."

O başını salladı ve ben onun alnındaki sarı saçlarını geri itmek istememden nefret ettim. "Sen sıkıcı olmaktan çok uzaksın, Annabelle."

Çenemi kaldırdım. "Öyle mi? O zaman sence benim tipim kimdir?"

Gülümsedi, gözleri yüzümden boynuma doğru kaydı ve tekrar yukarı çıktı. "Seni güldürebilen biri. Kendini hapsettiğin sınırların dışına çıkarabilen biri. Gündüzleri güçlü, profesyonel halinle kalmana izin veren, ama eve geldiğin anda kontrolü ele alan biri. Sana bakan biri. Tamamen akıllara durgunluk veren *bir özgürlük* için, tutunduğun kontrolü bırakmana izin veren biri."

Onun sözleri üzerine göğsümden çıkan sıkı nefesle alt dudağım titredi. Sıcaklık kanımda dolaştı, sonsuz bir aklıkla kalbimde atıyordu.

Onu öp.

Kollarını boynuna dolaştır ve onu arabana sürükle. Onu evine davet et.

"İyi geceler, Annabelle," dedi, ben tek bir kelime bile söyleyemedim.

Beni pişman olacağımı bildiğim bir şeyden kurtardığı için rahat bir nefes aldım. Belki de bunu hissetmişti. Belki de beni sandığımdan daha iyi tanıyordu. Çünkü ben yapamazdım... *biz* yapamazdık... ve o bunu anladı. Saygı duydu ve bunun için onu lanetledim çünkü bu onu daha da sevmeme neden oldu.

"İyi geceler, Connell," dedim, o park yerinden arabasına doğru yürürken. "Akşam yemeği için teşekkürler," dedim, arabanın kapısını açarken.

Arkasını dönüp geriye doğru yürüdü, koyu mavi takımını vücuduna sanki onun için yapılmış gibi oturuyordu. "Tabii ki," dedi ve bana göz kırptı. "Yarın görüşürüz."

Gülümsememi bastırıp aceleyle direksiyonun başına geçip kapıyı kapattım ve yarının gelmesini iple çekmeye başladığım için kendime kızdım.

"Gerçekten gelmeyecek misin?" diye sordu Cannon, Sweet Water'ın hemen dışındaki bir köy yoluna girerken Jaguar'ımın hoparlörlerinden. O, Reapers'ın en iyi savunma oyuncusuydu. Hatta muhtemelen NHL'nin en iyi savunma oyuncusuydu. Ayrıca baştan aşağı dövmelerle kaplıydı, kötü şöhretli bir öfkesi vardı ve genel olarak insanlara korkutucu geliyordu.

Neyse ki ben genel halk değildim.

"Gelemem. İşim var," dedim ona, GPS'i dikkatle izleyerek onun evini kaçırmamak için. Buralarda çok fazla ev yoktu gerçi.

"Doğru. Hatırlıyor musun bilmiyorum ama paten kaymak senin işin."

"Bugün de seninle birlikte buz pateni yapmak isterdim ama Annabelle'e ailesinin barbeküsüne gideceğimi söyledim." Dün bir maç yapmıştık.

Otuz saniye süren bir sessizliğin ardından iç geçirdim. "Ne demek istiyorsun, Cannon?"

"Hiçbir şey. İkinizin bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum. Ya da herhangi bir kadınla ya da erkekle *aile toplantısı yapacak* kadar yakın olduğunu. Senin kimle birlikte olduğun umurumda değil, biliyorsun."

"Ha. Komik. Öyle bir şey yok. Sanırım beş haftadır birlikte çalıştığımızdan beri ailesi benimle tanışmak istiyor." Bir hafta daha geçerse, toplum hizmetim bitecek.

"Ah, ödül atını göstermek istiyor. Anladım. Anlamadığım şey, neden kabul ettiğin."

"Çünkü..." Sinirli bir nefes verdim. "Çünkü onu istiyorum." "O zaman onu becer ve her zamanki gibi yoluna devam et."

"O kadar basit değil." Bu ifadenin doğruluğu, bu arka yola saptığımdan beri ilk evi geçerken ellerimin direksiyonu sıkıca kavramasına neden oldu. Lanet olsun, bu kadın nerede yaşıyordu?

"Onu sadece istemiyorsun. Ondan hoşlanıyorsun."

"Evet, ve bu konuda ne yapacağımı hiç bilmiyorum. İşte, sorduğun bu muydu?" Sağ tarafta bir sıra park edilmiş araba belirdi.

"Hayır..."

"O imkansız biri. Bunu biliyorsun, değil mi? Her kurala uyar ve her şeyi kitaba uygun yapar. Bu yüzden benimle gerçek bir randevuya çıkmaya bu kadar karşı."

"Çünkü sen onun altında cezasını çeken bir suçlu musun? Yoksa senin tek istediğinin onu *ele* geçirmek olduğunu mu düşünüyor?" diye sordu, sesinde bir parça eğlence vardı.

"İlki," diye itiraf ettim, çünkü geçen hafta bana karşılık verdiği öpücük, ikincisinin sorun olmayabileceğini ima ediyordu. "Biz tam zıt karakterleriz. Bu kadının ciddi ciddi biraz gevşemesi lazım."

Son arabanın arkasına park ettim ve en az yedi araba daha saydım. Ailesi tam olarak ne kadar büyüktü?

"Bak, Scot, Dr. Phil rolünü oynamaktan memnuniyet duyarım, ama ilişki tavsiyesi almak isteyeceğin son kişi benim. Henüz bir veya iki kereden fazla sevişmek isteyeceğim bir kadın bulamadım. Ama komik olan, Noble ve McCoy muhtemelen ilişki konularında konuşmak isteyeceğin kişiler, ama ironik bir şekilde, şu anda paten kaymaya gidiyorlar."

İpucunu havada bırakarak telefonu kapattı. "Evet, evet. İyi eğlenceler."

"Görüşürüz." Ben veda etmeden telefonu kapattı, çünkü o böyle yapardı.

Yerel fırın Sweet Treats'ten getirdiğim cupcake kutusunu aldım ve bir düzine yerine iki düzine aldığım için kendimi zihinsel olarak tebrik ettim. Annabelle'in evinin ön verandasına vardığımda, kısa kollu gömleğim sıcaklık ve nemden dolayı cildime yapışmak üzereydi.

Veranda, pembe ve mor renkli çiçeklerle süslenmiş kutularla dekore edilmişti ve hatta bir veranda salıncağı bile vardı. Tam da hayal ettiğim gibiydi, tek bir çiçek yaprağı bile yerinden oynamamıştı.

Kapıyı çalabilmeden, geniş bir gülümsemeyle bir kadın kapıyı açtı. "Sen Connell olmalısın," dedi Annabelle'in kullandığı aynı derin güney aksanıyla.

"Öyleyim," diye cevap verdim, alıştırılmış bir gülümsemeyle. "Peki, içeri gel!"

"Teşekkürler."

Sineklik kapıyı iterek açtı ve beni içeriye davet etti. "Ben Annabelle'in Milly Teyzesi. Belly-boo? Çok yakışıklı İskoç erkeğin geldi!" Beni baştan aşağı süzerken seslendi. "Ve o aksan? Vay canına!"

Bakımlı bir oturma odasından geçtik ve köşeyi döndüğümüzde, kat planı çalışma odası, mutfak ve yemek odasına açılıyordu. Vay canına, burada bir sürü insan vardı.

"Milly teyze, bana öyle demeyi milyonlarca kez söyledim," dedi Annabelle, küçük kalabalığın arasından geçerek sıkı bir gülümsemeyle azarladı. Yanakları kızardı ve ben hemen anladım — utanmıştı. "Sana cupcake getirdim," dedim ona, yemek odasının yanında karşılaştığımızda.

"Aman Tanrım, onu duydun mu?" diye bir kadın sesi mutfaktan geldi. Annabelle yüzünü buruşturdu.

"Endişelenme, kızım," dedim yumuşak bir sesle. Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını kaldırıncaya güldüm. "Üzgünüm. Yani, endişelenme. Bana bakılmaya alışkınım, hatırladın mı?"

"Bunu yapman benim için gerçekten çok önemli," diye fısıldadı ve pastane kutusunu uzattı. Saçları bugün açığı, bukleler yüzünün bir tarafında göğsünün hemen üstüne kadar örgülüydü. Retro sargı elbisesinin vücuduna nasıl sarıldığını görünce dilimi yutmak üzereydim. Soluk pembeydi, sanırım bu artık en sevdiği renk olmalıydı.

"Seninle vakit geçirebileceksem, varım. Şimdi beni ailenle tanıştır, Annabelle." Ona dokunma isteği çok güçlüydü ve o ailesine dönünce elim belinin altına kondu.

Herkesin gözleri üzerimdeydi.

"James! Pat! Buraya gelin!" Milly arka kapıdan seslendi.

Genelde bu durumda bir şaka yapardım, ama Annabelle için benim kendim gibi davranmamamın önemli olduğunu biliyordum.

İki adam sürgülü cam kapıdan içeri girdi ve şapkaları çıkardı. Bu Annabelle için bir işaret olmalıydı, çünkü derin bir nefes aldı.

"Artık hepimiz buradayız, bunu sadece bir kez yapmak zorunda kalacağım. Millet, bu Connell MacDhuibh. Connell, bunlar... şey, hepsi."

Hepsi el salladı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim başımı sallayarak.

"Connell, senin hakkında çok şey duyduk!" Elli yaşlarındaki bir kadın gülümseyerek yanımıza geldi ve ben de Annabelle'in gülümsemesini taklit etmekten kendimi alamadım.

"Sen onun annesi olmalısın."

Kadın şaşkınlıkla irkildi, ama çabucak toparlandı. "Evet! Ben Tara. Küçük Belly'den, yani Annabelle'den senin hakkında çok şey duyduk. Şimdi bunları senden alayım, canım."

Cupcake kutusu Annabelle'in elinden kayboldu ve biz bir aile telaşının içine sürüklendik. İsimler sağdan soldan uçuşuyordu ve ben herkesi hatırlamaya çalıştım, ama bu kızın bir ailesi yoktu, bir *klanı* vardı.

Herkesi tanıtmak yarım saatten fazla sürmüş olmalı, ama Annabelle akşam yemeği saatine kadar yanımda kaldı ve sonra benim yanımdaki koltuğa oturdu.

"Clarke ailesi, Sweet Water kurulduktan yaklaşık on yıl sonra buraya yerleşmiş," dedi babası Davis, Annabelle'in yemek odasında kurulan uzun masalardan birinde barbekü tavukları dağıtırken. Kızın depo odasında katlanabilir masalar bulundurması iyi olmuştu, çünkü saydığım kadarıyla burada yirmi iki kişiydik.

"O zamandan beri de burada yaşıyoruz," diye ekledi Milly teyze, sağ tarafa başka bir tabak uzatırken.

"Grady amca hariç," diye itiraz etti Annabelle'in sekiz yaşındaki yeğeni Taylor. "O New York'a taşındı."

"Tanrı ruhunu korusun," diye mırıldandı Mary büyükanne masanın ucunda. "Kardeşim Wall Street'te çalışıyor," diye fısıldadı Annabelle, diğerleri dikkatleri dağılmışken fısıldadı.

"Bu onun ruhunu tehlikeye atıyor mu?" diye sordum, başımı ona doğru hafifçe eğerek. Bir santim bile dönsem, dudaklarım onun yanağına değecekti.

"Mason-Dixon çizgisinin üzerindeki her şey ruhunu tehlikeye atıyor," diye fısıldadı.

"Och. Öyleyse, sanırım bu her şeyi açıklıyor."

Tara masanın diğer ucunda boğazını temizleyene kadar birbirimize sırttık. "Ee, Connell, küçük kasabamızı nasıl buldun?"

"Oldukça beğendim," diye onu teselli ettim. "Basın veya paparazziler hakkında endişelenmeme gerek olmayan bir yerde yaşamak çok güzel. Miami benim için biraz fazla gelmişti." Taylor'dan patates salatasını aldım ve ona da biraz alabilmesi için elinde tuttum.

"Yardım ister misin, tatlım?" diye sordu babası Jackson diğer tarafından.

"Hayır, kendim yapabilirim."

"Geldim!" kapıdan neşeli bir ses duyuldu. Düz kahverengi saçlı bir kadın içeri girerken gülümsüyordu. Güneş elbisesi özel dikilmiş gibi görünüyordu ve yüksek topuklu ayakkabılar giyyordu.

"Nihayet!" Tara parlak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Yanımda bir koltuk boş bıraktım. Eşyalarını bırakıp buraya gel, Savannah."

Annabelle'e bakarak ona baktım, ama o zaten beni izliyordu. Tepkimi mi değeriendiriyordu? Ve neden bu kadar gerginleşmişti?

"İyi misin, kızım?" diye sessizce sordum.

"Ablam," diye açıkladı. "Aramızda yaklaşık bir yaş fark var."

"Tanrım, Belle, yemeğe kimi getirdin? O neredeyse... Aman Tanrım! Sen Connell MacDhuibh misin?" Gözleri fal taşı gibi açıldı ve elini boğazına götürdü.

"Evet," diye gülümseyerek cevap verdim. Kız kardeşler hakkında bildiklerimden yola çıkarak, Annabelle ile bir şansım olması için bu kız kardeş üzerinde iyi bir izlenim bırakmam gerekiyordu. "Sen de Annabelle'in kız kardeşi olmalısın."

"Tabii ki." Bana geniş, zarif bir gülümsemeyle baktı ve sonra başını Annabelle'e doğru eğdi. "Neden misafir getireceğini bana söylemedin? Carley'nin evinin gösterimini ertelerirdim!"

"İşin önemli," diye omuz silken Annabelle cevapladı, ama gülümsemesinin samimi olduğunu fark ettim.

"Hiç de değil," diye karşılık verdi Savannah. "Bir arkadaşın geldiğinde pazar günü ev gösterimi yapmam gerekmez." Gözleri hafifçe kısıldı, bu da Annabelle'in sorunun sonunu duymadığını gösteriyordu, ama yine de konuyu saptırdı. "Jackson, tavuğu uzatır mısın?"

"Peki, ailen nasıl, Connell?" diye sordu Annabelle'in babası.

"Bu kadar büyük değil." Etrafımızda kahkahalar yükseldi ve Annabelle'in dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Büyürken sadece annem ve ben vardık, bu yüzden sessiz bir ortamdı. Sanırım bunu, zamanımın çoğunu gürültülü bir hokey sahasında geçirerek telafi ettim."

Annabelle'in gözleri şaşkınlıkla parladı, sonra omuzları düştü. "Seni annenden uzak tuttum."

"Hayır," diye onu teselli ettim. "*Ben* kendimi annemden uzak tuttum. Ayrıca, ben on dokuz yaşındayken annem yeniden evlendi ve Callum'un zaten üç çocuğu vardı, yani inan bana, annem yalnız değil."

Kafasını salladı, ama yine de biraz çekingen bir hali vardı.
ona.

"Savannah, bu yıl da Miss Sweet Water yarışmasını mı yargılayacaksın?"
Milly masanın diğer ucundan sordu, bu da bana yemek yeme fırsatı verdi.

"Sanırım öyle," diye cevapladı Savannah. "Bay Oliver'ın jüri üyeliği yapıyormuş gibi davranıp aslında sadece mayolu kızlara bakmasından daha iyidir. O adam emekli olmalı."

"Bizim Savannah üç yıl üst üste Miss Sweet Water oldu!" diye haykırdı Tara. "Tabii ki, yirmi bir yaşına geldiğinde yarışmaya katılamazsın, o yüzden jüri üyeliğine başladı."

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. Kasabanın resmi bir *güzellik kraliçesi* mi vardı?

"Bu bir güzellik yarışması," diye açıkladı Annabelle, yemek yerken. "Kızlar soruları yanıtlar, giyinir, yeteneklerini sergiler. Bu bir yarışma."

"Senin bu konuda bir şey bildiğin yok, değil mi Belly-Boo?" Yemek salonundaki ikinci masadan bir adam alaycı bir şekilde sordu.

Annabelle taş kesildi ve ben de koltuğumda dönerek onun duygularını inciten kişinin kim olduğunu görmek istedim, ama eli bacağıma yapışarak beni durdurdu.

"Ona öyle deme, Holt Amca. Bundan hoşlanmadığını biliyorsun," diye tersledi Savannah, sonra Annabelle'e dönerek iç geçirdi. "Ayrıca Belle üniversitede meşguldü, hatırladın mı? Hatırladığım kadarıyla tüm derslerinden tam not almıştı."

"Tabii ki tüm derslerinden A almışsındır," diye alay ettim.

"Ve renk kodlu bir ajandam vardı," diye karşılık verdi, ama gülümsemesi sahteydi. Bundan nefret ediyordum. Annabelle her halükarda güzeldi, ama gerçek duygularını gösterdiğinde, hem mutluluğunu hem de öfkesini, daha da güzel oluyordu.

"Annabelle'imiz sınıfının en zekisiydi!" Tara gururla övündü.

"Eminim öyleydi." Bacaklarımın üzerinde parmaklarımı onun parmaklarının üzerine koydum ve sol elimle yemek yedim, akşam yemeği soru sorma ritmine girdi. Hokey ve takımındaki diğer oyuncular hakkında epey soru aldım, çoğu Annabelle'in yeğeni Cash'ten geliyordu, ama konuşma benim etrafımda dönmediği için rahatlamıştım.

Hepsi birbirlerinin halini sordu. Savannah'nın emlak işi nasıl gidiyordu? Jackson'ın çalıştığı veteriner kliniği nasıldı? Çocuklar okula dönmek için heyecanlı mıydı? Her şey çok... normaldi.

Sonunda Annabelle yanımda rahatladı ve elini uyluklarımdan çektiğinde bile, koltuğunda kayarak dizini benimkine sürttü. O da sorular sormakta aktifti, babasının hobi çiftliğindeki tarlalarının nasıl gittiğini ve annesinin bu yıl güzellik yarışmasına katılacak kızları eğitmeye yardım edip etmeyeceğini sordu.

İşimiz bittiğinde, bulaşıkları yıkamaya yardım etmeye çalıştığımda hemen mutfaktan kovuldum, bu yüzden fazladan masaları söküp kaldırmaya çalışan küçük ordunun yanına katıldım.

Cash ve Taylor'ı oyalamak için onlara birkaç sihirbazlık numarası gösterdim ve çabam karşılığında bolca kahkaha aldım.

"Okulda kimse seninle akşam yemeği yediğimize inanmayacak," dedi Cash, sadece on üç yaşındaki erkek çocuklarının yapabileceği şekilde hayıflanarak.

"Peki, bu sezon bir maç için bilet alayım mı?" "Gerçekten mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tabii ki. Annabelle teyzenize ne zaman olduğunu haber vereceğim."

Çocuklar ellerinde cupcake'lerle babalarıyla birlikte ayrıldılar ve diğerleri de kısa sürede evden çıktılar, sonunda evde sadece Savannah ve Annabelle'in aileleri kaldı.

"Seninle tanışmak çok güzeldi, Connell," dedi Savannah başını sallayarak ve sonra mutfakta durduğumuz yerde kız kardeşine sarılmak için yanına gitti. "Bana ayrıntıları anlatmak zorundasın," diye fısıldadı.

Neredeyse gülümsüyordum ama bunu saklamak için cupcake'in kalanını ağzıma tıktırdım.

Savannah el salladı ve dışarı çıktı.

Annabelle beni dikkatle izledi ve ben de limon ve ahududulu lezzetli kekin son parçasını yuttum.

"Hayatta kaldın," dedi Davis sırtıma bir şaplak atarak.

"Evet," diye onayladım, Annabelle ise tezgahın üzerinde duran kekinin ambalajını açıyordu.

"Hepimizi birden karşına almak cesurcaydı. Evet, ikinizin... neydi o, canım?" diye sordu Davis, gümüş rengi kaşları neredeyse birleşecek kadar alnı kırıışmıştı.

"Sadece arkadaşız," diye cevapladı Tara, bir kase üzüm Annabelle'in önüne kaydırıp cupcake'ini tezgahın aşağısına itti. "Öyle dememiş miydin, Belle?"

Ne oldu lan?

"Evet! Sadece arkadaşız." Annasına, sonra babasına gülümsedi, ama tezgâhı kavradığı yerdeki parmak eklemleri bembeyazdı.

"En azından önümüzdeki hafta için," diye alay ettim. Başını sallayarak gözlerini bana çevirdi, ama tezgâhı boğazlamayı bıraktı.

"Oh. Tamam o zaman," dedi annesi yavaşça, ikimizi sırayla bakarak. "Davis, neden buradan çıkıp bu ikisini... bu gece için planladıkları her neyse ona bırakmıyoruz?"

Babası da aynı şeyi yaptı ve Annabelle'e sarıldıktan ve benimle el sıkıştıktan sonra ikisi de ayrıldı.

Annabelle üzümlerden birini ağzına attı ve ben, dudakları üzümün üzerinde kapanırken, tamamen büyülenmiş bir şekilde onu izledim. Kahretsin, o ağız başımı belaya sokacaktı.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedi, üzümlere bakarak.

"Bunu zaten söyledin," diye hatırlattım ona. "Şimdi, kız kardeşinle olan mesele nedir?"

Gözleri benimkilere dikildi ve bakışı dostça değildi. "Neden soruyorsun?"

Onu izleyebilmek için granit tezgaha yaslandığımda sırtım serinledi. "Çünkü o içeri girdiğinde bir heykel gibi donakaldın, ama onu sevdiğini anlayabiliyorum."

"Seviyorum," diye savunmacı bir şekilde cevap verdi. "Savannah en iyi arkadaşlarımdan biri. Bana makyaj, elbiseler ve erkekler hakkında her şeyi o öğretti. O gerçekten mükemmel bir kız kardeşir." Gözleri soyulmuş keke kaydı ve ben onu ona doğru ittim. "Niyeti iyi," diye fısıldadı ve ben onun kız kardeşinden bahsetmediğini anladım.

"Bu başka bir zaman sorulacak bir soru. Madem onu mükemmel buluyorsun, neden geldiğinde bu kadar rahatsız oldun?"

Annabelle cupcake'i kaldırdı ve bir ısırık aldı.

Kahretsin, o dudakları tatmak istedim.

"Çünkü sen buradaydın," diye cevapladı bir süre sonra.

"Anlamadım." Kız kardeşi Annabelle'i koruyucu davranıyordu, saldırgan değil.

"Anlamazsın." Alaycı bir şekilde gözlerini devirdi. "O mükemmel. Güzel yüz, güzel vücut, güzel kalp." "Sen de öyle."

Kadın bana öfkeyle baktı. "Ne?"

Öylesin."

"Ben güzelim," diye itiraf etti. "Ve iyi bir insan olmak için elimden geleni yapıyorum. Diğer insanlar için işleri daha iyi hale getirmek için. Ama ben Savannah değilim. O lanet olası bir güzellik kraliçesi! Amerikan güzellik standardının özünü düşünürseniz, Savannah tam da budur. Hayır, bana öyle bakma. Sen sordun, ben cevap veriyorum. Ben her zaman... kız kardeşimden daha dolgun oldum ve bununla sorunum yok. Vücudumu seviyorum. Hayatımı seviyorum..."

"Ben de vücudunu seviyorum," diye onu teselli ettim, gözlerimi boynundaki göğüslerinin kıvrımlarına kaydırarak.

"Sus." Bana parmağını salladı. "Kız kardeşimi seviyorum. Onun için ölüyorum. Ama eve, ona bir bakıp yanlış Clarke kız kardeşi ile birlikte olduklarını düşünmeyen bir erkek getirmedim ve senin de onlar gibi ona bakabileceğini düşünmek beni sallanan sandalyelerle dolu bir odadaki kedi kadar gergin yaptı."

"Bu sözüne nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." *Kız kardeşini* isteyeceğimi mi sandı?

"Bununla başlamayın." Cupcake'inden bir ısırık daha alırken sesi küstahlık doluydu.

"Kızım, o çocuklar aptaldı, Tanrıya şükür."

Bana aptalmışım gibi baktı ve cupcake'ini yuttu. "Ne?"

Cupcake'i elinden alıp tezgahın üzerine koydum, sadece onun tüm dikkatini çekmek için. Sonra dönüp onun önüne geçtim ve sırtını tezgaha dayadım. "Onlar. Aptaldı. Ve ben çok minnettarım çünkü içlerinden biri senin ne kadar değerli olduğunu fark etseydi, şu anda burada seninle birlikte olmazdım."

"Yapma," diye fısıldadı, ama geri çekilmedi. Hayır, kız çenesini kaldırdı ve bana dik dik baktı.

"Kız kardeşini istemiyorum." Kalçalarını kavradım ve vücudu ellerimi doldururken inledim. "Başka hiçbir kadını istemiyorum ve bu şu anda benim için bir sorun çünkü bu vücut? Geceleri gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm şey bu."

Dudakları aralandı ve ellerini göğsüme koydu, ama beni itmedi.

"Lanet olsun, Annabelle, beni altüst ediyorsun ve tek yaptığımız öpüşmek." Dudaklarımı onun dudaklarına sürttüm ama onu öpmedim.

Gömleğimi kavradı ve beni kendine çekti. "Ben senin tipin değilim."

"Siktir et. Sen *tam* benim tipimsin. Yumuşak, kıvrımlı ve o kadar seksi ki, sen yanımdayken sürekli sertleşiyorum."

"Ne?" diye sordu ve öpücük için başını geriye attı, ama ben dudaklarımı onun dudaklarının hemen üzerinde tuttum ve ikimizin de açıkça istediği şeye boyun eğmedim.

"Duydun beni." Onu ereksiyonuma doğru çektim. "Hissediyor musun? Şimdi bana tekrar benim tipim olmadığını söyle. Siz Amerikalılar, bir kadının nasıl görünmesi, nasıl hissetmesi gerektiği konusunda çok saçma fikirleriniz var." Kalçasını kavradım ve onu kolayca kaldırıp tezgahın üzerine koyduğumda nefesini tuttu.

"Bir kadın nasıl hissetmeli?" diye sordu, nefesi hızlanmıştı.

Yüzünü ellerimle kavradım ve başparmaklarımla cildini okşadım. "Yumuşak, tıpkı bu gibi ipeksi bir cilt." Dudaklarını okşadım ve o başparmağımın ucunu öptüğünde ne yaptığımı neredeyse unuttum. "Tıpkı bunlar gibi öpülmek için yaratılmış dudaklar."

Başımı eğdim ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim, dilimle alt dudağındaki şekerlemenin tatlı tadını yakaladım.

"Connell," diye yalvardı, başını öpücüğüm için eğdi, ama ben ona öpücük vermedim. Bunun yerine geri çekildim, sadece ellerimi boynuna ve sonra kaburgalarının yanlarına gezdirdim.

"Siktir, Annabelle, en mükemmel göğüslere sahipsin. Bunu anlamak için seni soymana bile gerek yok." O kıvrıldı ve ben de bu daveti kabul ederek, ellerimle taştan göğüslerini avuçladım. "Lanet olsun. *Bu*. Bir kadın tam olarak böyle hissetmeli. Bir gün bunları tadacağım. Meme uçlarının sevdiği elbiseler kadar pembe olup olmadığını göreceğim ve sonra daha fazlasını isteyene kadar onları sıkı küçük noktalar haline emip dururum."

O inledi ve kalçalarını benimkilere doğru salladı.

Kahretsin, dayanamayacaktım.

Evet, dayanacaksın. Onun için.

"Bir kadın, yemyeşil tepelerden kıvrılarak gizli yerlere götüren bir yol gibidir. Bir kadın, o yol gibi senin dikkatini ister, çünkü sen tek bir çukur veya oyucu bile kaçırmak istemezsin." Ellerimi belinin çukuruna kaydurdım, sonra kalçalarını kavradım ve onu tezgahın kenarına çektim.

"Connell," diye yalvardı yine, sesi yükselirken elleri dengede kalmak ve kontrolünü kaybetmemek için arkasındaki tezgaha çarptı.

Kontrol, gergin Annabelle'ime izin vermeyeceğim tek şeydi.

"Bir kadının, bir erkeğin tutabileceği kalçaları vardır. Her itişi kaldıracı ve kadının almaya hazır olduğu kadarını geri verebilen kalçalar." Onun sıkı sıcaklığının içine girme düşüncesi bile, fermuarımın arkasında sikimin zonklamasına neden oldu.

Ellerimi çıplak dizlerine koydum ve şehvet dolu bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. Bacaklarını hafifçe kaydırıp benim için açtığında, saf, ilkel bir takdirle homurdandım.

Sonra ellerimi elbisesinin altına soktum ve uyluklarına doğru ilerlerken saten kumaştan daha yumuşak bir ciltle karşılaştım. "Bir kadının uylukları, bir erkeğin kalçalarını saracak kadar güçlüdür. Uylukları, erkeği, onu akılsız bir zevke ulaştırırken yastıklayacak kadar kalındır. Uylukları..." İç uyluklarına ulaştığımda inledim. "Aynen böyle hissettiriyor. Tanrım, Annabelle, seni bana sarılmış hissetmek için ne vereceğimi biliyor musun?"

"Bir fikrim olabilir," diye itiraf etti hızlı nefesler arasında.

"İyi. Çünkü Tanrım, kızım. Sen tam olarak benim mükemmel kadın fikrimsin." Başparmaklarım dantel gibi hissettiren külotun kenarını hafifçe okşadı. Onu hayal etmek bile sikimi fermuarın içinde gerginleştirmişti. Böyle bir kadını istediğim ve onu almadığımdan bu yana ne kadar zaman geçmişti?

Siktir et. Böyle bir kadını istediğimden bu yana ne kadar zaman geçmişti? Hiç istemiş miydim? Annabelle beni o kadar gerginleştirmişti ki, dikkatli olmazsam kopacaktım.

Başparmaklarım yine külotunun kenarını okşadı ve o kalçalarını sallayarak beni teşvik etti.

"Connell, yanıyorum." Dik oturdu ve ellerini gömleğime geçirdi. Sonra düğmeleri tek tek açmaya başladı ve tenimi ortaya çıkardı.

"Kızım," diye uyardım.

"Lütfen?" O gözlerle bana baktı ve ben onun istediği her şeyi verirdim. Hayatımı. Kariyerimi. Her şeyi.

"Bana ne istersen yap," dedim gülümseyerek.

Düz, eşit dişlerinin arasına alt dudağını sıkıştırdı ve gömleğimi çabucak çıkardı. Gömlek çıkar çıkmaz, ellerimi onun sıcaklığına doğru uzattım, o tamamen giyinik olmasına rağmen, onun merkezinden sadece birkaç santim uzaktaydım.

Ama bana tatlı gibi bakmaya devam ederse, uzun süre giyinik kalamazdı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum, bakışları beni

aynı açlıkla gözleri üzerimde dolaşırken sordum.

Parmakları kaslarımın hatlarını takip etti, g  s kaslarımın üzerinden geçip karın kaslarıma doğru indi. "Sanırım..." Gözleri benimkilerle bulu tu. "Sanırım sana bakarak bile bo alabilirim."

Penisim, aynı fikirde olduğunu gösteren bir şekilde titredi.

"Ben de senin için aynen öyle hissediyorum," dedim ona. Sonra ba parma ımı hafifçe kaydurdım ve amını kapatan dantelin üzerinden onu hissedince inledim, ıslak ve çok sıcaktı.

Nefesini tuttu ve boynumu kavrayarak beni ağzına çekti.

"Sana dokunmama izin ver," diye yalvardım, bir kadına hiçbir şey için yalvarmamı  olmama aldırmadan... hiç.

Nefesi dudaklarıma düzensiz bir şekilde çarpıyordu ve ben neredeyse kendimi kaybediyordum. Lanet olsun, bu gece kızı gerçekten  pmemi tim bile, ona zar zor dokunmu tum ve kontrolümü kaybetmenin e i indeydim.

"Annabelle." Adı bir yalvarı  mıydı? Bir uyarı mı? Bilmiyordum ve umursamıyordum.

Kalçalarını kaldırdı ve elimi onun sıcaklığına daha sert bastırdı. "Bana ne istersen yap," diye fısıldadı.

A zımı onun ağzına  arptı ımda gülümsüyordum. Bu sefer tatlı bir baştan çıkarma ya da ikna yoktu. A zını sanki bana aitmi  gibi aldım, her tatlı santimini ku attım ve teslim olmasını istedim. Kahretsin, tadı ahududu  ekerlemesi ve Annabelle gibiydi.

Dilimin her hareketiyle ona daha da batıyordum, tadı ve dokusunda kendimi kaybediyordum, onun arzusu benimkini besliyordu, ta ki ikimizin de alevler içinde kalacağını d  unene kadar. Geri  ekildi imde, o da beni takip etti, sanki *bana* sahipmi  gibi a zımı yaladı.

Belki de  yleydi.

Annabelle'i  pmekle hiçbir şey kıyaslanamazdı. Diğer kadınlar için mahvolmu tum.

Kalçaları elimde sallanarak sürtünme talep ediyordu. Parmaklarımla basit bir hareketle k lotunun altına girdim - *tangası*. Tanrım, o güzel kı ı görmek istiyordum... ama bu gece değil. Sabah pişman olacaktı ve ben de onu böyle hissettirdi im için kendimden nefret edecektim.

"Siktir, kadın. Benim için sırlıslıkam oldun, değil mi?" Parmaklarımı, zaten kaygan ve ıslak olan ıslak kıvrımlarının arasına kaydurdım.

"Evet," diye itiraf etti ve beni tekrar ağzına çekti.

Onu hafifçe öptüm, parmaklarımı a ıklı ından klitorisine doğru kaydırırken her nefesini ve inlemesini tattım.  i mi  tomurcu u daireler çizerek ok adı ımda,  ı lık attı

ve bana daha sertçe bastırdı.

"Çok duyarlısın. Seni ilk kez becerdiğimde ne kadar iyi olacağını biliyor musun? İkinci kez? Her seferinde? Tanrım, Annabelle, benim için oradasın, değil mi?"

Klitorisini okşadığımda inledi. "Lütfen, Connell. *Lütfen*."

"Evet, aşkım. Seninim." Bir parmağımı içine kaydardım ve vücudu beni sıkıca kavradığında neredeyse aklımı kaçıracaktım.

"Evet!" O parmağımın üzerinde sallanarak tekrar titredi ve ben ikinci parmağımı da içeri sokarak gergin etini gerginleştirdim.

"İşte böyle. İsteddiğini al," diye boynuna fısıldadım. Parmaklarımla onu sikerken başparmağımla klitorisini okşadım, keşke benim sikim olsaydı diye düşündüm.

Kasları beni sımsıkı kavradı ve nefesleri gittikçe hızlandı. "Daha fazla," diye talep etti ve ben onu daha sert bastırırken ağzımı ağzına yaklaştırdım, parmaklarımı daha derine soktum. "Tanrım. Evet. Evet, Connell!"

Elimde boşalırken adımı haykırdı ve ben, gözlerinin fal taşı gibi açılıp sonra kapanmasını hayretle izledim. O tekrar etrafımda titrerken, ben de onu okşadım, vücudu zevkinin artçı sarsıntılarını atlatmaya çalışıyordu.

Bana yaslandığında, ellerimi ondan çekmeye zorladım. Bir nefes bir nefes çekerek, kontrolümü geri kazanmaya çalıştım. Onu sikimle alabilmek için külotunu yana kaydırmak bir seçenek değildi. Bu gece değil.

Onun yerine, onu nazıkçe öptüm.

"Sen çok mükemmelsin, Annabelle."

Sonra geri çekildim, anahtarlarımın hala cebimde olduğuna şükrederek oradan uzaklaştım.

"Connell?" diye sordu, yumuşak ve sıcak bir sesle.

"Gidiyorum, kızım. Gitmek zorundayım. Eğer hemen şu kapıdan çıkmazsam, seni o tezgahın üzerinde becereceğim. Senin için o kadar çaresizim."

Kaşlarını çatarak hızla gözlerini kırptı. "Tamam mı?"

"Seni sandığından daha iyi tanıyorum. Sabah pişman olacaksın. O yüzden gidiyorum. Hizmetim bir hafta daha sürüyor ve istediğin tüm lanet kurallara uyabilirsin. O hafta bittiğinde hazır olsan iyi olur, çünkü *sana* hizmet edeceğim."

Dudakları aralandı ve tüm iyi niyetimi mahvedecek bir şey söylemeden önce, evinden çıktım.

Gömlüksüz.

Eve kadar yol boyunca ellerim titriyordu.

Cumartesi sabahları, saat yediden sonra uyumama izin verdiğim tek sabahlardı — her hafta sabırsızlıkla beklediğim basit bir lüks.

Yeşil ipek şortlu pijama takımımın üzerine beyaz pamuklu bornozumu giydim ve kendime bolca kahve doldurdum. Sabahın erken saatlerinde güneş, mutfak pencereinden altın ışınlarını içeriye saçarak tezgahları rahatlatıcı bir ışıkla aydınlatıyordu.

Sırtımdan sıcak bir titreme geçti, Connell'in ellerinin eteğimi yukarı kaydırıldığı, parmaklarının vücudumu zevkin doruğuna çıkardığı, öpücüğünün beni tatlı bir ecstasy dalgasına sürüklediği anların kızgın hatırası. Nefesimi verdim, bu düşünceyle bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim.

Sonra kalbim kabardı — o gitmişti. Benim için. Çünkü beni *tanıyordu*. Onu yatağıma davet etmeye hazır olduğumu ve pişman olacağımı biliyordu. Çünkü hala benim için çalışıyordu ve ben onu kullandığım için suçlanmaya cesaret edemezdim. Yine de, sadece parmaklarını kullanarak beni onun için parçalara ayırmıştı. Gerçekten de gücü elinde tutuyordu.

Derin bir nefes alarak mutfak masama oturdum, bugünün gazetesi açılmış ve okunmaya hazır. İşler aklımdan uzaklaşırken, rutinime daldıkça kaslarım gevşedi. Normalde doğrudan yerel haberler bölümüne daldım, ama tanrı yardımcım olsun, sayfaları çevirip spor bölümüne geldim. Omuzlarım çöktü ve iç geçirdim. Haberin konusu Reaper Cannon Price ve iki haftadır kötü çocuk tavırlarını nasıl bıraktığıydı, basının görüşüne göre bu büyük bir başarıydı.

Basının Connell'in hayatına müdahale etmesini *istediğimden* değil, ama *daha fazlasını* istemekten kendimi alamıyordum.

Ve o da barbekümde bana daha fazlasını vermişti.

Yine içimde bir sıcaklık hissettim ve ellerini, dudaklarını, kokusunu düşünmeden edemedim. Tanrım, o adama boğulmak istiyordum.

Rezervin temel inşaatı tamamlanana kadar son altı gün boyunca mesafemizi korumuştuk, ama bunun kendini koruma içgüdüsünden mi kaynaklandığını, yoksa beni kurtarmaya çalıştığı pişmanlıktan mı kaynaklandığını anlayamıyordum.

Bu yola girme.

Doğru.

Biz bir ilişki içinde değildik ya da... aslında hiçbir tür bir bağımız yoktu. Ayrıca, o bir NHL yıldızıydı. Yerinde durmaktan çok seyahat ederdi. İşleri ciddiye almaktan çok şaka yapardı. Ve o...

Beni canlı

hissettirirdi.

Uyanık

hissettiriyordu.

Arzulanan ve canlı hissettirdi ve onunla birlikteyken hiç bu kadar gülmemiştim.

O geçici.

Doğru. Connell'in bana olan ilgisinin geçici bir şey olduğunu, tek ve gerçek aşkı olan hokeyine dönmeden önce tatmin etmek istediği bir merak olduğunu biliyordum.

—hokey. Ve onu suçlayamazdım. Ben de işimi seviyordum, hayatımın tutkusu olduğunu keşfetmişim. Ama başka birinin bu tutkuya eşlik edebileceğini, onu alevlendirebileceğini ve güneşten daha parlak bir şekilde yanabileceğini hiç bilmiyordum. Connell'ın yaptığı gibi.

Kahvemini bir yudum daha içtim, sıcak sıvının zihnimdeki kargaşayı yatıştırmasına izin verdim.

Arka bahçemden düşük, derin, guruldama gibi bir ses geldi ve ikinci yudumu yarıda kesti.

Kaşlarımı çatarak fincanımı masaya bıraktım ve masadan uzaklaştım. Yine bir hayvan bahçemde mahsur kalmış mıydı? Geçen yaz, çitimin kenarında dolaşan büyük bir kokarca bulduğum talihsiz bir deneyim yaşamışım. Zavallı hayvan, bahçeme nasıl *girdiğini* unutmuş ve oradan çıkamıyordu. Neyse ki, Sweet Water'daki en iyi hayvan kontrol görevlisini tanıyordum ve o da birkaç dakika içinde gelip sorunu çözdü.

Aynı aramayı tekrar yapmak zorunda kalmam ihtimaline karşı, arka verandaya giderken mutfak tezgahından cep telefonumu aldım.

Yine, o derin, neredeyse duyulmayacak kadar hafif *guruldama sesi*, sürgülü cam kapımı açıp arka verandama çıktığımda duyuldu.

Telefonum elimden kaydı ve verandamı kaplayan lacivert halıya çarparak yere düştü.

"Bu da ne böyle?" diye haykırdım, bir ya da iki değil, *dört tane* tamamen yetişkin devekuşuna bakarken "Ne oluyor?" diye haykırdım.

Benim. Arka. Bahçemde.

İkisi en az iki metre boyundaydı, diğer ikisi de onlardan çok geride değildi. Her biri kendi başına muhteşemdi, siyah tüyleri sabah güneşinde mürekkep gibi parlıyordu.

Ama... benim *arka* bahçemdeydiler.

Yavaşça diz çöküp telefonumu aldım. Hayvansever arkadaşımın numarasını atlayıp, bu... durumu açıklayabilecek tek numarayı aradım.

"Günaydın," Connell bir kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Sanırım senden haber alabilirim diye düşündüm..."

"Buraya gel. *Hemen*," diye fısıldadım telefona, kalbim hızla atarken dev yaratıkların benden sadece birkaç metre uzakta bir o yana bir bu yana dolaştığını izledim.

"Neredeyse geldim," dedi, sesinde bir gülümseme vardı. "Cumartesi günleri uyuduğunu söylememiş miydin?"

"Uyuyorum," diye fısıldadım. "Öyle demiştim."

"Yedi buçuk sana uyumak mı geliyor?"

"Connell MacDhuibh," diye fısıldayarak tısladım.

"Olamaz," dedi ve caddemde bir arabanın gürültüsünü duyabiliyordum. "Tam adı ne? Başım belada."

"Hiç bilmiyorsun."

"Buradayım." Hat kesildi, ama bir araba kapısının açılıp kapandığını duydum.

Bu ses, büyük devekuşlarından birini harekete geçirdi, çünkü hafifçe yürüyen halinden birdenbire koşmaya başladı.

Bana doğru.

O beni ezmeden hemen önce çığlık attım ve yolumdan çekildim. Çığlık atarak, kaçma girişimimin onu hiç caydırmadığını fark ettiğim anda koşmaya devam ettim.

Diğer üçü tüylerini kabarttı, ama arka bahçemin köşesinde, kadife çiçeklerimin tam açtığı yerin yakınında toplanmış halde kaldılar.

Çim, çıplak ayaklarımın altında soğuk ve ıslaktı, sabahın nemi de ayaklarımın kaymasını engellemiyordu. Çaresizce, eve geri dönüp güvenli bir yere sığınmak için geri dönmeye çalıştım, ama lanet olası kuş akıllıydı ve her girişimimi engelledi. Bu sırada o tuhaf, boğuk sesini çıkarmaya devam etti ve tüylerini bana doğru kabarttı.

Uzakta kahkahalar yankılanıyordu ve bir bakış attığımda Connell'i çitimin dışında, telefonunu bana doğrultmuş halde gördüm.

"Connell!" diye bağırdım, kuştan sadece bir santim farkla kaçarak.

"Uh oh," dedi, sesimdeki açık çaresizliği fark ederek telefonunu cebine koydu.

Tek bir sıçrayışla çitin üzerinden atladı, birkaç adımda bana ulaştı ve sonra...

Omzunun üstündeyim.

Ve bir anda çitin öbür tarafına geçtik.

Connell beni göğsüne yaslayana kadar beni kaydırды, kaslı kolları çıplak bacaklarımın derisine sıcaklığını hissettiriyordu. Boynuna sarıldım, kovalamacadan dolayı hızlı hızlı nefes alıyordum.

"İyi misin?" diye sordu, yüzümü boynundan çekmeye çalışmadığım için.

Sonunda geri çekildim ve kuşun bizi çitin üzerinden takip *etmediğini* fark edince iç geçirdim. Sanki benim arka bahçemin tamamı ona aitmiş gibi, yine havalı havalı yürümeye başlamıştı. Connell'e doğru kıvrıldım ve o da hemen beni ayağa kaldırdı.

Onun sert göğsüne itildim, ama bu hareket onu neredeyse hiç etkilemedi. "Eğer o videoyu herhangi bir yere yüklersen, seni *öldürürüm*."

Connell sırtıttı. "Hayatta yapmam," dedi. "Utanmaktan nefret ettiğini biliyorum."

"Utanmaktan mı?" diye bağırdım. "Korkmuştum!"

Dudaklarını sahte bir somurtma şeklinde büzüştürdü.

"Heyecanlanacağını sanmıştım." Kaşlarımı kaldırdım.

"Onları senin için aldım... senin rezervin için." Egzotik kuşları işaret etti.

Omuzlarımdaki gerginlik azaldı ve kalbim kabardıkça dudaklarım açıldı.

"Onları *satın aldın*." Yetişkin devekuşları inanılmaz pahalıydı. Bir araba satın almak kadar pahalıydı.

O başını salladı.

Ağzımı birkaç kez açıp kapattım. "Neden?"

Bana yaklaştı ve saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu. "Bu senin için önemli."

Ona dik dik baktım ve sert karnına hafifçe yumruk attım. "Bu, toplum hizmetinden kurtulmanı sağlamaz, biliyorsun. Hala dört günün var."

Dudaklarından derin, muhteşem bir kahkaha döküldü, sesi o kadar lezzetli, o kadar bulaşıcıydı ki. Ben de ona katılmak zorunda kaldım.

"Burada seni yeneceğimi düşünmüştüm," dedi. "İzin gününde bu kadar erken uyanacağını hiç tahmin etmemiştim. Beni affeder misin?" diye sordu, yüzünde saf masumiyet ifadesiyle.

Muhteşem kuşlara tekrar baktım ve sonunda onların varlığının ne anlama geldiğini anladım.

Rezervasyonum gerçekleşecekti.

Connell'ın yardımıyla, devekuşunun ihtişamını Sweet Water'a geri getirecektim. yardımıyla devekuşunun ihtişamını Sweet Water'

Ona döndüm ve gülümsedim, sonra kollarımı boynuna doladım. boynuna

Connell beni kolayca yakaladı, ayaklarım yerden kesilmişti.

"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler!" Onu sıkıca sarıldım, gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doldu. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

Kollarını bana doladı, ağzı kulağıma yakındı. "Sanırım biliyorum."

Onu sıkıca sarılmayı bıraktım, onun bakışlarına karşılık vermek için geriye doğru eğildim, göğsümde bir ağırlık hissediyordum. "Bunu sana asla ödeyemem," dedim, midemde bir taş gibi batıyor gibi hissediyordum. Ödeyemezdim. Asla. Hayatım boyunca ona borcumu ödeyecek kadar para kazanamazdım. Yaşadığımız hayatlardaki bir başka büyük fark.

Kaşlarını kaldırdı, gözlerinde azarlayıcı bir bakış vardı. "Bu bir hediye," dedi. "Aslında bir yatırım. Yaşadığım kasabaya."

Yumuşak bir gülümsemeye karşılık verdim.

"Birisi bana bu kuşları geri getirmenin Sweet Water'ı tekrar haritaya koyacağını söyledi ve ben Sweet Water'ın sadık bir vatandaşı olduğum için, üzerime düşeni yapmazsam yazıklar olsun bana."

Erimek üzereydim. Tamamen. Tamamen. *Erimiştim.*

O beni orada tutmaya devam etti, ben o yaramaz, harika mavi gözlere bakarken, beni bırakmak istediğine dair hiçbir işaret yoktu.

Arkamızda yine o gürültülü ses duyuldu, bu sefer daha yüksek ve daha uzun.

"Ne... ne yapıyorlar?" diye sordu Connell ve görmem için bizi döndürdü.

Daha büyük kuşlardan biri ses çıkarıyor ve dalga gibi hareketlerle kanatlarını çırpıyordu, daha küçük kuşlardan biri ise yere diz çökmüş halde başını yukarı aşağı sallıyordu.

Ağzım açık kaldı.

"Sıcak bir günde tatlı çay, Connell," dedim, gözlerimi Connell'e çevirerek. "Üreyen kuşlar mı aldın?"

Connell dişlerini sıktı. "Eh, onları satın aldığım yetiştirici, kızgın bir dişi hakkında bir şeyler söylemiş olabilir."

Ona, sonra kuşlara, sonra tekrar ona baktım.

"Anlamadım?" Bana içten bir özür bakışı attı. "Onu tekrar arayabilirim, bakalım yapabilir miyiz..."

Göğsümden bir kahkaha patladı ve onun sözlerini kesti. Connell bana katıldı ve beni ayağa kaldırdı.

"Onlar mükemmel," nefesimi toplayınca söyledim. "Hadi gel," dedim ve onu evimin önüne doğru takip etmesini işaret ettim.

"Beni içeri davet ediyorsun, değil mi?" diye sordu, arkamdan gelerek.

"Öyle değil," dedim, sesimde hafif bir alaycılıkla onu içeriye davet ettim. "Sen ve ben hızlıca bir mısır tedarikçisi bulmalıyız."

"Mısır mı?"

"Kuşlarım aç kalamaz, değil mi?" Ona gülümsedim.

"Hayır, bunu yapamayız," dedi, gözleri kısa pamuklu bornozumu takip ederken beni mutfağa kadar takip etti.

"Haklısın," dedim, tembel sabah kıyafetlerime bakarak. "Sen Google'da araştıra," dedim, onu mutfak masama oturttarak. "Kahve al. Ben üstümü değiştireyim." Çıplak ayaklarımla dönerek yukarı çıkmaya hazırlandım, ama Connell nazikçe bileğimi tutarak beni durdurdu.

"Bence mükemmel görünüyorsun," dedi ve yemin ederim ki, sözlerinin ve gözlerinin dürüstlüğü için kalbim onun için atmaya başladı.

Orada durup, o anda mutfağımda o adama atlamayı ciddi ciddi düşünürken, dışarıdan gelen derin bir ses duydum ve hemen gerçeğe döndüm. "Hemen dönerim," dedim ve ona derin bir teşekkür bakışı attım.

Beni bıraktı, göz kırptı ve sonra cep telefonunu çıkardı, parmakları hızla tuşlara basıyordu.

Odanın güvenli ortamına girince, giyinmeden önce buz gibi bir duş almayı düşündüm. Çünkü tatlı *merhametli* Connell, beni her santimimle ateşe vermek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Ve hiç bu kadar tatlı bir yanma hissetmemiştim.

Saçımı havluyla kuruladıktan sonra, aşağı inerken çamaşır sepetine attım. Sezon dışı bir Perşembe gecesini için her şey oldukça normaldi. Antrenman bitti. Duş bitti. Geriye sadece kendime bir şeyler hazırlayıp dinlenmek kalmıştı.

Ama bugün toplum hizmeti saatlerimi tamamladığım için, bu pek de tipik bir Perşembe değildi. Dört hafta önce Cumartesi günü de çalışmışım, böylece altı haftayı tamamlamış oldum ve şimdi neydim ben? Özgür mü? Bu çok garip bir duyguydu, sanki Sweet Water'ın öfkesini dindirmek için çalıştığım altı kısa hafta içinde normal bir hayata ve normal bir işe alışmışım.

Tabii, bir de kaidenin onarımı ve ilk yarış kazananlarının isimlerinin tekrar kazınması için harcadığım on bir bin dolarlık çek vardı.

Geçen hafta, tamamen başka bir nedenden dolayı duş alıyor olurdum. Annabelle'e gidip ona gerçekten çıkma teklif etmek için yola çıkmış olurdum. Ama bu hafta beni her ne pahasına olursa olsun kaçındı, her gün yapmam gereken işlerin listesini bırakıp ortadan kayboldu. Ya mutfağında olanlardan utanıyordu ya da aynı nedenle kızgındı. Ama bu, rezervde karşılaştığımızda bana attığı küçük gülümsemelerle uyuşmuyordu, bu yüzden tamamen kafam karıştı.

Kadınları tavlama konusunda çok deneyimli olduğum da söylenemezdi.

Merdivenlerden inip mutfığa doğru yürürken, çıplak ayaklarımla sert ahşap zeminin serin ama soğuk olmadığını hissettim. Ağustos ayında burada hiçbir şey soğuk olmazdı.

Kapı zili çaldı ve ben yolumun ortasında yön değiştirip kapıyı açmaya gittim. Ağır kapıyı açarken Logan'a, onunla ve sosyal medyada çok bilgili kız arkadaşıyla takılmak istemediğimi söylemeye tamamen hazırdım, ama gelen Logan değildi.

Annabelle'di, elinde kristal bir pasta standında buzlu bir pasta tutuyordu.

Saçları omuzlarına kadar uzanan koyu renkli bukleler halinde dökülüyordu ve teninin güneşi ne kadar sevdiğini gösteren beyaz bir sundress giyyordu. Dudakları pembe parlaklıkta ve gözleri neredeyse panik havasında benimkilere kilitlenmişti.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey? Neden sordun?" Kafasını merakla eğdi.

"Çünkü Arnie seni bahçende kovaladıktan sonraki halin gibi görünüyorsun. Hala korkunun etkisinden kurtulamamış gibisin." Ben de kurtulamazdım. O küçük canavarı bahçesinden çıkarmak ve onu rezervata götürmek üç saatimizi almıştı.

"Oh, gerçekten mi? Üzgünüm. Arnie'nin beni korkutmak istemediğini biliyorsun. Sadece eğleniyordu." Ağzının köşesi yukarı kalktı.

"Tabii. Ona Lucifer adını vermeliydin. Onun terbiyesizliğini hatırlaman gerekirse, o videoyu bende var."

Yanakları pembeye döndü. "Tanrım, hayır. O videoyu asla görmek istemiyorum! Sil şunu!"

Bu asla olmayacaktı. Çoğunlukla Arnie onu kovalamaya karar vermeden önce inanılmaz bir gülümsemesi olduğu için. "Öyleyse seni telaşlandıran ne, kızım?"

"Şey, öncelikle, bu pasta biraz ağır." Pastayı işaret ederek başını salladı.

"Ah, özür dilerim. Benim de Arnie kadar kötü bir tavrım var. Onu bırak da içeri gir." Pastayı ondan aldım ve içeri girebilmesi için geri çekildim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı eşiği geçerken, evime bakınmaya başlamıştı bile.

"Teşekkür etmesi gereken benim. Bana pasta mı getirdin?" Onun yanından geçip, pastayı mutfığa götürdüm.

"Ben yaptım," diye cevapladı, duvarlarımı süsleyen resimleri incelerken gözleri sağa sola kayıyordu.

"Sen mi yaptın?" Gri granit tezgahın üzerine dikkatlice koyarken, ona yepyeni bir takdirle baktım.

"Evet. Limonlu ve ahududulu. Önemli bir şey değil, işten sonra hazırladığım bir şey." Bir resmi incelemek için öne eğildi.

"Kızım, saat daha sekiz. Bunu üç saatte mi yaptın?" Bu kadının başka hangi gizli yetenekleri vardı?

"Sadece iki saat sürdü," dedi omuz silkerek. "Bu annen mi?"

Onunla birlikte, girişten aile odasına kadar uzanan duvarın önüne geçtim ve ilgisini çeken fotoğrafa daha yakından baktım.

"Evet," diye gülümseyerek cevap verdim. "Üniversiteden mezun olmadan önceki yaz çekilmiş." Yeni kardeşlerimi tanıyabilmem için birkaç hafta yüksek dağlarda geçirdiğimiz yaz.

"Çok güzel."

"Öyle."

"Herkes çok... mutlu," diye mırıldandı, yavaş adımlarla koridorda yürürken tüm fotoğraflara bakarak.

"Eh, üzgün arkadaşlarımın fotoğraflarını asmayacaktım." Ben güldüm, o da gözlerini devirdi.

"Üzgün arkadaşların olduğunu sanmıyorum. Ya mutlu insanları kendine çekiyorsun ya da çevrendeki insanları mutlu ediyorsun." Başka bir fotoğrafın önünde durdu. "Bu ne zaman çekildi?"

"Geçen sonbahar. İlk antrenman ayımızdı." Axel'in, soyunma odasının kapısına koyduğum bir kova buzlu su üzerine dökülünce utançtan kıvranırken çekilmiş fotoğrafına gülümsedim. Lukas, Logan, Hudson ve Nathan şok ve kahkaha içinde ağızları açık kalmıştı. Cannon bile sırtıtmaya tenezzül etmişti. "İlk kez ait olduğum bir takım bulduğumu hissettim. Miami'yi sevmediğimden değil, ama orada bir patenciler takımıydık. Burada ise daha çok bir aile gibiyiz."

"Sana kızmadı mı?"

"Axel mı? Hayır. Bana küfretti ve sonra pedlerime kaşıntı tozu koyarak intikam aldı. O pislik yaklaşık beş yüz dolarlık ekipmanı mahvetti, ama geriye dönüp bakınca, tabii ki, çok komikti." Omuz silktim.

"Sen hep böyle miydin?" diye sordu, gülümseyen, gülen yüzlerin olduğu duvarı işaret ederek.

"Şakalarla mı?"

O duvar boyunca ilerleyerek başını salladı.

"Tanrım, hayır. Annem ona şaka yapsaydım beni öldürürdü. Ama onu güldürmek için çok zaman harcadım. Babamın gitmesi ona çok zor gelmişti, bu yüzden gülerse üzülmeceğini düşünüyordum. Ama şimdi çok mutlu ve ben de bunun için mutluyum. Bunu hak ediyor."

Bana değerlendirci bir bakışla baktı ama konuşmadı.

"Bana pasta mı yaptın?" diye sordum, neden burada olduğunu anlamaya çalışmakla, burada olduğu için mutlu olmak arasında kalmıştım.

"Oh, evet!" Gülümsemesi hızlı ve parlaktı. "Ofiste sana küçük bir veda partisi vermek istemiştim, ama rezervde fotoğraf çekmekle meşgul olduk ve geri döndüğümde sen gitmiştin. Tabii ki gitmiş olman gerekiyordu. Saat beşti. Ben de eve gidip pasta yaptım."

"Çok tatlısın." O tatlıydı. Her yönüyle.

"Söz verdiğinden çok daha fazlasını yaptın. Neredeyse bir top ve zincir ekleyecektim - hapislane türünden, evlilik türünden değil - ama bunu takdir edeceğini sanmadım."

Güldüm. "Bunu düşündüğünü bilmek yeterli."

"Biliyor musun, bu muhtemelen mahalledeki en geleneksel ev," dedi, benim hiç kullanmadığım resmi oturma odasına köşeden bakarken. "Neden senin modern bir evin olmasını beklediğimi bilmiyorum, ama aslında en sevdiğim ev bu."

"Öyle mi?"

"İnşaat sırasında tüm kat planlarını gezdim. Silas Bey'in burada rahatça inşaat yapabilmesi için tüm sözleşmeleri hazırlayan benim." Giriş holündeki masanın üzerinde duran bir hokey diski dokundu ve sonra bana merakla baktı.

"Tabii ki kuralları sen belirledin," diye alay ettim. "Bu, dokuz yaşındayken oynadığım ilk oyun puck'ım."

"Gerçekten mi?" Puck'a tekrar baktı.

"Evet. Burada olduğum için ne kadar şanslı olduğumu hatırlamak için saklıyorum. Bu, paten kayan her dokuz yaşındaki çocuğun hayalidir ve bunu hafife alamam."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim," diye mırıldandı. "Hepiniz çok kendinden emin, hatta kibirlisiniz. Sizi büyük hayalleri olan küçük çocuklar olarak düşünmek zor." İkinci kata çıkan merdivenlere baktı.

"Ev tamamlandığına göre, şimdi bir tur atmak ister misin, Annabelle?"

Bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Evet, isterim."

Onu merdivenlerden yukarı çıkardım. "Verandası için seçtim. Verandayı çok beğendim. Üst katta dört yatak odası ve arkada bir misafir evi var, annem Callum'la ziyarete gelirse hoşuna gidebilir diye düşündüm."

"Diğer yatak odalarını ne yapacaksın?" diye sordu, ilk misafir odasının önünden geçerken.

"Birinde dev bir zıplama evi, diğesinde top havuzu var ve —" Elimden geleni yaptım, ama ağzı açık kaldığında kahkahaya boğuldum. "Och,

Annabelle. Onlar misafir odaları."

O, benim o kadar çocukça olmadığımı görünce rahatlamış bir şekilde alaycı bir şekilde başını salladı.

"Ayrıca, zıplama evini bodrumda tutuyorum," diye omzumun üzerinden ona söyledim, yatak odama girerken. "Ve burası benim odam."

O, odayı dekore ettiğim devasa, sağlam mobilyaları ve sakinleştirici mavi tonları inceledi. "Peki kaç kadın bu... turu yaptı?" Eli koyu mavi yorganın üzerinde gezerken sesi rahattı, ama hoşuma gitmeyen bir gerginlik vardı.

"Oldukça fazla, sanırım."

Gözleri benimkilere kaydı.

"Gage'in karısı Bailey'nin bu evi ilk gören kişi olduğunu biliyorum. Ve tabii ki Langley ve Echo da birkaç ay önce verdiğim partide burayı görmek istediler. Faith ve Harper da buraya geldiler." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve onun anlamasını bekledim.

"Demek istediğim o değil." Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Ne demek istediğini anladım. Kadınlarla birlikte olmadığımı söylemeyeceğim, çünkü oldum, ama sayı muhtemelen senin düşündüğünden az ve benim istediğimden fazla. Ama hiçbir evime gelmedi."

"Gerçekten mi?" Bana anlamadığım bir bakış attı ve sonra duvarın birini kaplayan devasa pencerelere doğru yürüdü.

"Gerçekten. Çılgın hokey hayranlarını eve getirmezsın, kızım. Bu acemi hatasıdır. Ve dürüst olmak gerekirse, bir kadınla birlikte olalı epey zaman oldu."

"Ne kadar uzun bir süre? Çünkü bu terimin tanımları konusunda ikimizin çok farklı görüşleri olduğunu hissediyorum." Bana döndü ve gözlerinde aynı panik vardı.

"Birkaç yıldır bir ilişkim yok ve aylardır bir kadınla yatmadım. Mayıs ayından beri." Odanın diğer tarafına geçtim ama kendini kapana kısılmış hissetmemesi için aramızda yeterli mesafe bıraktım.

"Mayıs ayından beri mi? Ama siz Haziran ayında Stanley Kupası'nı kazandınız." Alnı kırıştı.

"Evet, ama seni ilk kez Mayıs ayında gördüm." Dudakları aralandı. "Ve o... sen... ama..."

"Telaşlandığında çok tatlısın." Aramızdaki son adımları attım ve kulak kepçesinin arkasına kaçmış bir bukleyi düzelttim. "O gün sokakta seni gördüm, büyük güneş gözlüklerin ve minik topuklu ayakkabılarla, o minicik ayakkabılar ve

muhteşem dalgalı saçlarıyla. Ondan sonra, sana benzeyen kimse ilgimi çekmedi — çekmiyor."

"Çıplaktın," diye patladı, yanakları pembeye boyandı. "Evet."

Gözleri benimkilere kilitlendi ve odayı gerginlik kapladı. Beni çıplak görmüştü. Geçen hafta parmaklarımı onun içine sokmuştum ve şimdi yatak odamın ortasında duruyorduk.

Yutkundu ve pencerelere doğru döndü, hızlı hareketiyle elbisesinin eteğini kırıstırdı. "O bir su kaydırağı mı?"

Gülümsedim ve yanına geldim. "Evet. Eğlenceli, değil mi? Ayrıca, Reaper barbekü partilerimiz için küçük su oyuncakları da koydurttum. Onlara 'sıçrama havuzu' diyorlar. Açıkçası, ben sadece kaydırağı seviyorum."

O kahkaha attı. "Tam da senin gerçekten bir yetişkin olabileceğini düşünürken."

"Eğer gerçekten büyürsem, ölürüm. Hayat, başkasının kurallarına göre yaşamak için çok kısa, Annabelle." Onu dikkatle izledim, söylediklerimi sindirirken yüzündeki ifadeyi yakaladım.

"Son ilişkim birkaç yıl önce üniversiteden mezun olduğumda bitti," dedi aniden, ellerini elbisesinin kumaşına sıkıca tutturarak. "O Atlanta'da yaşamak istiyordu, ben ise eve dönmek istiyordum, ama o ısrar etti, hatta yalvardı, uzun mesafeli bir ilişki denememi istedi. Biz de denedik. Ve bu iyi gidiyor gibiydi, onun fiziksel rahatlığını o kadar da özlemiyordum ve telefon görüşmeleri ziyaretler arasındaki boşluğu doldurmaya yetiyor gibiydi." Derin bir nefes aldı, yanakları kızardı. "Sonra bir hafta sonu ona sürpriz yapmaya karar verdim. En güzel elbiselerimden birini giyip uçağa atladım ve onun dairesine doğru yola çıktım. Ancak, onu binasının hemen yanındaki sevimli küçük bir restoranın dışındaki masada otururken gördüm. Masada benim en sevdiğim çiçekler vardı ve karşısındaki kadının söylediği bir şeye gülüyordu." Konuşmaya devam ederken yere bakıyordu. "Onu orada gördüğüm için çok heyecanlandım, ona sürpriz yapmak için yaptığım cesur planımdan çok memnun kaldım, hemen yanına koştum, ona sarıldım ve hızlıca öptüm."

Onun için utandım.

"Doğru," dedi, bakışımı yakalayarak. "Sen ne olduğunu biliyordun. Ama ben bilmiyordum. Ve bir randevuya rastladığımı fark ettiğimde..." Yüzünü ellerine gömdü. "Çok utandım. Benim böyle durumlarla ne kadar iyi başa çıktığımı bilirsin." Başını salladı. "Ve o anda kendime söz verdim, bir daha asla

Publicly

aşağılanmak. Buna değmez." Diye iç geçirdi. "Ve onu gerçekten sevmiş olamazdım çünkü bittiğinde onu gerçekten özlemedim. Belki onunla olabileceğimiz olasılığı özledim, ama bu aynı şey değil."

"Hayır, aynı şey değil," dedim yumuşak bir sesle.

"O benim ilk sevgilim falan değildi. Birkaç erkekle birlikte oldum," diye itiraf etti, arka bahçeme bakarken.

"Bu senin hakkın." Onu dokundukları için o adamların her birini bulup ellerini kesmek istemediğimden değil. Bu ilkel içgüdü saçmaydı, ama oradaydı.

"Hiç tek gecelik ilişkim falan olmadı. Yatağıma getirdiğim her erkeğe karşı duygularım vardı, arkadaşlık ya da başka türlü." Elleri yine eteğinde kıvrıldı.

"Yaptığın seçimler yüzünden seni küçümsemem..."

"Hayır, anlamıyorsun." Bana döndü. "Hiçbiri senin gibi değildi."

"İskoç mu?" diye alay ettim.

Kaşlarını kaldırdı. "Hiçbiri profesyonel sporcu değildi..."

"Biz biraz nadir görülen bir türüz. Buralar hariç. Tanrım, bu caddede her yerde profesyonel sporcular var..."

"Connell!" diye bağırdı, ama dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bir an için ciddi ol."

"Sen söz konusu olduğunda her zaman ciddiylim," dedim yumuşak bir sesle. Ona uzandığımda, geri çekildi.

"Ben öngörülebilir erkekleri severim. Beş yıllık planları olan ve makul ayakkabılar giyenleri. Kurallara uyanları. Erkeklerimin güvenli ve güvenilir olmasını severim ve..."

"Sıkıcı," diye araya girdim.

"Tabii, sen öyle diyorsan." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu, kremi göğüslerini elbisesinin yakasına doğru itti.

Onu öpmek istemediğime dair tüm niyetim bir anda uçup gitti.

"Sen... sen bunların hiçbiri değilsin. Sen vahşi ve öngörülemezsin, kuralları hiç umursamıyorsun. Sen tamamen pervasızsın, bu da tamamen ve tamamen korkutucu çünkü *bana* karşı da pervasız olabilirsin."

Bütün vücudum gerildi, ama ağzımı kapalı tutup, onun sözlerini bitirmesini bekledim.

"Ve bir parçam da hiç umursamıyor, bu da daha da korkutucu! Hayatım mükemmel bir düzen içindeyken, sen evinden çıplak bir şekilde koşarak çıktın, gördüğüm en inanılmaz vücuda ve beni sıcak bir kek üzerindeki tereyağı gibi eriten gözlere ve bu aksana sahipsin. Tanrım, aksanın gerçekten haksızlık! Ve dürüst olmak gerekirse, komiksin ve biraz saygısızsin, ama beni *canlı* hissettiriyorsun."

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordum yavaşça, hala vücudumu ve gözlerimi beğendiği gerçeğine takılıp kalmıştım. Elbette, vücudum kariyerim için bir araçtı, ama daha önce bir kadının savunmasını yıkmak için onu bir silah olarak kullanmaya hiç bu kadar istekli olmamıştım. Hiç gerek kalmamıştı.

"Bu çok kötü bir şey çünkü birkaç hafta sonra tekrar NHL'nin yıldız oyuncusu olacaksın, ama ben hala Sweet Water'ın belediye memuru Annabelle Clarke olacağım. Sen benim hayatımı tamamen altüst etme gücüne sahipsin ve bunu zaten yaptın!"

"Kızım, ben NHL yıldızı olmayı hiç bırakmadım ve Sweet Water belediye sekreterine oldukça kızgınım. Bana her şey mükemmel geliyor." Ellerimi ondan uzak tutmaya çalışarak, ellerimi ceplerime sokmak istedim, ama eşofmanımın cepleri olmadığını fark ettim. *Ne kadar da kibar.*

"Tanrım, söylediklerimi dinlemeyecek misin? Hayır, sadece orada duruyorsun, çekip çıkarmak istediğim tişörtünle ve pek bir şey saklamayan eşofmanlarınla, söyleyeyim sana. Ve *sen* o kadar *sensin* ki, bana dokunmadan önce bile ben bir su birikintisi oluyorum. Seni ne kadar istediğimi biliyor musun?" Gözlerinde bu kadar kargaşa olmasaydı, gülerdim.

"Oldukça iyi bir fikrim var çünkü ben de aynı durumdayım." Haftalardır ihtiyaç ve deliliğin sınırında yaşıyordum.

"Oh hayır. Benim durumum *daha kötü*. Seni rüyamda görüyorum. Duşta seni hayal ediyorum. Ellerini, ağzını ve öpüşme şeklini hayal ediyorum. Bu hafta senin yanında bile duramadım çünkü Lacy'nin önünde, ofisin ortasında sana atlayacağımdan korktum! Ben böyle şeyler yapmam! Çılgın, vahşi şehvet ve sorumsuz seçimler yapmam, ama *tek* istediğim şey *bu*: seninle vahşi, şehvetli, çılgın, sorumsuz seçimler yapmak."

O konuşmasını bitirmeden önce, penisim başlığımın tahtası kadar sertleşmişti. Onun tarif ettiği aynı vahşi şehvet damarlarımı kapladı ve tatmin edilmeyi talep etti. Bu kadını bir sonraki öğünümde daha çok istiyordum. O benim bir sonraki öğünümdü.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" Cesaretini toplayıp kalçasını dışarı çıkardı ve bana dik dik baktı.

"Sen bitirene kadar bekliyordum." Ayaklarımın yerinde kalması için mücadele ederken nefeslerimi ölçölüyordu.

"Oh." Dudakları mükemmel bir şekilde şekillendi ve aralık kaldı.

"Bitirdin mi?"

"Um... evet. Sanırım." Alt dudağını dişlerinin arasına çekti ve ben neredeyse kükreyecektim.

"İyi. Çünkü üçe kadar sayacağım. Üçe geldiğimde, seni yatağıma taşıyacağım, çıplak soyacağım ve ikimiz de hareket edemeyecek kadar yorgun düşene kadar sevişeceğiz. Seni o kadar çok istiyorum, Annabelle. Anladın mı?"

Birkaç kez gözlerini kırptı ama sonunda başını salladı. "Anladım."

"İyi. Kurallar mı istiyorsun? Benim kurallarım yok. Sakin ve sıkıcı bir hayat mı istiyorsun? O zaman o kapıdan çıkmalısın çünkü seni o kadar çok istiyorum ki kendimi uzak tutamıyorum. Güvenli bir seçim olmayabilirim ama benimle her zaman güvende olacağını söz verebilirim. Annabelle, ben ciddiym. Eğer bunu istemiyorsan, o güzel vücudunun içinde beni istemiyorsan, o zaman gitmelisin."

"Anlıyorum," diye fısıldadı, kolları yanlarına düştü.

"Bir." Gömleğimi çıkardım ve attım. Dudaklarını yaladı.

"İki." Eşofman altım da aynı yöne gitti ve beni ilk gördüğü zamanki gibi çıplak bıraktı. Gözleri büyüdü ve beni iyice süzdükten sonra nefesini biraz hızlıca verdi. Sonunda gözlerini benimkilere çevirdiğinde, gözlerinde hiç korku yoktu.

"Üç."

Bir kalp atışı bekledim, sonra iki.

Sonra kollarımın içindeydi, ağzı benim ağzımda çaresiz bir öpücükle. Bu çekiciliğe karşı koymayı bırakıp, sadece teslim olurken dillerimiz birbirine dolandı ve sürtündü.

Onu kollarımın arasına alıp yatağıma taşıdım, bu sırada onu öpmeye devam ettim. Kontrolü ele geçirip istediği her şeyi talep ederken parmakları saçlarıma dolandı. Tanrıya şükür ki *beni* istiyordu.

Onu yatağımın ortasına yatırdıktan sonra, topuklu ayakkabılarını çıkardım ve o üstündeki kumaşla boğuşurken bacaklarını öpmeye başladım.

İç uyluklarındaki özellikle hassas bir noktayı yalarken, o küfretti. Yüksek sesle.

"Annabelle?" diye sordum, başımı kaldırıp baktım, elbisesini belinin etrafında bırakmışım ve ağzımın suyunu akıtan soluk pembe bir tanga ortaya çıkmıştı.

"Sıkıştım," diye itiraf etti, elbisesiyle boğuşurken yüzünü buruşturarak. "Üzerinde yatıyorum, bu yüzden lanet şeyi çıkaramıyorum."

"Eminim çıkarabilirim... ve sen de." Gülümsedim ve dizlerimin üzerine çöktüm, sonra ona oturmasına yardım ettim. "Çıplak kalmak için yardıma ihtiyacın olursa, ben varım."

"Ha." Gözlerini devirdi ama gülümseyerek kollarını kaldırdı. Yavaşça kumaşı başından çektim, ta ki üzerinde sadece o tanga ve ona uyan straplez sütyen kalana kadar.

"Siktir," diye tısladım ve onu yatağa yatırdım. "Tanrım, senin için planlarım var."

"Oh, gerçekten mi?" diye alay etti, altımda kıvrınarak.

"Evet. Gerçekten." O benim altımda sallanana ve yumuşak tenini benim sikime bastırıncaya kadar onu tutkuyla öptüm.

Vücudunu öperek aşağı doğru inerken her nefesini tadını çıkardım ve her iniltiyi inceledim. Ama sütyenini koparıp fırlattığımda, tüm düşüncelerimi kaybettim. "Tanrım, çok güzelsin." Bir göğsünün ucunu ağzıma alıp meme ucunu dilimle sıkı bir tomurcuk haline getirmeden önce söyleyebildiğim tek şey buydu.

O inleyip bana doğru kıvrıldı, ben de diğer meme ucunu başparmağımla işaret parmağım arasında tutup, sertleşene kadar yuvarladım. Bu göğüsler, hayatımın geri kalanında kuracağım her fantezinin başrolünde olacaktı. Onları öpmek, emmek, okşamak ve tutmak istedim. Onları birbirine yaklaştırıp, penisimi aralarına kaydırmak istedim.

Bunun yerine, vücudunda aşağı doğru kayarak yumuşak karnını öperek tangasının kayışlarını ellerime aldığımda kadar ilerledim.

"Çıkar şunu," diye emretti, yardım etmek için kalçalarını kaldırdı.

"Tabii ki." Kadının dediğini yaptım, pembe parçayı onun inanılmaz uyluklarından aşağı kaydırıp çıkardım.

Kafamdaki hayali bıraktım çünkü gerçek çok daha iyiydi. "Mükemmel," diye mırıldandım çünkü başka bir kelime bulamadım. Gözleri arzuyla parlıyordu, dudakları öpücüğümünden şişmişti, meme uçları ağzımdan kızarmıştı, uylukları saf arzuyla kıpır kıpırdı.

"Sen mükemmelsin," diye övdü, parmağını karın kaslarıma doğru kaldırarak.

"Sonra," diye yalvardım, bacaklarının arasına gömüldüm, sonra bacaklarını açarak amını ortaya çıkardım. Küçük bir şerit dışında tüysüzdü. Sadece zevk almayı bekleyen, parlak, pembe, dolgun bir et parçası.

Penisim kalp atışlarımla aynı ritimde zonkluyordu.

Parmaklarımla onu ayırdım ve ağzımı klitorisine dayadım. O, ellerini başıma geçirip dudaklarıma doğru sallanarak çığlık attı. Dilimde tatlı ve tuzlu karışımı beni sersemletti. Ona doyamıyordum. Dilim, açıklığından klitorisine doğru kaydı, sonra o benim üstümde çırpınırken yumuşak yalamalar ve açgözlü homurtularla onu işledi.

Ama bu hala yetmiyordu.

Dilimi onun içine soktum ve o çığlık attı, kasları sıkıştı. Lanet olsun, sonunda içine girdiğimde çok sıkı olacaktı. Parmaklarımı klitorisine sürterken dilimle onu becerdim, onu uçurumun kenarında tuttum, ama onu uçurmaya yetecek kadar vermedim.

"Connell!" diye bağırdı, saçımı çekerek. "Bana ne yapıyorsun?"

Ona cevap vermek yerine, dilimin yerine parmaklarımı koydum ve klitorisini emdim. Ben onu daha da yükseğe çıkarırken, o altımda kıvrıldı, sallandı, ağzımı ve parmaklarımı sürdü. Nefesi daha da kesik kesik hale geldikçe hareketleri sarsıntılı hale geldi. Sonra gerildi ve ben dilimle klitorisine sertçe bastırdım.

Bu sefer adım bir talep değil, orgazm olurken attığı bir çığlıktı ve parmaklarımı onun uyarılmasıyla ıslattı. Çok ıslaktı. Çok ama çok ıslaktı.

Onu yaladım ve tamamen gevşediğinde, komodininimdeki kutudan bir folyo paketi çıkardım.

"Bana bırak." Paketi dişleriyle açtı, sonra tek bir hareketle prezervatifi penisime geçirdi. "Çok klişe ama daha büyük olamaz mıydın?"

"Otuz saniye sonra ne kadar büyük olduğumu seveceksin," diye söz verdim ve onu sırt üstü yatırdım.

"Buna güveniyorum," diye cevapladı gülümseyerek, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek. "Ağzın yasaklanmalı. Bu... inanılmazdı."

"Bekle de gör." Ağzımı indirip onu öptüm ve o ellerim sırtımdan aşağı kayarak kıcımlı avuçladı.

"Beni sik, Connell," diye kulağıma fısıldadı, dizlerini kaldırarak girişine yerleşmemi sağladı.

Dilim tutuldu. Beni suskun bırakmıştı.

Bir elimle kalçasını kavradım, diğer elimi ise buklelerine gömdüm. Sonra yavaşça içeri girmeye başladım, gözlerimi ondan hiç ayırmadan.

Siktir, o kadar ateşliydi ki. O kadar dardı ki. Çenemi kilitledim ve tamamen içeri girerken ona konsantre oldum. "Lanet olsun," diye inledim dudaklarına. "Beni saran ipek bir mengene gibisin."

"Nasıl konuşabiliyorsun?" diye inledi ve kalçalarını döndürdü.

"Siktir. Kızım. Annabelle. Bana bir saniye ver." Bunu tekrar yaparsa, tam olarak iki saniye içinde her şey bitecekti.

"Elimde değil," dedi nefes nefese inleyerek. "İçimde çok iyi hissettiriyorsun."

Çekildim ve tekrar içeri girdim. Nasıl daha da iyi olabilirdi ki?

"Çok sert davranıyorsam söyle," diye emrettim, ona tekrar tekrar girerken.

"Dayanabilirim. *Sana* dayanabilirim." Ayaklarını yere sabitleyip her itişte sırtını kavisledi. "O yüzden kendini tutma. Beni istediğin gibi al."

Dişleri kulak mememi ısırды ve kontrolümü kaybettim.

Daha sert. Daha derine. Onu kendimi kaybederek aldım, onun hissine, tadına, her seferinde içimde sonuna kadar girdiğimde çıkardığı seslere kendimi kaptırdım. Daha hızlı hareket etmemi emrettiğinde, sırttım ve onu daha yüksek ve daha fazla zevke ulaştırmak için aynı ritimde devam ettim.

Burada, onun bacaklarının arasında yaşayacaktım. Bu odanın, bu yatağın dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece o. Sadece bu. Sadece biz.

Çığlıkları daha da yükseldi ve orgazmı başladığında gerginliğin onu ele geçirdiğini, bacaklarını kilitlediğini hissettim. "İşte böyle," diye övdüm, kalçasını bırakıp başparmağımı vücutlarımızın arasına kaydırdım. Uzun, sert, derin vuruşlarla onu sikerken şişmiş klitorisini okşadım, kendimi sahip olduğumu sandığım sınırların ötesine ittim.

Ama omurgamdan aşağıya doğru inip testislerimde biriken o zevk artık daha fazla bekleyemiyordu ve onun yüksek çığlıkları beni daha da teşvik ediyordu. "Lanet olsun. Annabelle. Çok iyi hissettiriyorsun, aşkım. Beni öldüreceksin. Benimle birlikte gel, aşkım."

"Connell," diye fısıldadı tekrar tekrar. Ses tonu değiştiğinde, klitorisine bastırdım ve o benim etrafımda boşaldı, beni o kadar sıkı sıkı ki orgazmimle savaşmayı bıraktım ve vücudumu ona teslim ettim.

İtmelerim nefesim kadar düzensiz hale geldi ve sonra geldi. Onun beni karşılayan vücuduna olabildiğince derine girip kendimi ona boşalttığımda, gözlerimi kamaştıran, yıldızlar görmeme neden olan bir zevk içimi kapladı.

Başımı onun boynundan kaldırıp dudaklarını öpme gücünü bulduğumda, birkaç dakika mı yoksa birkaç saat mi geçtiğini bilmiyordum. "İyi misin?" diye sordum,

onu ezmek için dirseklerimin üzerine ağırlığımı vererek.

"Uh. Huh. İyi olmaktan da öte." Uykulu bir şekilde bana gülümsedi ve parmaklarıyla yüzümü okşadı. "Sen çok güzelsin ve bu konuda çok, *çok* iyisin."

Gülümsedim ve onu tekrar öptüm. Onu ilk öptüğümde haklıydım. Beni başka hiç kimse için mahvetmişti. Oydu. Özetiydi. Standarttı. Her şeydi. "Bana bir dakika ver, sonra sana bu konuda ne kadar iyi olduğumu tekrar göstereyim."

Kahverengi gözleri parıldadı ve dudaklarını yaladı. "İyi, çünkü yalan söylemiyordum. Gerçekten bu duş fantezisi var."

"Senin isteğin benim için emirdir." Ne fantezisi olursa olsun, onu gerçekleştirecektim. Ben olurdum.

Henüz bilmiyor olabilir, ama o benimdi ve onu elde tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Luigi's'te akşam yemeği, en sevdiğin yerde dondurma ve şimdi de bu mu?" Connell, Sweet Water'ın arabalı sinemasının girişinden geçerken sordu. "Beni *gerçekten* şımartmak istiyorsun galiba."

Ona gülümsedim. "Birazcık," dedim. "Ve Sweet Water'ın benim için neden bu kadar önemli olduğunu görmeni istedim."

Connell, çakıl yollarda ve araba sıraları arasında ilerleyerek, açık hava sinemasını çevreleyen ağaçların yakınındaki arka köşede güzel ve تنها bir yer buldu. Biz, bu özel gün için ödünç aldığı kamyonetten atlayıp yatağın etrafına toplandığımızda, berrak gece gökyüzü küçük ışıklarla parılıyordu.

Connell, hazırladığım kalın battaniye yığınını aldı ve ben piknik sepetimi kolumun altına sıkıştırdım. O da kamyonetin kasasını yorgan ve yastıklarla döşedi.

"Her şey hazır," dedi, kamyonetin arkasında durarak bana tepeden bakıyordu. Elini bana uzattı ve ben de sepeti ona verdim. Kıkırdadı ama sepeti aldı ve arka köşeye koyduktan sonra bana geri döndü. "Buraya gel," dedi, elini uzattı.

Parmaklarımla onun parmaklarını kavradım, ayağımı kamyonetin arka kapısına koydum, ama Connell beni hiç zorlanmadan kamyonete kaldırdı, yüzünde hiç çaba belirtisi yoktu.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," dedi, yastıklara yaslanırken. Eski sinema perdesi tüm görüş alanımızı kaplıyordu, üzerinde eski bir çizgi film fragmanı dans ediyor, önümüzdeki sıra sıra arabaları aydınlatıyordu. Bazıları katlanabilir sandalyeler getirip arabalarının önüne oturmuş, diğerleri ise Connell ve benim gibi kamyonetlerin kasalarına oturmuştu. Parkın arkasındaki sinema standına giden koridordan kahkahalar yankılanıyordu ve ben de kendimi gülümserken buldum.

"Herkes en az bir kez drive-in deneyimi yaşamalı," dedim, sepeti açıp iki küçük plastik bardak çıkardım. Birini ona uzattım,

ve o da onu elimden aldı. Yanımda getirdiğim matara çıkardım ve ona parmak eklemi kadar viski döktüm, sonra aynı şeyi kendi bardağıma da yaptım. "Şeref," dedim ve ikimiz de bir yudum almadan önce bardağımın kenarıyla onun bardağına hafifçe vurdum.

Kaşları kalktı. "Bu benim en sevdiğim," dedi ve dilinin alt dudağındaki tek damla viskiyi silip süpürdüğünü görünce içimden bir sıcaklık yayıldı.

"Echo söyledi," dedim. "Bu geceyi senin için özel hale getirmek istedim. Teşekkür olarak..."

"Kaç kez söylemem gerekiyor? Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Biliyorum," dedim. "Ama *ediyorum*. Sweet Water için çok şey yaptın." Gülümsedim, bardağımı açık sepete koyduktan sonra tamamen ona dönerek baktım. "Sanırım o heykele çarpman, kasabamıza başımıza gelen en iyi şey olabilir." Onu hafifçe dürttüm. "Benim için şanslı."

Yumuşak bir şekilde güldü, boynumun yumuşak kısmına burnunu sürttü, sonra geri çekilip gözlerime baktı. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi.

"Ne?" Başımı eğdim.

"Sevdiğin heykeli mahvettiğim için bana teşekkür ettiğin zaman," dedi. "O gün mahkemede çok kızgındın."

Yanaklarım kızardı. "Bu topluluğun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Evet."

"Ve... ve... belki de aceleci davrandım. Senin pervasız olduğunu düşündüm. Dikkat çekmek ve gülmekten başka hiçbir şeyi umursamadığını düşündüm."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Och."

"Özür dilerim," dedim. "Hatalı olduğumu biliyorum."

Omuz silkti. "Tamamen değil," dedi. "İnsanları güldürmeyi gerçekten seviyorum."

Yutkundum, babası onları terk ettikten sonra annesini güldürmeye başladığı hikayeyi hatırlayarak kalbim sızladı.

"Sana annemden, babamın onu terk etmesinin ona ne yaptığından bahsetmiştim." Elini saçlarında gezdirdi. "Ve okulda, şakalarla, çok önemli bir şeyin farkına vardım."

"Ne?" diye sordum, sesim onun ortaya koyduğu gerçek karşısında titriyordu.

Bana döndü, mavi gözleri açık, savunmasızdı. "Eğer insanları güldüren sensen, şakalar ve numaralarla insanları tetikte tutan sensin... onlar daha derine bakmazlar. Geçmişini anlatmaya zorlama,

ve o zamanlar, babamın annemi ve beni terk etmesi, onu o şekilde kırması; bu, insanlarla paylaşmak istediğim en son şeydi."

"Peki ya şimdi?"

"Hala çocukluğumu anlatmıyorum," dedi. "Ama sen benimle paylaştın."

"Sen sordun," dedi. "Ve sana asla yalan söylemem, Annabelle. Asla."

O sözlerdeki ilkel vaat başımı döndürdü ve buna cevap verecek uygun sözler bulamadım. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ona söylemek için. Bunun yerine, dudaklarımı başka bir şekilde kullandım.

Onun dudaklarına o kadar sert ve hızlı bir şekilde bastırdım ki, beni kendine doğru çekerek boş bardağını düşürdü. Ben onun üzerine yarı yarıya yuvarlanırken, elleri sırtımı sardı, ağzım ateşli bir açlıkla onun ağzını keşfediyordu. Tadı viski, sıcaklık ve saf Connell gibiydi, kokusu ciğerlerimi dolduruyor ve başımı döndürüyordu.

Parmaklarım saçlarına dolandı, dilimi ağzının tavanına değdirdim. Eli aşağı kaydı, dizimin arkasını buldu ve bacağımı kalçasına attı, yan yatana kadar bizi kaydırdı, tüm varlığımı ateşe veren öpücüğü bir an bile kesmedi.

"Annabelle," dudaklarımın arasında iç geçirdi ve ben bu kelimedenden, kot pantolonunun içinden hissedebildiğim inanılmaz sert penisinin baskısından titredim, utanmadan ona karşı sallanıyordum. Onun içimde nasıl hissettiğini tam olarak biliyordum ve hiçbir zamanın ya da mesafenin onu istemekten vazgeçiremeyeceğinden emindim.

Connell dudaklarımın üzerinde sırttı, açgözlülüğümden açıkça memnun olduğu belliydi. Bir eliyle başımı okşadı, diğer eliyle göğüslerimi ve aşağısını okşadı, eteğimin kenarına ulaşana kadar. Yavaşça, acı verici bir şekilde parmaklarını uyluklarımın arasına kaydırırken, tepkimi ölçmek için öpüşmemizi yeterince uzun süre kesintiye uğrattı.

Onun dokunuşuna hafifçe eğilerek başımı salladım, onu içimde hissetme ihtiyacıyla yanıyordum.

Dantelli külotumun üzerinden beni tahrik etti, pürüzlü kumaş onun nazik okşamalarıyla lezzetli bir kontrast oluşturunuyordu.

"Mmm," diye dudaklarıma inledi. "Sırılsıklamsın, aşkım," dedi ve dilimi ağzına çekerek nefesimin kesilmesine ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Elim onun sert organını bulana kadar kıvrandım ve kot pantolonunun düğmesini açıp içeri girerken gözlerinin parladığını izledim. O sıcaktı ve

güçlü ve kocamandı, ben de onu başından aşağıya doğru keşfederken, bacaklarımın arasında yaptığı işkence gibi alaylarına uyum sağlayarak pompaladım.

"Connell," diye nefes nefese kaldım, o danteli kenara itip parmaklarıyla ıslaklığımı hissettiğinde odak noktam dağıldı.

"Siktir," dedi, dudakları boynumu keşfederken. "Harikasın." Parmaklarını tam ortama kaydırды ve vücudumdaki, varlığımdaki her şey o duyguya odaklandı. Damarlarımda dolaşan ihtiyaca. Derimin hemen altında cızırdayan ateşe.

Elimle onu pompalarken, yüzümü görebilmek için geri çekildiğinde gözlerimiz kilitlendi. Gözlerini kırpmadı, *nefes almadı* bile, bir parmağını içeri kaydırды, sonra bir tane daha, ta ki hissedebildiğim ve düşünebildiğim tek şey o olana kadar.

"Harikasın," dedi tekrar, içimde hareket ederken. "Muhteşem," dedi, sözlerini daha derine girerek vurguladı, sonra parmaklarını çekip tekrar içeri kaydırды. Onun elini sürerken kıvrıldım ve sıkı sıkı sarıldım, zaman, mekan ve mantık kavramlarını tamamen yitirdim. Saf bir duygu haline geldiğimde, onun ellerinin iradesine göre hareket eden bir kukla oldum ve bu adam, benim tellerimi nasıl çalacağını *çok iyi* biliyordu.

"İşte orada," dedi, patlamanın eşiğinde beni izlerken, o saf erkekçe kendinden emin gülümsemesiyle sırtarak. "Tek ihtiyacın olan biraz... *itmek*." Başparmağını o küçük, ağrıyan sinir demetine bastırды ve aynı anda ağzımı kendi ağzıyla kapattı, boşalma çılgılığını yuttu. Onu içime çekerek, onun için tamamen parçalanırken tadını çıkardım.

Yavaşça, nazikçe, orgazmın sancılarını atlatmam için beni çalıştırdı, dudaklarıma, boynuma, köprücük kemiğime yumuşak öpücükler kondurdu, ben ise onun kollarında gevşek bir şekilde yatmaktan başka bir şey yapamadan, yoğunluğundan titriyordum.

Başım, dokunuşunun, bedenim ve kalbim üzerindeki gücünün yarattığı uğultuyla dönüyordu ve hiçbir şeyin asla...

Kahkaha.

Sağımdan yüksek ve net bir ses geldi ve ben onun kollarında sıçradım.

Arabalı sinema.

Nerede olduğumuzu tamamen unutmuştum.

Kim olmam gerektiğini.

Hızla etrafı taradım ve sinemaya gelenlerin arabalarına dönerken kendi konuşmalarına gülüyorlar, bizi hiç fark etmiyorlar diye fark edince hafifçe iç geçirdim.

"Aman Tanrım," dedim, oturur pozisyona geçerek yüzümü ellerimle kapattım. "İnanamıyorum, ben az önce... biz az önce..."

Connell hafifçe güldü ve yanıma oturmak için kalktı. "Sorun yok, aşkım," dedi ve ellerimi yüzümden nazikçe çekti.

Film ekranda iyice ilerlemişti, park yeri ara sıra duyulan kıkırdamalar ve yanımızdaki ağaçlardan gelen cırcır böceklerinin sesleri dışında sessizdi.

"Hayır, anlamıyorsun," dedim telaşla. "Bunu *hiç* yapmadım. Halka açık bir yerde yapmadım. Connell, biri bizi yakalasaydı..."

"Bunun olmasına izin vermezdim," dedi.

"Bunu nereden bilecektin ki?"

"Etrafımızda neler olup bittiğinin tamamen farkındaydım. Birini duysaydım, bizi durdururdum."

Soğuk bir kova buzlu su kafama dökülmüş gibiydim.

"Farkındaydın..." sesim çatladı.

Tabii ki farkındaydı. Neden farkında olmasın ki? O benim kadar bana takıntılı değildi.

Lanet olsun.

Çok fazla bağlanıyordum. Aynı şeyi hissedemeyecek bir adama kendimi kaptırıyordum.

"Tamam." Boğazımı temizledim ve eteğimi düzelttim, bunu yaparken göğsüm hafifçe kırıldı.

"Az önce ne oldu?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Hiçbir şey."

"Hayır," dedi ve beni döndürerek yüzünü görüş alanımın tamamını kapladı. "Bunu yapma. Konuş benimle."

İç
geçirdim

Peki.

Sonuçta ben yetişkin bir kadındım, en azından dürüst olabilirdim. "Gerçekten hiçbir şey yok, Connell. Her şey gayet mantıklı."

Gözleri parladı. "*Ne* mantıklı?"

"Senin benim kadar... o anın büyüüne kapılmayacağın."

Çenesindeki kas seğirdi ve bana kaşlarını kaldırdı. Nazikçe elimi çekip, hala çok sert olan penisine koydu. "Bu, benim senin kadar *istekli* olmadığımı mı gösteriyor, Annabelle?"

Elime uyguladığı sert baskı karşısında anında sıvılaştım ve onu bu kadar çok istediğim için kendime lanet ettim. Onun bizi toplayıp

bizi eve götürmesini, orada onu düzgünce becerebilmemi istediğim için kendimi lanetledim.

Böyle bir şey önermeden önce elimi geri çektim. "Bunun için özür dilerim," dedim, suçluluk duygusu beni sardı. "Seni heyecanlandırıp sonra da tatmin etmemek istemedim..."

"Umurumda değil," dedi. "*Seni* memnun etmek istedim. Hala anlamadın mı?"

Yutkundum. "Hayır," diye itiraf ettim. "Anlamıyorum, Connell. Hiç anlamıyorum." Kafamı salladım, parmaklarımı dağınık saçlarımın arasında gezdirdim. "Birlikte gülebiliriz, arkadaş olabiliriz, hatta yatakta eğlenebiliriz, ama ikimiz de biliyoruz ki ben senin gerçekten istediğin kişi değilim."

Dudakları aralandı, mavi gözleri sıvı ateşle doldu. "Sen kafayı yemişsin."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Anlamadım?" diye fısıldayarak, bağırmmak için kendimi zor tuttum. "Öylesin," dedi. "Eğer benim istediğim kişi olmadığını düşünüyorsan." "Hadi ama, Connell," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "İkimiz de biliyoruz ki

sezon gerçekten başlayana ve tüm mükemmel tavşanlar gelene kadar benim için sadece uygun bir kaçamaktan ibaret olduğumu biliyoruz." Elimizi dizime vurduğum. "Lanet olsun, ben başka bir gezegendeyken senin çevremizi tamamen farkında olduğunu az önce itiraf ettin. Bu dengeli değil..."

Derin bir nefes aldı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Annabelle, tek nedeni, ve ben çok ciddiyyim, *tek* nedeni, etrafımızda neler olup bittiğini bilmemizin tek nedeni, bunun için çaba sarf etmemdi. Ve bu hiç de kolay değil, ama ben seni *taniyorum*. Profesyonel görünüşünün senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve seni asla savunmasız ya da yargılanmaya açık bir duruma sokmam."

Gözlerim doldu.

"Eğer bu çabayı göstermeseydim? Tek bir orgazmla yetinmezdim. O fırfırlı küçük külotu bacaklarından aşağı indirir ve seni eve taşımak zorunda kalana kadar defalarca orgazm olana kadar içine girerdim. Beni anlıyor musun?"

Kalbim hızla atıyordu, şehvet, arzu ve umut arasındaki savaş başımı döndürene kadar devam etti.

"Kimse seninle kıyaslanamaz," diye devam etti. "Ve inan bana, sen *uygun olmaktan* çok uzaksın." Karanlık bir kahkaha attı. "İnatçısın, tartışmacısın ve çoğu zaman tam bir baş belasısın."

Gülümsemeyi zorla bastırdım.

"Ve ben bunu seviyorum. Her bir saniyesini."

Elini yüzüme uzatıp yanağımı okşarken keskin bir nefes aldım.

"Tavşanları umursamıyorum." Diğer eli arkasında kayboldu ve telefonu ile geri geldi. Yüzlerimiz kadrāja sığana kadar telefonu kol mesafesinde tuttu. Alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu ve fotoğrafı çekti. "Bunu hemen paylaşacağım, herkese tam olarak kiminle olduğumu ve kimi *istediğimi* göstereceğim."

Kafamı salladım. "Yapma," dedim, sesim boğuk bir fısıltıydı.

O iç geçirdi. "İnsanların bizim birlikte olduğumuzu bilmesini istemiyorsun." "Öyle miyiz?"

Telefonunu cebine koydu. "Başka kimse yok, Annabelle. Sevgili heykeline çarpmamdan bu yana çok zaman geçmedi. Ve olmayacak da. Sen beni istediğin sürece olmayacak."

Dudaklarım aralandı, iki damla gözyaşı yanaklarımdan süzüldü. "Ben senin ihtiyacın olan kişi değilim..."

"Dur," dedi, başparmaklarıyla gözyaşlarımı silerek. "Sen beni istediğin sürece," diye tekrarladı. "Anlıyor musun?"

Anlamadı

m.

Gerçekten

anlamadı

m.

Aramızdaki ateşli kimyayı inkar edemezdim. Birlikte güldüğümüzü ve eğlendiğimizi inkar edemezdim. İçimdeki kişiliği öğrenmeye yönelik azmini ve adanmışlığını inkar edemezdim. Sabahları görmek istediğim ilk kişi ve geceleri konuşmak istediğim son kişi olduğunu inkar edemezdim. İlginç bir şey olduğunda ilk aradığım kişi olduğunu inkar edemezdim.

Ve yine de... Ben onun normalde sevdiği tipte bir kız değildim. Vücudum kıvrımlıydı, hem de çok kıvrımlıydı ve Blaire gibi Instagram'a uygun bir kız değildim. Halk bizi birlikte görürse... onu alay konusu yaparlardı. Ve bu benim en son istediğim şeydi.

Ama onu *daha çok* istiyordum.

Ve şimdilik bu yeterliydi.

Sonunda başımı salladım ve dudaklarımı sıkıca kapattım, umarım bu hareketimi bir özür olarak algılar.

O içini çekti, gözlerinde rahatlama belirdi, beni yanına çekti ve ikimizi yastıklara yasladı.

"Şimdi, bu filmde ne haltlar dönüyor?" diye fısıldadı ve dudaklarımdan bir kahkaha patladı. İğrenç, ağır gerginlik tamamen ortadan kalktı.

Ve o kahkaha patladığında, kalbimde buz gibi bir korku dalgası hissettim. Çünkü Connell'in kalbimde ne kadar güçlü bir yer edindiğini fark ettim
—onu ya parçalayabilecek ya da iyileştirebilecek kadar güçlü olduğunu fark ettim.
Ve sonunda hangisinin kazanacağından ölümüne korkuyordum.

"O ch, peki ya o?" Cannon'ı yakalamak için elinden geleni yapan, yanımızdan uçararak geçen çaylak oyuncuyu işaret ettim. Elinden geleni yapmak doğru kelimeydi. NHL'de Cannon Price'tan daha hızlı bir patenci yoktu.

"Maxfield," diye cevapladı Logan, biz de bankın duvarına yaslanarak. "Boston'dan gelen çaylak."

"Peki ya o?" Sawyer'ın yanındaki kalecinin yönünü işaret ettim. "Jansen Sterling." Logan başını salladı. "En azından tüm ticaret haberlerini okumadın mı?"

"Hayır. Zaten tüm haberleri burada alacağımı düşündüm." Omuz silktim ve yerel patencilerin buz pistine çıkmasını izledim.

Ağustos ortasıydık ve resmi antrenmanlarımız başlamasına birkaç hafta vardı, ama hepimiz şehre döndüğümüzde, ya da Logan ve benim durumumda olduğu gibi, şehirden hiç ayrılmadığımızda, gayri resmi maçlar için bir araya gelmeyi seviyorduk.

Cannon hızla geçti ve aniden bankın ucunda durarak kar attı.

"Bilemiyorum Price. Bence biraz formdan düşmüş olabilirsin," diye şaka yaptım.

"Siktir git," diye mırıldandı, yeni çocuk yetişirken.

Çocuk kaskını çıkardı ve yüzünde hayranlık ifadesiyle terli saçlarını salladı. "Nasıl böyle hareket edebiliyorsun?"

Cannon kaskını çıkardı ve çocuğa sırtını dönerek, yanımıza otururken onu tamamen görmezden geldi.

"Küçük kızlar gibi dedikodu mu yapıyorsunuz?" diye sordu. "Her zaman," diye cevapladı Logan sırtarak.

Axel, Lukas Vestergaard'ın yanında bize katıldığında çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Çaylakları korkutmayı bırak, Cannon," diye uyardı Axel.

Cannon'ın ağzının köşesi yukarı kalktı, ama buna gülümseme demek yanlış olurdu.

"Git kay, Maxfield. Küçük kızlar gibi dedikodu yapmayı bitirince çıkarız." Axel yeni kaykayıcıyı kovdu.

"Kaç tane yeni çocuk var?" diye sordu Lukas. "Beş," diye cevapladı arkamızdan bir ses.

Döndüğümüzde, Reapers'ın sahibi Asher Silas'ın Koç McPherson'ın yanında durduğunu gördük.

"En iyilerini aldık ve McCoy'un eğitmesi için bir kaleci bile bulduk." Silas kaleyi işaret ederek başını salladı. "O yüzden yeni başlayanları kaçırmayın, tamam mı?"

Hepimiz onaylayarak mırıldandık, iri yarı bir figür bize doğru kayıyordu. Önümüzde durup kaskını çıkardı ve bize sert bir bakış attı.

İlginç.

"Kim karar verdi ki benim bu saçma sapan bir hayır galasına katılmam gerektiğini?" diye homurdandı.

"Eğer kim olduğunu bilseydim, belki sana cevap verebilirdim," diye cevapladı Silas, buz gibi soğukkanlılıkla.

"Ben Brogan Grant, yeni sol kanat oyuncunuz." Guy çenesini havaya kaldırdı. "Sen de kimsin lan?"

Yedek kulübesindeki tüm oyuncular ölüm gibi hareketsiz durdular.

"Ben Asher Silas, Reapers'ın sahibi, ben buyum. Ayrıca, o *saçma sapan* hayırseverlik müzayedesine katılacaksın çünkü imzaladığın sözleşmede, Reaper Hayırseverlik Vakfı adına uygun gördüğüm her türlü hayırseverlik etkinliğine katılmayı kabul ettin. Bununla bir sorunun varsa, seni Reapers'tan çıkaran bir sözleşme müzakere etmekten memnuniyet duyarım." Silas adamın cevap vermesini beklemeden koça döndü. "Görmem gereken her şeyi gördüm sanırım." Erişim tüneline doğru yürüdü. "Sen LA'den ayrılan kişisin, değil mi?" Koç sanki bilmiyormuş gibi sordu.

Tabii ki biliyordu, çünkü takasları yapan oydu. "Evet. Bana

Demon derler."

O pislige hakkını vermek lazım, geri adım atmadı.

"Bir daha benim buzumda böyle konuşursan, seni alt ligden ararlar. Beni sınama. Benim takımımda pisliklerin kaymasına izin vermem." Koç başını salladı ve Langley'nin onu çağırdığı pistin kenarına doğru yöneldi.

Grant izledi, sonra Langley arkasını döndüğünde takdir dolu bir ses çıkardı.

"Ona bir daha bakarsan, sana iyilik olsun diye hayalarını keserim, çünkü karımı alt etmenin imkanı yok. Sana ne dedikleri umurumda değil." Axel duvarın üzerinden atladı — o kadar uzundu — ve tek kelime etmeden kaymaya devam etti.

Lukas Grant'e ıslık çaldı ve aynı şeyi yaptı.

"Grant, ilk izlenimini iyi bıraktın," dedim başımı sallayarak. "Bu arada, broody bastard rolünü Cannon çoktan aldı, yeni bir numara bulman gerekebilir."

"Haklı," dedi Logan, Cannon'un sırtına bir şaplak atarak. Grant onu dik dik bakmaya çalışırken Cannon adama gözünü bile kırpmadı.

Sonra sırtarak gülümsedi.

Grant küfretti ve kayarak uzaklaştı.

"Ne birinci sınıf bir pislik," diye mırıldandı Logan.

"Sephie'yi uyarmalıyız ve onu galadan çıkarmalıyız. Kimse bir bağış etkinliğinde böyle birine ihtiyaç duymaz," diye düşündüm.

"Sephie de kim lan?" diye bağırdı Cannon ve tüm dikkatini bana verdi.

"Persephone mı? Hani, hayır kurumunu yöneten küçük sarışın..."

"Persephone'nin kim olduğunu biliyorum," diye bağırdı. "Bilmediğim şey,

ona *Sephie* dediğini bilmiyorum."

Gözlerimi kırptım, sanki bir yol işaretini kaçırmışım gibi hissettim.

"Çünkü o onun takma adı? O kadar küçük bir kızın tam adını öylece taşıyacağını düşünemezsin."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Bana doğru bir adım attı.

"Çünkü ben onun ofisinde bazı sopaları imzalıyordum - hokey sopaları, Cannon. Sen kafayı yedin dostum. Neyse, babası içeri girdi ve ona Sephie diye seslendi." Geri çekilmedim, ama bunun tek nedeni onu yeterince iyi tanıdığım ve gözlerindeki bakışın ima ettiği gibi beni öldürmeyeceğini bilmemdi.

Beni uzun bir dakika inceledi ve sonra başını salladı. Sonra duvarın üzerinden atladı ve buza doğru yöneldi.

"Bu da neydi böyle?" diye Logan'a sordum. Cannon'ın kayarak uzaklaşmasını izleyerek başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Ward! MacDhuibh! Gidelim!" Axel bağırdı ve scrimmage için sıraya girdi.

"Yeni gelenlerin canına okuyalım mı?" diye

Logan'a sordum. "Tabii ki."

* * *

"Demek bu kadar, ha? Sezonun başlangıcı?" Annabelle bornozunun kuşağını sıktı, kalabalık arka bahçeye baktı ve iç geçirdi. Güneş şapkası kocaman ama çok seksiydi ve tanıştığımız ilk gün taktığı aynı büyük gözlükleri takıyordu.

"Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi davranmana gerek yok, kızım. Bu sadece sezon açılış partimiz." Bahçedeki tüm Reaper'lar çeşitli derecelerde çıplaktı. Bazıları hala giyinikti, bazıları ise çoktan mayolarını giyip havuzun tadını çıkarıyordu.

Zavallı çaylaklardan biri, Lukas'ın karısı Faith'e göz süzdüğü için giyinik halde havuzun tadını çıkarıyordu.

"Biliyorum. Sanki yaz bitmiş gibi hissediyorum."

Yüzünü ellerimle tutup öptüm, parti yirmi metre ötede devam etmesine rağmen acele etmedim. Annabelle'i öperken hiçbir şeyin önemi yoktu sanki. Dudaklarını araladı ve ben onun içine daldım, o benim çıplak omuzlarımı kavrayıp inleyene kadar dilimi onun dilinin etrafında döndürdüm.

"Partiyi siktir et, yukarı çıkalım," diye fısıldadım dudaklarına.

O gülümsedi ve başını salladı. "Bu senin partin, Connell. Öylece ortadan kaybolamayız."

"Tabii ki kaybolabiliriz." Onu kendime doğru çektim ve ellerimi onun tatlı poposuna doladım. "Kimse gittiğimizi fark etmeyecek bile."

Elleri göğsümden aşağı kaydı, sonra karın kaslarımın hatlarını izledi. "Seni yukarı çıkarmak ne kadar istesem de, burada bu kadar insan varken bunun olması imkansız."

"Onları kovarım," dedim.

O güldü, ben de o benden uzaklaşırken inledim. "Hadi misafirlerinin yanına gidelim."

İnledim ama elini tuttum.

"Emin misin?" diye sordu, birbirine dolanmış parmaklarımıza bakarak.

"Kimsenin bizi bilmesini umursamıyorum. *Halka açık* olmaktan endişeleniyorsan, stres yapma. Buradaki kimse basına koşup haber vermez." Dev cam kapının önünde durup onun kararını bekledim.

"Tamam," dedi başını sallayarak.

Verandaya çıktığımızda, sonra da havuz alanına giden merdivenlerden aşağı indiğimizde, yüzümde Cheshire kedisi gibi kocaman bir gülümseme vardı.

"Reaper çocukları için bir su parkı satın aldığına inanamıyorum." Birkaç oyuncunun yanından geçerken başını salladı. Teras kalabalıktı, ama Echo'nun yanında hala birkaç şezlong boş duruyordu ve Annabelle'in en rahat hissedeceği yerin burası olduğunu biliyordum.

"Çocuklarımla da hoşuna gideceğini düşündüm." Durdu.

"Annabelle?" Elimi bıraktığında ona döndüm. "Çocuğun mu var?" diye fısıldadı.

Gözlerini görebilmek için güneş gözlüklerini çıkardım ve gözlerinin neredeyse lensler kadar büyük olduğunu fark ettim.

"Hayır, kızım. Çocuğum yok. En azından şimdilik. Ama belki bir gün olur."

Şaşkınlığını gizlemek için gözlerini kırptı ve kızardı. "Oh. Tamam. Üzgünüm, senin hakkında bilmediğim çok şey olduğunu fark ettim."

"Zaman var." İsteddiği kadar zaman. Ben hiçbir yere gitmiyordum. "Peki, çocuk istiyor musun?" diye sordu, elimi tekrar tutarak.

Reaper'ların genç nesillerinden bazılarının su parkında oynamasını izledim ve başımı salladım. "Evet. Bir aile istiyorum."

"Annabelle!" Echo seslendi ve bize el salladı.

"Hey!" Annabelle çantasını Echo'nun en yakınındaki boş sandalyeye bıraktı.

"Ben gireceğim," diye kulağına fısıldadım.

"Sanırım ben Echo ile burada kalacağım." Bornozunun köşelerini birbirine tuttu.

Alnına bir öpücük kondurdum ve geri çekildiğimde Echo ağzı açık bir şekilde bize bakıyordu. "Bence sen dünyadaki en seksi kadınsın ve o muhteşem kışını havuza sokarsan, buna değmesini sağlarım," diye kulağına fısıldadım.

Bana gözlerini devirdi ve beni hafifçe itti. "Ona iyi bak," diye Echo'ya emrettim.

"Uhhh, o benim repliğim," dedi öfkeyle, bakışları Annabelle ile benim arasında gidip geliyordu.

Ona alaycı bir selam verdim ve suya doğru yöneldim. Su tabancası savaşı, iki kaydırak ve iki acemi daha suya batırıldıktan sonra, havuzdan baktım ve neredeyse dilimi yutuyordum.

Annabelle iki parçalı mayosuyla bana doğru yürüdü, yürürken saçlarını yukarı çekti.

Parlak pembe renkteydi, erkek şortu gibi bir alt kısmı ve göğüslerini müstehcen bir şekilde gösteren bir askılı üst kısmı vardı — daha doğrusu, *bana* onları müstehcen bir şekilde görmek istememi sağladı.

Bana günahkar bir gülümseme attı ve merdivenden inip havuzun ortasına girdi.

"Siktir, kızım," dedim sessizce, çocuklar duymasın diye. "İnanılmaz görünüyorsun."

Kollarını boynuma doladı ve dudaklarımı öptü. "Nerede *benim için değerli olan* nerede?"

Onu havuzun kenarına doğru iterek, o anki kalabalığa yakışmayacak kadar uzun ve sert bir şekilde öptüm. "Etrafta reşit olmayanlar olmasaydı, *senin değerini* şu anda içinde hissederdin."

"MacDhuibh, buraya gel!" Logan, havuzun ucuna kurduğumuz voleybol filesi üzerinden emir verdi. "Sana ihtiyacımız var!"

İç geçirdim, kız arkadaşının kamerasını çıkardığını fark ettim. Tanrım, o kadın sürekli bir şeyler paylaşıyordu.

"Ne dediklerini duydun," dedi Annabelle kıkırdayarak. "Sana ihtiyaçları var." "Benim de sana ihtiyacım var."

"Git maçı kazan, sonra bakarız."

"Peki," diye somurtarak yine onu öptüm. "Ayrıca, burada bir dakika daha kalırsan, havuzun geri kalanı *senin değerini* görecek."

O güldü ve beni erkeklerin yanına itti. Bu, duyduğum en tatlı sestir ve kendimi onu tekrar ederken buldum. Birkaç ay önce, kurallara uyan uslu küçük kızın, benim takıntılı olduğum günahkar bir kız olacağını kim düşünebilirdi?

Hayatımda ilk kez bir denge hissettim ve bu hem rahatlatıcı hem de korkutucuydu çünkü bu durumda tüm gücün onda olduğunu biliyordum.

ANNABELLE

"Parti vermeyi gerçekten iyi biliyorsun," dedim, son Tupperware kabını Connell'in buzdolabına koyarken. Gecenin son misafirleri az önce evlerine gitmişlerdi ve saat on birden çok geç olmuştu.

"Evet," dedi Connell, ben köşeyi dönüp oturma odasında onunla buluşurken, ve onu görünce aniden durdum.

Adam avcı yeşili, tüylü, kolçaksız şezlonguna uzanmıştı. Gömleksiz, kalçalarını saran siyah Reaper spor pantolonu, o lanet olası imkansız v-hatlarını sergiliyordu. Gözleri yarı kapalıydı, saçları az önce aldığı duştan dolayı nemliydi, ayakları çıplaktı.

"Aman Tanrım," kendimi durduramadan dedim ve gözleri biraz biraz açıldı.

"O güneyli aksanın bana ne yaptığını biliyor musun?" Gülümsedi.

"Sadece *otururken* bile böyle görünen İskoç adam diyor."

ve yarım yürekle başımı salladım.

Bana kaşlarını kaldırdı. "Sen mi söylüyorsun bunu, aşkım," dedi, aksanı r harflerini boğarak ve tenimde ürperme yaratarak. "Az önce o bikiniyle dolaşırken? Seni arzularken öleceğimi sandım."

Onun gözlerindeki arzu, sesindeki ilkel ihtiyaç, içimde bir sıcaklık hissettirdi.

Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar çekici ve güzel hissetmemiştim.

Bu... bu, her düzeyde arzulandığını hissetmek demektir.

Bu mutlak gerçeğin farkına varmak, vücudumun her köşesini hayatta kalmamın imkansız olduğu bir açlıkla doldurdu.

Dudaklarımı, umarım Connell'in her zamanki yaramaz gülümsemesine yakın bir şekilde şekillendirdim ve gözleri ona doğru her hareketimi takip ederken içimi bir zevk dalgası kapladı. Dizlerim şezlongunun kenarına değdiğinde bana uzandı, ama ben onu azarladım.

Kaşlarını kaldırdı, ben onun kollarını yukarı ve arkasına doğru yönlendirip şezlongun kenarına sabitlerken boynundaki nabız hızlandı.

"Kal," dedim, sonra parmak uçlarımla onun tenini keşfetmek için zaman ayırdım, ardından dudaklarımla izini takip ettim, kaslı sağ pazısını süsleyen dövmeyle takdir etmek için durakladım. Dilimle dövmenin kıvrımlarını takip ettim, sonra çenesinin hafif sakallarını öperek yukarı doğru ilerledim ve daha aşağıya indim. Sert göğsü ve karın kasları üzerinden, pantolonunun altında hiç saklanmayan şişkinliğe ulaşana kadar ilerledim.

Dişlerimi kumaşın üzerinde gezdirdim, altında hiçbir şey giymediğini fark ettiğimde içimi kötü bir sürpriz kapladı. Onu tüy kadar hafif dokunuşlarla kızdırırken ona baktım. Ellerini benim tuttuğum yerde tuttu, ama kasları bu çabayla gerildi ve her dokunuşumda kalçaları sarsıldı.

Parmaklarımla bel bandını kavradım, yavaşça aşağı doğru çektim ve kenara attım, onun hatırı sayılır uzunluğu serbest kaldı. Ağzım sulandı ve bu adama duyduğum yakıcı arzu başımı döndürdü. Damarlarımda dolaşan güçle birkaç adım geri çekildim ve o benim her santimimi görebilsin diye kıyafetlerimi çıkardım. Işık düğmesine uzanmaya zahmet etmedim, bunu yapmak için bir dürtü bile hissetmedim. Bu tek başına Connell'in benim için ne kadar önemli olduğunu anlamam için yeterliydi, ama kalbimle aynı ritimde atan ihtiyaç bunu doğruladı.

Gözleri vücudumun her yerini taradıktan sonra tekrar gözlerime döndüğünde, ateş tenimi yaladı.

Bir dizimi onun dizlerinin arasına, diğerini de uyluklarının üzerine koyarak onun üzerine çöktüm. Elimde granit gibi sert olan penisini avuçladım ve tereddüt etmeden ağzıma aldım.

"Siktir," diye tısladı, yukarı doğru kıvrıldı.

Onun penisi etrafında gülümsedim, dilimi kullanarak başını döndürdüm, onun tadı - tuz, sıcaklık ve saf Connell - karşısında inledim. Emdim ve okşadım, sonra dilimi alaycı bir şekilde yan tarafına doğru kaydırdım, ta ki tabanına ulaşana kadar, sonra tekrar yukarı çıktım. Altımda kıvranıyordu, ellerini bıraktığım yerde tutmanın baskısından dolayı pazıları geriliyordu.

Başını tekrar ağzıma alıp emdiğimde, o da dizini bacaklarımla arasına kaldırarak dansıma biraz daha baskı ekledi ve ben de onun etrafında inledim. Çok dikkatli ve yavaşça, mümkün olduğunca derine indim, kalbim kontrol etmekten, Connell'in ağzından çıkan günah kadar seksi tıslamalardan hızla atıyordu.

Sonra elleri saçlarıma girdi ve başımı salladığımda penisi ağzımdan küçük bir sesle fırladı. "Ah, ah," diye azarladım.

Ani değişiklikten inledi ve ben ona sııttım, ellerine bakarak.

Gözlerini kaldırıp tekrar başının üstüne koyduğunda, gözlerinde ateş dans ediyordu.

Kontrolün değişmesinden, bana dizginleri ele almama izin vermesinden dolayı, tam o anda boşalabilirdim.

Ama onu tekrar ağzımda hissetmem gerekiyordu.

Ve ben tekrar daldım, onun tadını, dişlerimle hafifçe ve dikkatlice sert etini okşadığımda ağzımın içinde sertleşmesini zevkle tattım. Ve tam da onda bir değişiklik *hissettiğimde*, tam da onu ele geçirdiğimi *anladığımda*, geri çekildim.

Göğsünden protesto eden bir homurtu yükseldi, ama ben hiç vakit kaybetmeden onun üzerine oturdum ve kaygan ucunu ıslak girişime yerleştirdim.

"Annabelle," dişlerini sıkarak dedi. "Prezervatif," tek kelimelik cümleler kurabilirdi sadece.

Durup bekledim. "Seni içimde hissetmek istiyorum," dedim. "Hap kullanıyorum. Sorun olur mu?"

"*Tabii ki*," diye cevapladı ve ben tek bir yumuşak hareketle onun üzerine çöktüm.

Başımı geriye attım, beni *her* santimiyle doldurmasıyla dudaklarımdan bir inilti çıktı. Aynı anda hem sıkı hem de gevşek olmam. Onun etrafında *düşünememem* ama çok daha fazlasına ihtiyacım olması.

Kalçalarımı salladım, ellerimi onun sert göğsüne dayayarak kendimi destekledim. Yukarı aşağı, ileri geri, onu sert ama yavaş bir şekilde sürdüm, alabileceğim her damla zevki sıkarak. Onun hissini, kokusunu, beni izlerken mavi gözlerinin parlamasını tadını çıkardım. Her santimim sıkı bir yay gibi gerildi. Uzanıp ellerini tuttum, göğüslerime koydum, onu her yerde hissetmeye ihtiyacım vardı.

Özgürlükle birlikte dudaklarımdan saf bir rahatlama iç çekişi çıktı ve göğüslerimizi, dudaklarımızı birbirine değdirecek şekilde kendini yukarı çekti.

O bana öylesine şefkatle, öylesine *özenle* öperken, ben onun üzerinde hareketsiz kaldım.

Dudaklarımdan kaçan zevk çılgılığını tutamadım.

Elleri saçlarımı okşadı ve daha iyi bir aç için başımı eğdi, beni daha derin öptü. Dudaklarımdan daha fazla inilti çıkarmak için zaman ayırdı ve en sevdiği viski gibi onları içti.

Kollarımı boynuna doladım, aramızda bir santim bile boşluk kalmadan tekrar hareket etmeye başladım. Yavaşça ikimizi de işkenceye tabi tutuyordum. Kalçalarımın her hareketi, ikimizi de efordan, ihtiyacımız olan, istediğimiz her yerde kıvılcımlanan elektrikten titretmeye başladı.

ihtiyacımız olan, istediğimiz her yerde kıvılcımlar saçıyordu. Nefes nefese ve terden sırılsıklam olana kadar. Bu adamı istemekten, bu kadar iyi hissetmekten öleceğime emin olana kadar.

"Annabelle," diye içini çekti, sesi arzuyla boğuklaşmıştı. "Bana bak bana bak."

Gözlerine baktım, içindeki zevke gülümsedim.

"Harikası," dedi. "Güzel. Benimle gel." Sesindeki ilkel sesindeki ilkel tenor, omurgamdan aşağı kayarak, sahip olabileceğim her türlü kontrol duygusunu ortadan kaldırdı.

Sonra ben onun üzerine sallanırken o da beni *kaldırdı* ve içimden bir patlama geçti, o kadar şiddetli bir şekilde patladı ve kıvılcımlar saçtı ki gözlerim yıldızlar gördü. Başımı geriye attım ve destek için omuzlarını kavradım, o ise içimde kendi boşalmasını bulurken sonsuz derecede sertleşti.

Orada oturduk, alnım alnına değiyordu, nefesimizi toparlarken fiziksel olmaktan çok daha fazla bir bağ kurduk. Connell bizi sandalyeden nazıkçe kaldırdı, beni tatlıca öptü ve bizi üst kata, odasına taşıdı. Orada beni temizlemesine yardım etti ve sonra yatağına yatırdı.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım sessiz karanlıkta, o yatağın yanında dururken. Ne demek istediğimi biliyordu.

Yaklaşan sezonla ilgili endişelerimi biliyordu.

Yatağının komodininin çekmecesine uzandı, küçük metal bir nesne çıkardı ve bana uzattı.

"Anahtar mı?" diye sordum, nesneyi avucumda çevirerek.

Yatağa yanıma uzandı, sıcak, çıplak vücudu arkama yerleşirken beni yeniden eritti. Bizi yorganıyla örttü, sırtımı göğsüne yasladı, çenesini omzuma koydu.

"Ve şifonyerimdeki iki çekmeceyi senin için boşalttım," dedi. "Seninle mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyorum. O yüzden, elindeki anahtarla ne istersen yap, aşkım," dedi, elimdeki anahtarı işaret ederek.

Anahtarı, onun yatağının *benim* tarafım haline gelen kısmındaki yastığın altına koydum ve gözlerine bakacak şekilde döndüm. "Tamam," dedim.

"Tamam mı?" Kaşlarını kaldırarak

bana baktı. "Hadi yapalım bunu.

Gerçekten."

Geniş, samimi bir gülümseme dudaklarını şekillendirdi, sonra dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı.

Sonunda kendimin bu kısmını ona teslim ettim, sezonun gerçekten başladığında ne olacağına dair şüphelerim nedeniyle tutunduğum kısmı.

ama Connell, dudaklarının her tatlı, nazik dokunuşuyla bu şüpheleri ortadan kaldırdı. Arkadaşlıkta, şehvette, her şeyde... birbirimize yakınlaştıkça bu şüpheleri ortadan kaldırdı.

Gözlerimi kapattım, onun için tekrar açtım, bu sefer daha geniş. Onun bir santim daha *içeri girmesine izin verdim*, *ruhumun* derinliklerine tehlikeli bir şekilde yaklaşmasına izin verdim.

Ve o da bu ince değişikliği hissetmiş olmalı ki, o gece gözümü bile kırpmama izin vermedi.

* * *

"NE GÜZEL BİR ARKA PLAN," dedi Lacy omzumun üzerinden ve ben gülümsememi zorla bastırdım. Neredeyse masasına kadar zıplayarak geri döndü. "Seninle gurur duyuyorum."

Gözlerimi devirdim. "Sadece bir resim," dedim. Kaşlarını kaldırdı.

"Tamam, bu seksi bir resim," diye pes ettim ve yeni bilgisayar duvar kağıdına baktım. Connell ve benim basit bir fotoğrafımızdı, kolu beni sıkıca sarıyordu. Ama resmi adeta ateşleyen, bana bakışlarıydı. Gözlerindeki açlık, dudaklarındaki şeytani gülümseme.

Tanrım, bu adam beni dünyanın en güzel kadını gibi hissettiriyordu.

Sanki dünyadaki tek kadın benmişim gibi.

Soğuk, tanıdık bir şüphe, içimde hafifçe çırpınan alevlerin arasından süzülerek zihnimin derinliklerine buz gibi gerçekleri fısıldadı.

Gerçek sezon yakında başlayacak.

Deplasman maçları.

Her eyaletteki kadınlar onu istiyor.

Hiçbir erkek bu sürekli mükemmellik akışına nasıl dayanabilir ki?

Kafamı boşaltmak için başımı salladım ve üzerinde çalışmam gereken belgeleri tıkladım, ekranımdaki mutlu resmi etkili bir şekilde kapattım.

İş.

Connell, İskoç aksanı ve karşı konulmaz kahkahasıyla dört tekerlekli motosikletiyle hayatıma girmeden önce iş benim en büyük tutkumdu.

Kendimi işe gömdüm, diğer tüm düşünceleri bir kenara ittim ve bir de baktım ki Lacy veda etmek için omzuma dokunuyor ve akşam mesaisini bitiriyor.

Bu haftanın maaş bordrosunu bitirdim ve sonra her şeyi kapattım, zihinsel olarak tamamen bitkin düşmüştüm. Binayı kilitledikten sonra arabama doğru yürüdüm, zihnimde bir kadeh şarap ve iyi bir kitap düşünceleri hakimdi, Connell'in sezon öncesi patenlerle meşgul olduğunu biliyordum. Telefonum cebimde titredi, sürücü koltuğuna oturduktan sonra onu çıkardım.

Connell: Eve vardın mı?

Gülümsememi bastırarak cevap yazdım.

Ben: Şu anda arabadayım.

Connell: İyi. Onun yerine benim evime gel.

Ben: Arkadaşlarınla geç saatlere kadar dışarıda olacağını sanıyordum?

Connell: Evet. Takım morali için. Ama eve geldiğimde seni yatağında bulursam çok sevinirim.

İçimde bir heyecan dalgası yükseldi.

Ben: Uyuyor olsam bile mi?

Connell: Her zaman. Ne dersin?

Ben: Sanırım bekleyip öğrenmen gerekecek.

Connell: Alaycı.

Cep telefonumu bardaklıkta bıraktım ve Reaper köyüne giden yola çıktım.

Bir saat sonra, en sevdiğim ipek pijamamı giydim ve Connell'in kral boy yataklarına uzandım, yumuşak çarşafı ve kalın battaniyelerinin lüksünde boğuluyordum. Şanslıydım ki, en sevdiğim şarabı elinin altında tutmuştu ve yarım kadeh içtikten sonra, mutlulukla gevşedim. Tamamen evimdeydim. Şüphelerin ve korkuların olmadığı, kolayca uykuya dalacak kadar rahatlamıştım.

YATAK ARKAMDA HAREKET ETTİ, sağlam bir ağırlık vücudumu hafifçe yuvarladı. Uykunun sisini gözlerimi kırıştırtarak uzaklaştırdım, ama gözlerimi açtığımda zar zor görebiliyordum.

"Üzgünüm, aşkım," diye fısıldadı Connell, dudakları kulağıma değecek şekilde arkama yerleşirken. "Seni uyandırmak istemedim."

Beni göğsüne yaslayıp kollarıyla bana sarıldığında içimdeki bir şey tamamen rahatladı. Sanki o yokken bir şey eksikmiş gibi, içime yerleşen sağlam bir his vardı. Artık o evdeydi ve her şey yerine oturmuş gibiydi.

"Moral artırıcı gece nasıldı?" diye sordum, kendimi uyanmaya çalışarak.

"Çok eğlenceliydi," diye fısıldadı, göğsünden yumuşak bir kahkaha titredi. "Çaylaklardan biri, açıkça ilgilenmeyen bir garsonu etkilemeye çalışırken kendini tam bir *ahmak* durumuna düşürdü."

"*Aptal* mı?" diye mırıldandım, başımı eğerek.

"*Aptal*," diye açıkladı, burnu boynumun çizgisini takip ederek, tüylerimi diken diken etti.

"Ah," dedim. "*Aptal* demek için kaç tane kelime biliyorsun? Bana İskoçça sözlük falan alman lazım."

Yine güldü. "Sanırım hâlâ uykudasın."

"Uyanığım," dedim, ama yarı uyanıktım. "O şarkı gibi," dedim, başım onun kolunun altına kaymış, ağır bir şekilde onun pazısına yaslanmıştı.

"Hangi şarkı?"

"Ofiste sürekli mırıldandığın şarkı."

"Ah," dedi. "Dikkat ettiğinin farkında değildim." "Ettim," diye itiraf ettim.

"Adı *Caledonia*," diye fısıldadı. "Bunu bilmeyen bir İskoç olduğunu sanmıyorum. Yolunu kaybetmiş bir adamın, dünyada gerçekten önemli olan şeyleri hatırlamasını anlatan bir şarkı. Köklerini, hayatta en önemli şeyleri düşünür." Boynuma nazikçe öptü. "Seninle tanıştıktan sonra bunu düşünmeden edemedim."

"Neden?" diye iç geçirdim ve gözlerimi açmaya zorladım.

"Çünkü seni gördüm, o zeki ağzını duydum ve kendimi *evimde* hissettim."

Yutkundum, bunun bir rüya olup olmadığını anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Ona doğru dönerek, yuvarlanıp tamamen uyanmaya hazırlandım, ama o beni sıkıca tuttu.

"Uyu, Annabelle," dedi ve boynumu tekrar öptü.

Ona yaslandım, ellerimizi birbirine kenetleyerek kendimi daha da içine çektim. "Eve sağ salım döndüğüne sevindim," dedim, çoktan uykuya dalmıştım.

"Senin burada olduğun için mutluyum," dedi.

"Ben de," diye fısıldadım ve sonra sadece tam ve mutlak bir güvenlik hissiyle gelen derin bir uykuya daldım.

Ertesi sabah Connell'i uyandırmadım, dün gece geç saatlere kadar dışarıda oldukları için yorgun olacağını biliyordum. Ama işe gitmeden önce onu nazikçe öptüm, kalbim dün geceki olayın bir rüya değil, gerçek olduğunu umarak hafifledi.

Ŗüphelerim hala vardı, ama onun sözleri, bütün gece boyunca beni koruyan vücudu... Ŗüphelerimi uzaklaştırmaya yardımcı oldu. Belki, sadece belki, aramızdaki ilişkinin gerçek olduğunu ve hayatın bize doğal olarak sunacağı zorluklara dayanacağını inanmaya cesaret etmeme yardımcı oldu.

CONNELL

Bazı geceler formumdaydım, bazı geceler ise *ateşliydim*. Tampa'nın en yeni merkez oyuncusundan puck'ı aldım, tahtaya doğru götürdüm ve mavi çizginin hemen ötesindeki Cannon'a attım.

O, savunmayı geçip şutu attığında kalabalık coştı. Lamba yandı ve arenadaki gürültü seviyesi yeni bir desibele ulaştı.

Vardiya değişimi için yedek kulübesine girerken Cannon'ın sırtına vurdum. Bu bizim ilk ev sahibi sezon öncesi maçımızdı ve seyirci kapasitesi zaten dolmuştu. Stanley Kupası'nı kazanmanın özelliği, insanların bunu tekrar yapmanızı beklemesi idi. Ve tekrar.

Gözlerim, maç boyunca olduğu gibi aile locasına kaydı. Annabelle, Faith'in yanında oturuyordu ve el sallarken yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Ona başımı salladım ve dikkatimi tekrar maça verdim. Onun burada olması çok dikkatimi dağıtıyordu, ama bunu hiçbir şeye değişmezdim. Ayrıca, bu onun izlediği ilk maçı, bu yüzden bu yeniliğin etkisinin geçeceğinden emindim.

Ya da olmazdı. Yine Annabelle'e bakarken neredeyse bir vardiya değişikliğini kaçıırıyordum.

Üçüncü periyotta 3-1 öndeydik ve Lukas son saniyede bir gol daha atarak skoru 4-1'e getirdi. Kahretsin, galibiyetin verdiği hissi çok seviyordum.

Buzdan çıkıp duşlara gittik. Sezon öncesi, benim de dahil olduğum çoğumuz için basınla hiç ilgilenmemek anlamına geliyordu.

"Aferin, Sterling," dedim yeni kaleciye, çantamı soyunma odasından çıkarırken.

"Oynadığım beş dakika boyunca mı?" diye sordu alaycı bir gülümsemeyle.

"O beş dakika içinde gol yedin mi?" diye sordum, kapıdan yarı çıkmış halde.

"Hayır," diye cevapladı, elini saçlarına sürerek.

"Aferin, Sterling," diye tekrar ettim gülümseyerek ve dışarı çıktım. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bu çocuğa biraz eziyet edecektim, ama bugün değil. Bugün o da bizim gibi galibiyeti hak etmişti.

Gelecek hafta, onu takıma hoş geldin demek için uygun bir şaka hazırlamak için bolca zamanım oldu.

Annabelle'den benimle buluşmasını istediğim alanın yakınındaki koridordan buz pistine doğru döndüm.

"Hayır, cidden, burada beklememi istedi."

Annabelle'in sesi beton koridorda yankılandı ve onun telaşlı sesini duyunca adımlarımı hızlandırdım.

"Tabii, hepimize öyle dedi," diye başka bir kadın sesi karşılık verdi. "Bak tatlım, onun gibileri gördüm, sen öyle değilsin, kalbine sağlık kalbin."

Kahretsin.

Köşeyi döndüm ve Wade'i gördüm — güvenlik görevlilerinden biri — Annabelle de dahil olmak üzere bir grup kadını koridordan dışarı çıkarıyordu.

"Wade, bir dakika bekle," diye seslendim.

Beni görünce durdu ve uzattığı kollarını indirdi. "Üzgünüm, Bay MacDhuibh. Buraya nasıl girdiklerini bilmiyorum."

"Gizlice girmedim," dedi Annabelle, gözlerini kısarak ve kollarını göğsünde kavuşturarak. "*Onunla* birlikteyim." Kahretsin, yüzü kıpkırmızıydı.

Kız kızgındı ve muhtemelen utanmıştı, ki bu daha da kötüydü.

Arkasındaki tavşanlardan biri alaycı bir şekilde güldü. "Tabii, tabii. Ben de Sawyer McCoy'la birlikteyim."

"Wade, şu üçünü dışarı at," derken, daracık kot pantolonları ve kısa hokey formaları giyen kadınları işaret ettim. "Şık olan benimle birlikte, değil mi güzelim?"

Annabelle bana kaşlarını kaldırdı ama siyah, vücuduna oturan Reaper ceketinden kollarını çözdü.

"Hadi Annabelle, eve gidelim kızım." Sopalarımı tutmayan elimi uzattım. Bir an için beni reddedebileceğinden endişelendim.

"İyi ki yakışıklısın, MacDhuibh," dedi başını eğerek, ama elimi tuttu.

Tavşanlardan birinin ağzının açık kaldığını fark ettim, Annabelle de fark etti.

"Wade, o buraya her zaman girebilir, tamam mı? Ona geçiş kartı ya da ihtiyacı olan her şeyi ayarlayabilirim, ama o buraya istediği zaman girebilir," dedim gardiyana.

"Elbette, Bay MacDhuibh. Diğerlerine de haber vereceğim, ama Bayan Pierce-Nyström'ün ona bir rozet alması iyi olur. Hanımefendi, üzgünüm.

Ama benim görevim... hayranları bu alandan uzak tutmak."

"Alınmadım," diye cevapladı Annabelle yumuşak bir sesle, ama elini benim elimde sıkıca tuttu.

Wade diğer kadınları kapıdan dışarı çıkardı, Annabelle ve ben ise otoparka doğru yöneldik.

"Biliyor musun, benim formamı giyseydin bu olmazdı," diye takıldım. Ama bu düşünce haklıydı. Sadece benim formamı giydiği düşüncesi bile beni tahrik ediyordu. Sırtında benim adım. Benim numaram. Benim.

O sahte bir kahkaha attığında, başımın belada olduğunu anladım.

Otuz dakikalık eve dönüş yolunda sessiz kaldı ve garaja girdiğimizde, kafamda olası tüm tartışmaları gözden geçirmiş, onun ortaya atacağı her türlü argümana karşı kendimi savunmak için hazırlık yapmışım.

"Bu sık sık oluyor mu?" diye sordu eve girerken.

"Wade hayranları salonlardan kovuyor mu?" Anahtarlarımı tezgahın üzerine bıraktım.

"Kadınlar salonlarda bekliyor," diye cevapladı yumuşak bir sesle, çenesini göğsüne doğru çekerek.

"Siktir," diye mırıldandım. Aklımdan geçen tüm argümanlar arasında en çok korktuğum buydu. "Benimle gel."

Elimi uzattım ve o elimi tutup beni yukarıya kadar takip ettiğinde şükran duası ettim. Ana yatak odasındaki büyük duşa ulaşana kadar durmadık. Elini bırakıp içeri girdim, suyu açtım ve ıslanmadan önce dışarı çıktım.

"Soyun." Gömleğimi çıkardım. Ağzı açık kaldı. "Anlamadım?"

"Çıplak olduğunda soruna cevap vereceğim."

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı, ama soyunmaya başladı. Harika, şimdi de duşun fayansları kadar sertleşmişim. Açıkçası, bu kısmı yeterince iyi düşünmemiştim. Ama o her bir lezzetli kıvrımını ortaya çıkardığında nasıl sertleşmemek mümkün olabilirdi ki?

Mor dantelli külotunu çıkarıp tüm mükemmelliğiyle orada durduğunda, buraya gelme amacımı neredeyse unutuyordum.

"Kahretsin. Tanrım, bana güç ver," diye mırıldandım.

Elini tutup onu devasa duşa çektim. Sonra Annabelle'i suyla ısınmış taş duvara bastırdım ve ellerimle onu iki yanından kavradım.

"Neden çıplaksınız?" diye meydan okudu, bakışlarını göğsüme indirip sonra tekrar yüzüme çevirdi.

"Düşündüm ve çıplakken tartışmanın daha zor olduğuna karar verdim."

Çenesi düştü, ama iyi anlamda değil.

"Bir düşün, kızım. Hiç ikimiz de çıplakken birbirimize sert sözler söyledik mi?" Onu ne kadar çok istediğimi hissedebilmesi için ona yeterince yaklaştım.

Gözlerini devirdi, ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Dinle beni, Annabelle." Sesim alçaldı. "Evet, buz pistinin koridorlarında her zaman kadınlar var. Otel barlarında, asansörlerde ve gerçekten sinsi olanlar otel odalarımızın dışında. Sana asla yalan söylemem, kızım."

Gözleri yere indi ve ben başparmağımla çenesini kaldırdım.

"Ama ben onlara asla dokunmayacağım. Sen benim olduğun sürece. Söz veriyorum." Bu, benim kolayca verdiğim bir söz değildi. Onun bunu bilip bilmediğini merak ettim.

"Hayatlarımız daha farklı olamazdı," diye fısıldadı, elleri belime dokunurken. "Sana güvenmediğimi söylemiyorum, ama gerçekten yüzleşmek zor."

"Bir şeyler duyacaksın. Bu kaçınılmaz. Deplasman maçlarında başka kadınlarla yattığıma dair söylentiler duyacaksın. Tabloidlerde eski fotoğraflarımı yeniymiş gibi yayınlayacaklar. Benden şüphe etmek için milyonlarca nedenin olacak, ama bana güvenmek için tek bir nedenin." Umarım bu yeterli olur, umarım güçlü, inatçı Annabelle'im kolay yolu seçip kaçmaz.

"O da nedir?" diye sordu, parmaklarını sırtımda gezdirerek duş başlığından akan sıcak suyu keserek.

"Sadece seni istiyorum. Beni senin gibi baştan çıkaran başka bir kadın yok. Bir bakışıyla ya da fısıltısıyla beni tahrik eden başka bir kadın yok. Burada sahip olduğum şeyi asla başka yerde aramayacağım. Hiçbir şey bununla kıyaslanamaz. Aramızdakini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım. Koridorlarda ya da barlarda gördüğün kadınlar için endişelenmene gerek yok. Benim gözümde sadece sen varsın." Onu görmek, duşta bu tartışmayı yapma konusundaki parlak fikrimin o kadar da parlak olmadığını anlamamın en önemli nedeniydi. Vücudu yakındı, sıcaktı, yumuşaktı ve çok dikkat dağıtıcıydı.

Yutkundu. "Bu birden fazla neden gibi geliyor."

"Aslında değil. Her şey, seni düşündüğümde, her gün daha fazla farkına vardığım için..."

Elini ağzıma kapattı.

"Sakın söyleme. Aklından bile geçirme." Başını salladı. "Beni o yola sürüklemeye başlarsan, sonunda yaz aşkı gerçek hayatının yanında sönük kaldığını fark ettiğinde kalbim kırılacak."

Gözlerindeki panik olmasaydı, yine de o sözleri söyledim. Beni dinlemesini sağladım. Ama o kahverengi gözlerin derinliklerinde görmezden gelemeyeceğim bir yalvarış vardı. O hazır değildi ve ben bunu saygıyla karşılamalıyım, yoksa ne halt ediyorduk biz? Bir ilişki bu değil miydi? Partnerini desteklemek?

Avuç içini yaladım ve o nefesini tutarak elini çekip aldı.

"Tamam. O zaman bir şeyi netleştirelim. Burası, seninle birlikte olduğum yer, benim gerçek hayatım. Evim. Kasabam. Annabelle'im." Cümlelerimi vurgulamak için çenesinin hemen altındaki deriyi öptüm.

"Connell," diye iç geçirdi ve başını duvara yasladı.

"Şimdi, sorunun cevabı seni tatmin etti mi?" diye sordum boynuna.

"Ben..." diye nefes nefese kaldı, ben ağzımı göğsüne indirdiğimde. "...her zaman endişeleneceğim, ama sana güveniyorum."

Bu sözlerin tatlı dürüstlüğü kalbimi hoplattı. Belki de benim yapmaya hazır olduğum aynı itiraf değildi - ona aşık olduğumu söylemek, ama kabul ederdim.

"O zaman endişeni değiştirecek başka bir düşünce vereyim," dedim, gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde sırtıtarak. "O kadınlardan birini her gördüğünde

"Onun karnını öperek aşağı doğru indim. "Gülümse ve benim için diz çöktüğüm tek kadının sen olduğunu hatırla."

Ben de öyle yaptım, bacaklarından birini omzumun üzerine kaldırdım. Sonra parmaklarımla onu ayırdım ve klitorisini öptüm.

"Connell!" diye bağırdı, bir elini saçlarıma geçirerek.

"Tadın çok güzel." Onu acımasızca yaladım ve emdim, ta ki başı üstümdeki taşa çarpmaya başlayıp yüzüme doğru sallanmaya başlayana kadar, kendi zevkini kovalayarak.

Onu, nefesinin kesik kesik geldiği sınırdı tuttum. Onu memnun etmek çok kolaydı. Çok duyarlıydı. Hayatım boyunca bir kadına bu kadar zevk vermekten hiç bu kadar keyif almamıştım. Sanki onun zevki benimkini daha da artırıyordu.

Çığlıkları daha da yükseldi ve uylukları gerildi. Dişlerimi klitorisine geçirdim ve şişmiş küçük tomurcuğu emdim. Taş duvarlar arasında yankılanan bir çığlık attı

ve taş duvarlarda yankılandı, ağzıma karşı direndi.

O hala boşalırken, ben ayakta durdum, artçı sarsıntıları atlatırken, uyluklarını belime kaydırmasına izin verdim. Onun boyuna uyum sağlamak için eğildim, kaygan girişine penisimi yerleştirdim ve içeri ittim.

Eğer bana nasıl hissettiğimi kelimelerle anlatmama izin vermeyecekti, ona gösterecektim.

Beni sarmaladı, amcığı kadife bir yumruk gibi beni kavradı. Onun muhteşem hissine inleyerek, diğer bacağına da tutup onu duvara doğru kaldırdım.

"Sana doyamıyorum," diye homurdandım, onu öpmeden hemen önce.

Dilim, sikimle aynı ritimde hareket etti, sert ve derin vuruşlarla onu her şekilde aldım. Siktir, onun çıplak hissi neredeyse fazla geliyordu. O sıvı bir ateş gibiydi, vücudu dalgalanıyor ve beni delirtmek için tasarlanmış gibi benimkini sıkıyordu.

"Bebeğim," diye fısıldadı, ben ona vururken boynumu kavradı.

Bu sevgi dolu sözler beni neredeyse boşaltıyordu. Vücudumun ihtiyaçlarına karşı mücadele ederken gözlerim bir anlığına karardı. "Bütün dünyada bunun gibisi yok," dedim ona, onun içinde hareket ederken.

O inleyip kalçalarını döndürdüğünde, onu duvara yaslayarak tutuşumu ayarladım, böylece açımızı değiştirebildim. Sonra tekrar tekrar ittim, her kayışında pelvisim onun klitorisini ovuşturuyordu.

"Siktir. Siktir. SİKTİR!" diye bağırdı ve tekrar boşaldı.

Bu sefer beni de kendisiyle birlikte doruğa ulaştırdı, ben sert bir şekilde boşalırken kalçalarım onun kalçalarına çarptı ve onun tatlı vücudunun içine boşalırken onun adını haykırdım.

Dizlerim titremeyi bırakana kadar öylece durduk.

Sonra onu ve kendimi baştan aşağı yıkadım ve onu yatağa taşıdım, orada her şeye yeniden başladım. Onunla nazıkçe, yavaşça seviştim ve uykuya dalmadan önce onu iki kez daha kör edici bir zevke ulaştırdım.

Kafasını omzuma yaslayarak uykuya dalarken, ona bunun onun sandığı gibi yaz aşkı olmadığını kanıtlayacağıma sessizce yemin ettim. Bu gerçektir. Aradaki farkı anlayacak kadar çok yaz aşkı yaşamıştım.

Bu yazlık bir şey değildi.

Bu sonsuza dek sürecektir bir şeydi. Sadece ona bunu kanıtlamam gerekiyordu.

ANNABELLE

"Annabelle!" Blaire otoparkın diğer ucundan bağırdı, topuklu ayakkabıları kaldırıma vurarak Echo'nun yanında durduğum yere doğru koştu.

"Merhaba Blaire," dedim, onun dostça kucaklamasını garip bir şekilde kabul ederek. "Geldiğin için teşekkürler," dedim, topuklu ayakkabılarına bakarak. "Pumpa ayakkabılarla 5 km koşmak zor olabilir ama?"

"Oh," diye eliyle beni uzaklaştırdı. "Logan'ı desteklemek için geldim. Ve fotoğraf çekmek için. 5 km koşmak pek bana göre değil," diye omuz silkti.

Echo, gözlerini devirmeyi saklamaya bile çalışmadan burnunu çekti.

Onu nazıkçe dürttüm ama Blaire'e gülümsedim. "Peki, desteğin için teşekkürler."

"Tabii ki," dedi, elinde cep telefonu hazır. "Harika fotoğraflar çekip bu etkinliği herkese duyuracağım. Bütün bunları tek başına halletmen çok güzel!"

Gururla gülümsedim ve devekuşu rezervinin açılışı için düzenlenen bağış etkinliği ve kutlamaya katılan Sweet Water sakinlerini gözden geçirdim. "Tamamen tek başıma yapmadım," dedim.

Blaire gülümsedi ama telefonundan gözlerini ayırmadı. "Oh, *biliyorum*," dedi, parmakları ekranın üzerinde uçuyordu. "Connell'ın ikinizin fotoğrafını paylaştığı fotoğraf mı? Ölmek için!" diye güldü. "Sanırım kasabadaki tüm kızların çılgınlıklarını duydum."

Yutkundum, yanaklarım kızardı.

Elbette Connell, ilişkimizi kamuoyuna açıklamadan önce izin istemişti, ama ilişkimizin resmileştiği gerçeğinin hala beni sarsan şokunu atlatamıyordum. Tıpkı, bir gün uyanıp, Connell gibi bir erkeğin beni sevebileceği bir dünyada yaşadığıma inandığım, çarpık bir şakanın hedefi olduğumu fark edeceğim gerçeğinin şüphelerini bir türlü kafamdan atamadığım gibi.

Bu adil değil.

Hayır, kesinlikle değildi. Connell bana karşı her zaman çok iyi davranmıştı. İyi olmaktan da öteydi. Mükemmeldi. Ama dünya beni acı içinde büyüttü ve kendimi olduğum gibi sevmeyi öğrenmem yıllarımı almıştı. Oradayken, bazen başka birinin beni sevebileceğine inanmak hala zor geliyordu... Blaire gibi mükemmelliğe alışkın biri, Sweet Water gibi küçük bir kasabanın belediye memurları değil.

"Bebeğim!" diye bağırdı Blaire, bilet masasının yanında duran ve numarasını alan Logan'a el sallayarak. Bizim tarafımıza bir daha bakmadan aceleyle uzaklaştı.

"O kızda bir şey var," dedi Echo, gözlerini Blaire'in yönüne dikerek.

"Dur," dedim, gülerek kollarımızı birbirine kenetledim. "Logan ona hayran

."

O burun kıvırdı. "Belki hamilelik beni daha sinirli yapmıştır?"

"Olmaz," dedim, biraz alaycı bir şekilde. Kolumu çimdikledi ama gülümsedi. "Bunu benimle birlikte yürümek istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedim. "Spor derslerini hatırlıyorsun. Ne kabus ama Korkunçtu." Göğsüme baktım. "Bu devasa şeylerle kim koşabilir ki?"

Echo güldü. "Oldukça görkemliler."

Bir sürü Reaper'ın rastgele gruplar halinde toplandığı bilet masasında durduğumuzda gülerek konuştuk.

Hepsi.

Gömleksi

z.

Tanrım, Charleston basınının bile bu etkinliğe gelmesine şaşmamak gerek. En iffetli yüksek sosyete mensuplarını bile baştan çıkaracak kadar kaslı vücutlar sergileniyordu. Her bir Reaper, devasa kalçalarını saran şortlarının üzerine kağıt numaralarını yapıştırmayı tercih etmişti.

"Fena manzara değil," dedi Echo, gözlerini nişanlısı Sawyer'dan ayırmadan. "Hiç de fena manzara değil."

Ona gülümsedim. "Ve cömertlik," dedim. "Asıl önemli olan bu. Hepsi başta bulundu. Onlara nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Eminim *bir* Reaper'a özellikle teşekkür etmek için yaratıcı yollar bulmuşsundur," diye alay etti ve ben başımı salladım.

"Yine de," dedim. "Ona olan borcumu asla ödeyemeyeceğim." "Böyle mi düşünüyorsun?"

Dudaklarımı sıkıştırdım, cevap vermemeyi tercih ettim.

"Nerede o, bu arada?" diye sordu. "Buraya ilk gelenin o olacağını düşünmüştüm."

Cep telefonumu tekrar kontrol ettim, mesaj gelmediğini görünce iç geçirdim. "Emin değilim," diye itiraf ettim ve sesimin titremesinden nefret ettim. Şüphe kanıma karışmasından nefret ettim. "Belki işi çıkmıştır."

"Diğer tüm Reaper'lar
burada." "Doğru. Ama
belki..."

Echo'nun gözleri büyüdü ve mat mavi dudakları kocaman bir gülümsemeyle gerildi. "Aman Tanrım." Omuzlarımı tutup beni döndürdü.

Göğsümden bir kahkaha kopardı ve parmaklarımla ağzımı kapatarak sesi bastırmaya çalıştım.

Connell gelmişti.

Baştan aşağı devekuşu kostümü giymişti.

Yaban tavuğunun boynundan, devasa kafası ve gagası onun üzerinde sallanırken, yaramaz gülümsemesi görünüyordu. Tüm vücudu kaplayan sıkı siyah kumaş bacaklarını ve kollarını şekillendiriyordu, ama kuşun gövdesi her zamanki oyulmuş belini dolduruyordu.

"Yapmadın, değil mi?" diye nefes nefese sordum, o önümde eğilirken devekuşu kafası neredeyse burnuma çarpacaktı.

"Evet, yaptım." Dik durdu, ellerini beline koydu. "Beğendin mi?"

Gülerek başımı salladım. "*Bayıldım*. Ama çok sıcak olacaksın."

Bana yaklaştı, boyunu bana göre uzatarak elini belime doladı. "Her zaman öyle değil miyim?"

Şakacı bir şekilde göğsüne vurdum.

"Merhaba Echo," dedi, gözlerimizi ayırmadan.

"Merhaba Connell," dedi, sesinde alaycı bir ton vardı. "Kıyafetin çok güzel." "Ben kararlıyım."

"Bu kesin."

Beni kendine daha da yaklaştırdı ve dudaklarıma uzun, şehvetli bir öpücük kondurdu. En büyük korkum olan şey gerçekleşti, kalabalık, Echo da dahil olmak üzere *alkışladı*.

Yanaklarım kızardı, ama Connell beni bıraktığında gülümsememi engelleyemedim. "Bizi kovman gerekmiyor mu, canım?"

Gözlerimdeki şehveti silip başımı salladım ve mikrofonun bulunduğu bilet gişesine doğru yöneldim. Mikrofonu tutarken parmaklarım hafifçe titriyordu, ama derin bir nefes alıp bu günün benim ve Sweet Water için ne anlama geldiğine odaklandım.

"1930'larda Sweet Water, yüksek bahisli devekuşu yarışlarıyla ün kazandı," dedim ve hoparlörlerden yükselen sesimle kalabalık sessizleşti. "Ve bugün, yarışlar eskisi gibi olmasa da, bu kuşların değeri aynı. Sweet Water için devekuşları her zaman kurtarıcımız olacak ve değerli vatandaşlarımızın yardımıyla ve sıkı çalışmamızın sonucunda..." Connell'in gülünç derecede muhteşem kostümüne bir göz attım. "Kuşlar geri döndü!"

Alkışlar patladı ve kalabalık sessizleşince tekrar konuşmaya başladım.

"Bugünün bu önemli etkinliğine katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. 5 km koşusundan sonra, sizi Sweet Water'ın yeni devekuşlarıyla tanıştırmak istiyorum," dedim ve arkamdaki, uygun yaşam koşulları, yiyecek ve gerekirse tıbbi ihtiyaçlar için odalarla donatılmış devekuşu rezervinin tamamını barındıran binayı işaret ettim.

"Ve," dedim, senaryoda olmayan bir ekleme yaparak. "Bugün bir dakikanızı ayırabilirseniz, lütfen devekuşu kostümü giyen adamı bulun." Connell'i işaret ederek gülümsedim. "Onun cömertliği ve Carolina Reapers'ın tüm desteği olmasaydı

olmasaydı, bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Lütfen onu bulun ve topluluğumuza yaptıkları cömert destek için ona ve Reapers'a teşekkür edin."

Connell'in alçakgönüllü veya utanmış olduğunu hiç görmemiştim, ama bana gülümserken ikisinin bir karışımını taşıdığını söyleyebilirim.

"Şimdi, daha fazla uzatmadan," dedim. "Partiye başlayalım!"

Mikrofonu masanın üzerine geri koyup, başlangıç çizgisinin arkasında oluşan sıranın en arkasına geçtim. Sonra, yarışın üzerinde duran merdivenlerde duran Lacy'ye başımı salladım. O da başını salladı ve pop-gun'ı ateşledi, yüksek sesli patlama yarışın başlangıcını işaret etti.

Gömleksiz bir grup Reaper koşmaya başladı, ardından profesyonel sporcu olmayan vatandaşlar daha yavaş bir şekilde onları takip etti. Connell bir an geri kaldı, ayak parmaklarının ucunda zıplıyordu. Kostümüyle koşmaya başlamadan önce dudaklarıma bir kez daha öpücük kondurdu.

"Sıcak çarpmasından ölürsen çok kızarım!" diye bağırdım. O da dönüp masumca kollarını kaldırdı, sonra tekrar dönüp arkadaşlarına yetişmek için koşmaya başladı.

Echo ile buluştum ve grubun arkasında yavaş bir tempo tuttuk. "Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim," dedi. "Ve N'Sync konserinden sonra

"

Çocukluğumuzdan o anı hatırlayarak güldüm. "Ben Mutluyum. Şuraya bakın." Geçtiğimiz binayı işaret ettim.

"Gerçekten bakın," babamın sesi arkamızdan yankılandı ve biz durduk.

"Gelmişsin!" dedim ve boynuna sarıldım. "Gelebileceğini sanmıyordum."

O da beni kucakladı, sonra Echo ve benimle birlikte yürümeye başladı.

"Bunu kaçıramazdım," dedi. "Seninle gurur duyuyorum," dedi.

"Teşekkürler baba." Yürürken göğsüm gururla doldu. "Peki kostümlü adam?"

"Connell," dedim. "Onu hatırlıyorsun..."

"Barbeküden," diye sözümü kesti babam. "Nasıl unutabilirim ki?"

Echo sağımdan homurdandı, babam da solumdan güldü, şüphesiz sadece arkadaş olduğumuzu ısrarla söylediğini hatırlayarak. Ne kadar da değişmişti her şey.

Babamın gözleri, kostümüyle Connell'i buldu, bizden çok ileride, gömleksiz Reaper'ların tam ortasında. "Onu seviyorum."

Ona şaşkınlıkla baktım, şok dalgası içimi kapladı. Hayatımda hiç onun, benim hoşlandığım bir çocuk hakkında böyle bir şey söylediğini duymuş muydum, bilmiyorum.

"Ben de," diye onayladı Echo.

"O sana yakışıyor," diye devam etti babam, ellerini arkasında, kendine özgü çekingen tavrıyla birleştirerek.

"Neden bu kadar eminsin?"

"Kendine bir bak," dedi ve arkamızdaki binayı işaret etti. "Şuna bak. O seni itti, destekledi ve yol boyunca güldürdü."

Bu konuda ona karşı çıkamazdım.

"Yakında akşam yemeğine gelmesini istiyorum," dedi.

"Oh, baba, bilmiyorum..." Dudaklarımı ısırdım.

"Birlikte değil misiniz?" diye sordu.

"Birlikteyiz, ama..."

"Ama ne?"

"Nereye varacağını bilmiyorum, tamam mı? Ne kadar ciddi olduğunu bilmiyorum."

"Oldukça ciddi görünüyor."

"Sırf bir fotoğraf paylaştı diye..."

"Ben onun sana bakışından bahsediyorum Annabelle, lanet olası bir sosyal medya paylaşımından değil. Ki biliyorsun ki buna hiç tahammülüm yok."

Ben iç geçirdim, Echo yine homurdandı ama sessiz kaldı.

"Hayatım," dedi, hızımızı kesip omuzlarımı tuttu. "Sadece onu onayladığımı ve Clarke klanının tamamının olmadığı bir ortamda onu daha iyi tanımak istediğimi kastettim. *Sen hazır olduğunda*. Anlaştık mı?"

Başımı salladım ve ona tekrar sarıldım.

"O kadar kötü mü olur?" diye

fısıldadı. Beni bıraktığında başımı eğdim.

"Sonunda kendini bırakıp, hak ettiğin şekilde sevilmene izin vermek mi?"

Echo boğazını temizledi ve babamın aramızda ortaya koyduğu gerçeği kabul etmemek için çaresizce topuklarını döndürdü. Ama babam böyleydi, saçmalık yoktu. Savannah'ı çok seven annemden çok daha fazla içimi okuyabilirdi.

"Deniyorum," diye itiraf ettim. "Söz veriyorum."

"Güzel," dedi, bana gülümseyerek. "Şimdi, basının karşısına çıkıp kızımın ne kadar inanılmaz olduğunu ve çalışmalarının Sweet Water'ı yeniden gündeme getireceğini anlatacağım."

Ona gülümsedim ve o binanın etrafında hala toplanan kalabalığa doğru ters yönde yürürken el salladım.

"Eh," dedi Echo, hızımızı yeniden artırırken. "Baba Clarke hala hiç çekinmiyor."

Gülerek, "Hiç yapmadı," dedim.

"Ama haklı," dedi. "Bunu biliyorsun. Değil mi?"

Yarışı izledim, Reaper çocuklarını ve onların arasında duran devekuşu adamımı zar zor seçebiliyordum. "Evet," dedim. "Biliyorum."

"Ama?" Echo ısrar etti.

"Ama normal programlar başlamak üzere," dedim. "Asıl sınav henüz gelmedi."

"Herkes Atlanta gibi değil," dedi, eski sevgilimi kastederek. Uzun zamandır ona ismiyle hitap ediyordu. "Ve biliyorsun, aynı programa sahip bir erkeği sevmek konusunda bazı fikirlerim var."

"Biliyorum," dedim. "Ama bu farklı."

"Nasıl?"

Dudaklarımı ısırarak düşündüm. "Halkın senin hakkında ne düşündüğünü hiç umursamıyorsun."

Dudaklarını büzdü.

"En iyi şekilde," diye ekledim. "Ve Sawyer'ın yanında harika görünüyorsun." Bana sert bir bakış attı. "Ve sen de Connell'in yanında harika görünüyorsun."

Başımı salladım. "Biliyorum. Öyleyim. Bunu hissediyorum. Ama... halk. Bunu kabul edecekler mi?"

Ben tam olarak medya sayfalarında gördüğün türden biri değilim."

"Kabul etseler de etmeseler de kimin umurunda?"

"Aynen öyle," dedim, parmaklarımı şıklatarak. "Gerçekten de *kim*?" "Anlamadım."

"Ya Connell ise? Sonunda, bunu kaldıramayan o olursa? İlişkimizin mikroskop altında incelenmesine dayanamazsa. Onların benim görünüşümü analiz edip, diğer tüm mankenlik yapabilecek tavşanlarla karşılaştırmasına dayanamazsa?"

"Birincisi, bu ona karşı tamamen haksızlık," dedi. "İkincisi, sen kendini *seviyorsun*. Sen muhteşemsin. Bunların hiçbirinin seni rahatsız etmesine izin vermedin."

"Daha önce hiç bu kadar göz önünde olmadım Echo. Bu *ülke çapında*. Sweet Water'ın küçük kasabasıyla sınırlı değil."

Kafasını salladı, gözlerinde anlayış belirdi. "Yine de," dedi. "Bunun seni engellemesine izin veremezsin. İkiniz birlikte harikasınız."

Bu konuda da ona karşı çıkamadım.

Derin bir nefes aldım ve ona gülümsedim. "Haklısın. Ve bunu şimdi düşünmeme gerek yok. Bugün değil. Bugün çok önemli bir gün."

Echo gülümsedi. "Doğru," dedi. "Bu başarının her santimini hak ettin, bayan. Şimdi bunu kutlama zamanı."

Gülümsedim. "İçki yerine punçla," dedim, şakacı bir şekilde kolumu onun omzuna doladım.

"Sen içebilirsin," dedi, elini karnına sürterek. "Senin gevşediğini izlemek de benim için aynı derecede eğlenceli olacak."

"Ha!" Başımı salladım. "Seninle dayanışma içinde olmak beni çok mutlu ediyor." Yürürken kollarımızı birbirine kenetledim. "Burada olduğun için çok mutluyum," dedim, onun benim takip edemeyeceğim bir dünyaya girmesinden sonra arkadaşlığımızda yaşanan küçük bir aksilikten sonra bizi yeniden bir araya getiren kadere sessizce teşekkür ettim.

"Ben de," dedi, elimi sıkarak, gözleri tam olarak ne düşündüğümü bildiğini söylüyordu. Gözlerindeki nemi silerek, benim yaptığım gibi, sonra da dikleşti. "Şimdi," dedi, sesi kararlıydı. "Hadi

Reaper'lı çocukları yakalayalım ve Connell'a, tüy kostümü giyip ortaya çıkararak seni nasıl parmağında oynattığını gösterelim."

Gülerek hızımızı artırdık ve bizden çok önce bitirecekleri kesin olan çocuklara doğru yöneldik. Hiç istemediğimi sandığım bir aileye, ama ummaktan başka çarem olmayan bir geleceğe doğru.

CONNELL

"Hazır mısın?" diye sordum ona, şoförümüz kırmızı halıya iki araba uzaklıkta olduğumuzu söylediğinde.

"Sanırım," dedi Annabelle gergin bir gülümsemeyle.

"Harika görünüyorsun." O kadar mükemmel görünüyordu ki, makyajını bozmaktan korktuğum için onu öpmek bile istemedim. Kırmızı elbisesi, inanılmaz göğüslerini ve kum saati vücudunu ortaya çıkaran straplez bir modeldi, ama saçlarını ne tür bir bükümle toplamışsa, boynu benim dayanamayacağım kadar büyük bir cazibe oluşturunuyordu. Eğilip çenesinin hemen altındaki yumuşak cildi öptüm ve o da memnuniyetini mırıldandı.

"Şu anda hiçbir, teşekkürler," dedi gülerek. "Bu hale gelmek için iki saat ve iki stilist gerekti. Langley arayıp teklif ettiğinde deli olduğunu düşündüm, ama diğer kızlarla birlikte hazırlanmaya gittiğim için çok mutluyum."

"Sen her gün güzelsin, ama o elbiseye itirazım yok."

Bana kalbimi çalan bir gülümseme attı. Tanrım, bu kız çok güzeldi.

"Bir kez daha anlat bana," diye yalvardı ilerlerken.

"Önce arabadan ineceğim, sonra sana yardım edeceğim," dedim ve elini tuttum.

"Beni düşürmeyeceksin, değil mi? Çünkü Tanrı şahidimdir, o kameralar beni yakalarsa..."

Kiraz kırmızısı dudaklarına hafif bir öpücük kondurarak sözünü kestim. Dudaklarının silinmeyecek bir ruj olduğunu söylemişti, ama açıkçası silinse bile umurumda değildi. Onu öpebilmek için bütün gece palyaço ağzıyla dolaşsam bile umurumda değildi.

"Düşmene izin vermeyeceğim," diye söz verdim. "Basın bizim birkaç fotoğrafımızı çekmek isteyecek, sonra muhtemelen bir iki tane tekli fotoğraf çekmem gerekecek."

Beni orada bekleyebilirsin ya da içeri girebilirsin, hangisi seni daha rahat hissettirirse."

Yine sıra ilerledi, yani sıra bize gelmişti. "Tamam," dedi başını sallayarak. "Hadi yapalım şunu."

Elini son bir kez sıktım, parmaklarını bıraktım ve kamuya açık yüzümü taktım. Kapı açıldı ve hayranların coşkulu tezahüratları eşliğinde dışarı çıktım. Bu resmi gala sadece Reapers için düzenlenmemiştir. Ünlüler ve politikacılar da Çocuk Hastanesi için bağış toplamak amacıyla buraya gelmişti.

Kalabalığa el salladım, sonra Annabelle'e döndüm.

"Dön, ayaklarını yere bas," diye mırıldandığını duydum, koltuğunda dönüyordu. Topuklu ayakkabıları göründü, sonra elimi tutup ayağa kalktı.

"Harika," dedim yumuşak bir sesle kulağına, halının ilk kısmını yürürken. Elini dirseğimin kıvrımına soktum, dengede kalmasını sağlamak için. Eğer tökezleseydi, az da olsa, bunu asla atlatamazdı.

Gülümsemesi kendisi kadar parlaktı ve kaslarındaki gerginlikten onun da gergin olduğunu hissetsem de, hayranlarına bunu hiç göstermedi. Sakin, kendinden emin ve çok mutlu görünüyordu.

Aynı nedenden dolayı benim de kocaman gülümsediğimi Tanrı biliyordu.

"Connell!" Girişin arka plan bölümüne vardığımızda bazı fotoğrafçılar seslendi.

Annabelle'i tutuşumu değiştirdim, kolumu onun etrafına dolayarak onu yanıma çekebildim. Dikkatimizi isteyen herkese gülümsedik.

"Bu çılgınca," dedi Annabelle, kameralar tıklamaya devam ederken.

Ona baktım ve gözlerimiz buluştu. "Seninle birlikte olmak çok daha eğlenceli, orası kesin."

"Emin misin? Yani, devekuşu kostümü konusunda sınırimi çizmiştim." Smokinimin yakasını silkelerken gülümsemesi geniş ve parlaktı.

"Bir açıklama yapardık," diye tartıştım, tıklamalar devam ederken.

"Yanlış bir açıklama yapardık," diye karşılık verdi. "Bu gece, *senin* ne kadar inanılmaz olduğunu

Sen bunu hak ediyorsun. Sen harikasın."

Kameralara dönüp birkaç fotoğraf daha çektiirdikten sonra halıda yürümeye devam ettik.

"Solo zamanı," dedi koluma hafifçe vurarak. "Hemen geliyorum." Muhabirlerin sıralandığı alanın sonuna doğru işaret etti.

"Mümkün olduğunca çabuk gelirim," dedim ve yanağına bir öpücük kondurdum.

Yanımda dururken olduğu kadar uzaklaşırken de aynı derecede güzel görünüyordu.

"Connell! Birkaç soru sorabilir miyim?" Bir muhabir seslendi. Ve böylece başladı.

"Sezonun ilk haftaları geride kaldı ve Reaper'ın bu yıl kupayı kazanma şansını nasıl değerlendiriyorsunuz?" diye sordu ilki.

"Henüz Ekim ayındayız, playoffları düşünmeye başlamadan önce oynanacak çok maç var. Ama bu yıl harika bir takımımız olduğunu ve büyük umutlarım olduğunu söyleyebilirim."

Yeni kaleci ve diğer çaylaklar hakkında soruların yanı sıra, yaptığımız ve kaybettiğimiz birkaç transfer hakkında da sorular yanıtladım. Bir sonraki muhabir devede kuşu kostümü hakkında bilgi almak istedi. Bir sonraki muhabir ise hayırseverlik fonu hakkında soru sordu.

Annabelle yanımdan ayrılalı en az on dakika olana kadar sorular arka arkaya geldi.

Sonunda son muhabire ulaştım.

"Merhaba, Connell!" Neşeli sarışın el sallayarak selam verdi. "Merhaba." Sonuncusu olduğu için mutluydum ve gülümsedim.

"Ben Charleston Chatter'dan Penny Whitmore ve okuyucularımız, yerel bir kızla çıktığın söylentilerini öğrenmek için can atıyorlar." Mikrofonu uzattı.

"Bunlar söylenti değil. Sweet Water'dan güzel ve zeki bir kadınla ilişkim var." Annabelle'i düşününce gülümsemem gerçek oldu.

"Biz de öyle düşünmüştük! Madem ikimiz baş başayız..."

İkimizmiş, hadi oradan.

"Bu, yeni bir sayfa açtığınız anlamına mı geliyor? Geçen yıl Charleston'a taşındığınızdan beri Reapers'ın en gözde bekârlarından biriydiniz ve birçok güneyli kızın kalbinizi kazanmaya çalıştığını duyduk, ama siz ilişki kuran bir adam değildiniz! Bu, yerel biriyle çıkabileceğiniz konusunda hayranlarınız için umut olduğu anlamına mı geliyor?"

Gözlerimi kırdım ve gülümsememi korumaya çalıştım.

"Doğru kızı beklediğimi söylemeliyim. Bence doğru kadın, herhangi bir erkeği ilişkiye hazır hale getirebilir. Ama yerel birini aramak konusunda, hayır demeliyim, çünkü ben Annabelle'i çoktan buldum."

Penny Whitmore'un alnı kırıştı. "Oh. Yani..." Gözleri yana kaydı. "Yani bu ilişki uzun vadeli mi?"

"Evet," diye onayladım. "Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?" Gülümsemem kayboldu.

"Oh, şey, her hafta ünlülerin ilişkilerini karşılaştırdığımız bir bölüm yapıyoruz ve senin eski sevgililerinle olan fotoğraflarını, seninle ve... Annabelle'in fotoğraflarıyla karşılaştırdığımızda, onun senin normalde sevdiğin tiplere hiç uymadığını fark ettik."

Kamera önünde. Kibar ol. Bu kadına gerçek düşüncelerini söylersen Langley seni mahveder.

Yutkundum ve sözlerimi dikkatlice seçtim.

"O kesinlikle benim normalde tercih ettiğim tipte bir kadın değil," diye itiraf ettim. "Öncelikle, onu ısrarla takip etmemi sağladı. Hayatım boyunca bir randevu için bu kadar uğraştığımı hatırlamıyorum." Röportajı hafifletmek için gülerek devam ettim. "Doğrusu, geçmişte hep benimle aynı sosyal çevreden kadınlarla çıkmıştım. Bu tür şeylere alışkın kadınlarla." Halıyı işaret ettim. "Annabelle ise tüm bunlar için yepyeni ve ferahlatıcı. Bu yüzden, onun benim normalde tercih ettiğim tipte bir kadın olmadığını söylediğinizde, size tamamen katılıyorum. Benim seviyemdeki kadınlara alışkınım ve Annabelle benim ligimin tamamen dışında. Açıkçası, neden bana katlandığını hiç bilmiyorum."

Bayan Whitmore'un ağzı açık kaldı ve kendini toparlamaya çalıştı. "Şanslı kız."

"Şanslı olan benim. İnanın bana. Şimdi, izin verirsiniz, para toplamamız gerekiyor." Ona hiç de dostça olmayan bir gülümseme attım ve birkaç metre ötedeki Annabelle'e döndüm.

Yüzündeki hayranlık ve mutluluk karışımı, az önce söylediklerimi duymuş olduğunu gösteriyordu.

Ona uzandım ve o da elini elime koydu. "Bu..."

Sözleri yetersiz kaldığı için başını salladı.

"Bunu duymak istemediğini biliyorum, ama seni seviyorum. Ve söylediğim her kelime doğruydu. Sen benim ligimin tamamen dışındasın. Ama biraz aşağıda biriyle çıkmaya razı olduğun için minnettarım." Alnına bir öpücük kondurdum ve sonra hareket etmeye başladık.

Kapı görevlilerinin önünden geçip, yemyeşil ve altın rengi tonlarla dekore edilmiş etkinliğe girdik. Kızım olması gerektiği gibi göze çarpıyordu.

"Peki, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Annabelle, önümüzde dolaşan kalabalığa bakarak.

"İkiniz de muhteşem görünüyorsunuz!" Persephone, Disney filmini hatırlatan soluk mavi balo elbisesiyle yaklaşırken şeker gibi tatlı ses tonuyla dedi. "Annabelle, o elbiseyi çok yakıştırmışsın ve Connell'i 5K koşusunda giydiği devekuşu kostümünden vazgeçirdiğin için teşekkür ederim."

"Teşekkürler!" diye cevapladı Annabelle. "Ve gerçekten, Reapers'ı 5K'ya getirip kendin de geldiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır! Bu..." Annabelle, orkestra sahneye çıkarken dekorasyona baktı. "Bu çok güzel. Çok yeteneklisin!"

Persephone kızardı ve uzun, zayıf bir adam arkasına yaklaşıp elini beline koyduğunda başını hafifçe eğdi.

"Mezuniyet balomuzu görmeliydin. Bu kadın parti düzenlemeyi gerçekten iyi biliyor," dedi. "Michael Carlisle," diye kendini tanıttı ve elini uzattı.

"Connell MacDhuibh," diye cevapladım, "Ve bu da kız arkadaşım, Annabelle Clarke."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Annabelle, bakışları ikisi arasında gidip gelirken.

"Michael ailemin eski bir dostudur," dedi Sephie, biraz gergin bir gülümsemeyle.

"Bebeklikten beri tanışıyoruz. Orta Çağ'da olsaydık, ailelerimiz yıllar önce nişan kağıtlarını imzalamış olurlardı." Güldü.

"Ama değil, çok şükür." Sephie yutkundu. Sonra arkamdan baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Burası gerçekten çok güzel," dedi Annabelle, garip anı yumuşatmak için. "Ve sen muhteşem görünüyorsun!"

Ama Sephie'nin gözleri şimdi yanımda duran adama takılmıştı.

"Gelmişsin!" dedim Cannon'a. "Hatta giyinip süslenmişsin. Bahsi mi kaybettin?" Bu adamı hiç smokin giyerken görmemiştim. Kot pantolonundan daha şık giyinmesini gerektiren her bağış etkinliğini es geçmişti.

Cevap vermedi. Bunun normal huysuzluğundan mı, yoksa minyon sarışın kadından mı dikkatinin dağıldığından mı olduğunu bilemedim. Her halükarda, ortam bir anda çok garip bir hal aldı.

"Cannon." Sephie'nin sesi hafifti.

"Persephone." Cannon'un ki değildi.

Bu enerjiyi fark eden tek kişi ben değildim. Michael-her neyse, ikisinin arasına baktı ve gözlerini hafifçe kısarak.

"Sephie, akşamın çok yoğunlaşmadan önce dans etsek nasıl olur?" diye sordu ve ona daha da yaklaştı. "Görünüşe göre grup başlamak üzere."

Bakin, şimdi yine sessiz bir duraklama oldu. Bu kadar gergin olmasaydı, neredeyse komik olabilirdi. Cannon'ın çenesindeki bir kas seğirdi ve ben zihnimde, onunla o kibirli adamın arasına ne kadar çabuk girebileceğimi hesapladım.

"Tabii," dedi Sephie sonunda, hala Cannon'a bakarak. "Geldiğin için teşekkür ederim. Bunun genellikle kaçınacağın bir şey olduğunu biliyorum."

"Bu hasta çocuklar için." "Yine de minnettarım."

Orkestra çalmaya başladı, ama garip gerginlik ortadan kalkmadı.

"Sephie, bu bizim işaretimiz," dedi Michael.

"Doğru. Sonra görüşürüz," dedi Annabelle ve bana, sonra Price'a döndü. "Cannon."

"Persephone."

Michael'ın elini sırtında hissederek uzaklaştı, ama çok uzaklaşmadan elini çekip attı.

"Yani bu..." diye başladım.

"O pislik de kimdi?" diye homurdandı Cannon.

"Ailesinin bir arkadaşı," diye cevapladı Annabelle.

Çenesi yine seğirdi.

"Eğer bu seni rahatlatacaksa, kız ona ilgi duymuyor gibi görünüyordu." Uzun boylu, dövme ve ortama hiç uymayan arkadaşşıma bir göz attım.

"Onun kimi sevdiğini neden umursayayım ki?" O, esmer kızların oturduğu masaya doğru uzaklaştı.

"Şey, bu..." Annabelle başını eğdi. "Garip mi? Tuhaf mı? Kesinlikle tuhaf mı?"

"Cinsel gerilim dolu demek istedim." Omuz silkti. "Ne?"

"Hadi ama, o iki kişi o kadar göz seksinden sonra sigara içmeleri gerekirdi." Persephone'nin Michael ile dans ettiği yeri işaret etti. "Hadi, oraya gidelim."

Böylece, melankolik arkadaşım unutuldu ve ben Annabelle'i kollarımın arasına aldım, grup *Wonderful Tonight* şarkısına geçti.

"Harikaydın," dedim ona, dans pistinde ileri geri sallanırken.

"Sen inanılmazdın," dedi, bana bakarak ve enseme okşayarak. "Bütün bunları gerçekten kastettin, değil mi? Şanslı olan olmakla ilgili olanları?"

"Evet. Çünkü öyleyim. Unutma, seni kovalayan bendim, tersi değil, Annabelle." Onu kendime doğru çekerek vücutlarımız bir bütün haline geldi.

Yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı. "Diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum."

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Başka bir şey yok. Sadece sen ve ben ve bu konuda neye karar verirsek o var. Geçmişini biliyorum. Programımdan endişelendiğini biliyorum ve senden ayrılmaktan nefret ediyorum. Gerçekten. Ama zaten bir deplasman serisini atlattık ve o kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Çünkü arkadaşlarıyla dışarı çıkmak yerine otel odanda kalıp benimle FaceTime'da görüştün." O, bana narin kaşlarını kaldırdı.

"Doğru, ama ben tam olarak yapmak istediğim şeyi yaptım. Seninle yüz yüze olamıyorsam, en iyi ikinci şeyi yaptım."

"Her zaman bunu yapamazsın," diye öğüt verdi, etrafımızdaki dans eden çiftlerle dolu dans pistinde. "Arkadaşlarıyla dışarı çıkmalısın. Benim endişeleneceğimden korkarak bir hayalet gibi yaşamaya başlayamazsın. Sana güveniyorum."

"İyi, çünkü seni seviyorum. Ve eminim ki arkadaşlarımla dışarı çıkacağım, ama bu bizim ilk deplasman serimizdi ve senin..." Kavga çıkarmayacak kelimeler bulmaya çalıştım.

"Korkmadığından emin olmak istedim," dedi geniş bir gülümsemeyle.

"Beşinci maddeyi kullanabilir miyim? Yoksa bunu yapmak için Amerikan vatandaşı olmak mı gerekiyor?"

O güldü, ben de dönüp onu eğdim, yere paralel tutarak öptüm. Yumuşak ve tatlıydı, ama yine de beni ateşe verecek kadar yeterliydi. O büyüleyiciydi, onu tanımlamak için bulabildiğim en iyi kelime buydu. Büyüleyici. Baştan çıkarıcı.

Onu dikleştirdim ve gözlerini açarak bana gülümsedi. "Bu gece için teşekkür ederim."

"Her şey için teşekkür ederim." Kimsenin izlediğini veya fotoğraf çektiğini umursamadan onu tekrar öptüm. Muhabir bir konuda haklıydı. Bu işin peşinde uzun vadedeydim. Sadece birkaç ay sonra bu kadına bu kadar deli oluyorsam, birkaç yıl sonra ne kadar büyük bir his olacağını merak ediyordum.

Bunu öğrenmeye niyetliydim.

ANNABELLE

"Onun gülümsediğini hiç görmedim," dedim, partinin diğer ucunda, karanlık bir köşede pek de rahat görünmeyen Cannon'ı işaret ederek. Koyu renkli gözleri her hareketi takip ediyordu, ama partinin eğlencesine pek katılmıyordu. En azından geldiğinden ve o yoğun konuşmadan beri.

"Ben bir kez gördüm," dedi Connell yanımdan. "Ama burnu kitaba gömülüydü ve gördüğümü ona söylemeye cesaret edemedim."

Gülümsedim. "Bu çok sevimli."

Connell kaşlarını kaldırdı ve elini kalçama koyarak beni sıktı. "Cannon Price sevimli değil," diye neredeyse homurdandı.

Onun yan tarafını çimdikledim. "Onu bu yüzden azarlamadın demek istedim. Ben de kitapları severim ve bazen insanlar okuduğun kitaplar konusunda gerçekten çok kaba olabiliyorlar."

Dudaklarıma masum bir öpücük kondurdu. "Bu gece çok güzel olduğunu söyledim mi?"

Yüzüm kızardı. "Birkaç kez söyledin, teşekkürler."

Ve takım elbisesiyle gerçekten çok çekici görünüyordu — vücudunu şekillendirmesi, mavi gözlerini on kat *daha* mavi göstermesi. Onun kadar iyi görünmek yasadışı olmalıydı.

"Şampanya ister misin?" diye sordu, dans pistinin karşısındaki bara işaret ederek.

"Çok isterim," dedim ve o bizi bara götürürken elim kolayca eline kaydı. Beni tek boş bar taburesine oturttu ve içeceklerimizi sipariş ederken arkamda durmayı tercih etti.

"Connell MacDhuibh," arkamızdan İngiliz aksanlı, şehvetli bir ses duyuldu.

Ben de Connell gibi dönüp baktım. Connell, önünde duran kadına geniş bir gülümsemeyle baktı. Kadının omuzlarına dalgalar halinde uzanan muhteşem kıvılcı saçları, yeşil gözleri ve giydiği elbisenin altından belli olan incecik vücudu vardı. Bir şekilde, hiç çaba harcamadan seksi ve zarif görünüyordu.

"Ginger Levenson," dedi Connell, elini elimden çekip kadına sıcak bir kucak verdi. "Burada ne işin var?"

Kadın, Connell'in sırtını okşadıktan sonra ayrıldılar, Connell hala bana sırtını dönmüştü. Karnım düğümlendi, ayağa kalkıp kendimi tanıtmalı mıydım, yoksa bara dönüp yokmuşum gibi davranmalı mıydım?

"Çekim için Amerika'dayım," dedi. "Davet aldım. Sosyete çevrelerinde Persephone Vandoren'in en görkemli partileri verdiği söyleniyor." Özenle hazırlanmış partiyi gözden geçirdi. "Söylentiler, bu seferlik, hayal kırıklığına uğratmadı."

Connell başını salladı, ama hemen arkasını döndü ve kolunu omuzlarıma doladı. "Ginger, bu benim sevgilim Annabelle," dedi ve onun aksanı ile bana verdiği unvanı duyduğumda göğsümdeki gerginlik anında eridi. "Annabelle, bu benim eski bir arkadaşım, Ginger Levenson."

Elimi uzattım ve onun elini kısa bir süre salladım. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. Bir parti katılımcısı yanımdaki bar taburesini boşalttı ve Ginger hemen oturdu. "Tanrıya şükür," dedi. "Bu topuklu ayakkabılar çok tehlikeli, ama menajerime giyeceğime söz verdim." Giydiği siyah topuklu ayakkabıları işaret etti.

giydiği siyah topuklu ayakkabıları işaret etti.

Gülerek ona benimkini gösterdim. "Seni çok iyi anlıyorum."

"Connell!" Logan, sessiz açık artırma masalarının yanında birkaç diğer Reaper ile birlikte durduğu yerden seslendi. "Buraya gel," dedi, Connell'e el sallayarak.

Connell eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra Logan'ın ne istediğini görmek için aceleyle uzaklaştı. Blaire'in çok uzakta olamayacağını düşünerek kalabalığı taradım. Onu odanın diğer ucunda, tuvaletlerin yanında, elinde içkisiyle gülerek Persephone'nin davet listesindeki NFL oyuncularından biriyle sohbet ederken gördüm. Reaper'ın kardeşi... Hatırladığım kadarıyla adı Nathan Noble'dı. Ve Hudson Porter'ın kardeşi, bir MLB yıldızı, onlardan bir metre bile uzak olmayan bir yerde Hudson ile sohbet ediyordu. Bina o kadar çok ünlü testosteronla doluydu ki, henüz bir kavga çıkmamış olması şaşırtıcıydı. Yine de, Persephone'nin buradan batı kıyısına kadar her önemli sosyal çevrede bağlantıları varken, kimsenin ona karşı gelmeye cesaret edemeyeceğini düşünüyordum.

"Demek Connell'in hayatındaki yeni kadın sensin, öyle mi?" diye sordu Ginger, barmen onun önüne koyduğu cam bardağa tırnaklarıyla hafifçe vurarak.

Şampanyamdan hızlıca bir yudum aldım. "Evet," dedim, cevabımdan emin bir şekilde. Birlikteydik, birbirimize aittik ve *artık* ilişkimizi her fırsatta sorgulamaktan bıkmıştım.

"Bu çok güzel," dedi, ama dudaklarını sıkıca kapattı. "Ama seni uyarmazsam kendimi çok kötü hissederim."

Bar taburesinde dikleştim ve başımı eğdim.

"Bir süre çıktık," diye itiraf etti. "Yıllar önce." Benim hiç farkında olmadığım bir şeye güldü ama devam etti. "Ve bu asla yeterli olmadı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben. Ben asla yeterli olmadım. Ne kadar iyi anlaşsak da," dedi. "O sürekli daha fazlasını istiyordu. Daha fazla kahkaha. Daha fazla ilgi. Kariyeri için daha fazla görünürlük." İcini çekti. "Çok yorucuydu." Ses tonunda ya da bana bakışında kötü niyet yoktu, sadece samimiyet vardı. "Henüz ne kadar derine battığını bilmiyorum," dedi hızlıca bir yudum aldıktan sonra. "Ama bir şey söylemeden duramazdım. Benim gibi, onu tatmin edemediğini hissederek sonun benim gibi olmasın istemezdim."

İçimde kendimi kontrol ettim. Connell'in daha önce muhabire söylediğı sözleri hatırladım. Kalbim sağlam, güçlü bir gerçeklik duygusuyla doldu ve ona gülümsedim. "Uyarı için teşekkür ederim," dedim. "Ama bence sen farklı bir Connell tanıyordun."

Dudaklarını büzdü, orada hafif bir acıma belirtisi belirdi, ama bu beni etkilemedi.

Onu tanı mıyordu. Artık tanı mıyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, hiç tanı mamış gibi görünüyordu. Çünkü onun daha fazla gülmeye ihtiyacı olması, ilgiye ihtiyaç duymasıyla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen ruhları yükseltmek ve ortamı neşelendirmek için derinlerde yatan bir dürtüyle ilgiliydi. Her durumdaki karanlığı ortadan kaldırmakla ilgiliydi, çünkü hayatının ilk yarısını bunu yaparak geçirmişti ve başka bir yaşam tarzı bilmiyordu.

"Belki," dedi Ginger ve ben şampanyamı bitirip boş bardağı bara koydum.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim odayı geçerken, kalbim dolup taşıyor, yöneldiğim adama duyduğum mutlak hayranlıkla çarpıyordu.

Yeni keşfedilen bir enerji hissi kanımda, ruhumda dolaşıyor ve bir araya gelerek kırılmaz bir güç oluşturunuyordu. Bu bilinciyle başım dönüyordu, sonunda kendimi bırakmaya izin verdiğim için hissettiğim rahatlama ile.

"Üzgünüm, aşkım," dedi Connell, ona ulaştığım anda. "Logan Avrupa tatili için teklif veriyor ve yerlerin boktan olup olmadığını bilmek istedi."

"Özür dilemene gerek yok," dedim, elimi sallayarak. Ona baktığımda, onu *gerçekten* net gözlerle ve özgür ve açık bir kalple baktığımda, dudaklarımda beliren gülümsemeyi durduramadım.

"Harikasın," diye kulağıma fısıldadı, başparmağı alt dudağımyı okşadı. "O gülümseme beni öldürüyor," dedi.

Kulağına uzandım. "Penthouse'u keşfetmek ister misin?" diye fısıldadım, kendi seviyeme geri dönerek.

Mavi gözleri parladı.

"Yani," dedim. "Parti bittiyse tabii. Kalabiliriz..."

Gülümsedi ve başını salladı, sarı saçlarının birkaçı alnına düştü. Parmaklarımızı birbirine doladı ve bizi balo salonundan, arkadaşların ve yabancıların arasından geçerek asansöre ulaşana kadar çekti.

Kapılar kapanır kapanmaz elleri belime dolandı ve beni kendine çekti. Boynumu eğdim, öpücüğünü tatmaya hazırdım, ama o oyalanarak ağzımın hemen üzerinde durdu, gözleri gözlerimdeydi.

Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu, o kadar hızlı ki eminim o da hissedebiliyordu. Aramızda elektriksel bir titreşim vardı, beyaz sıcaklıkta bir akım, nabız gibi atıyor ve cızırdayan bir ses çıkarıyordu, midem gerginlikten altüst olmuştu. İhtiyaçtan. *Bu* anın diğerlerinden farklı olduğunun kesin farkındalığından.

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir samimiyet ve kırılganlık vardı, o da bunu hissediyordu.

Tüy kadar hafif bir hassasiyetle dudaklarını benim dudaklarımyın üzerine koydu. Yumuşak, pürüzsüz, tatlı. Vücudumuzda uğultu yapan açlığı dindirecek kadar değil, ama gözlerimi yaşartacak kadar nazikti. Çok uzun süre kafeste tuttuğum duyguları serbest bırakarak ruhumu fırtınaya boğdu.

Asansör çaldı ve kapılar açıldı. Connell hiç tereddüt etmeden kolunu dizlerimin altına soktu ve beni inanılmaz büyüklükteki odaya taşıdı. Oturma odasını çevreleyen tavandan tabana pencerelerin dışında şehrin silüeti parıldıyordu, ama o bu alanı geçip bizi kolayca yatak odasına götürdü. Oda, benim iki ana yatak odamı içine sığdıracak kadar büyüktü ve yatak, kuş tüyü ve ipekten yapılmış lüks bir yastık yığınıydı.

Connell beni kucakladı, gözleri gözlerimdeyken bana gülümsedi, belirlediği yavaş temponun, aramızdaki ateşin tadını çıkarıyordu.

Elimi uzattım, onu şefkatle öptüm ve geri çekildim, nefesim göğsümde sıkışmıştı.

"Titriyorsun, aşkım," dedi, bana hafifçe titrediğimi fark ederek. Sinirlerim her türlü şekilde kıvrılıyor ve ateşleniyordu.

Gergin bir şekilde güldüm, zihnimi sakinleştirmek için dudağımı ısırdım.

"Seni seviyorum." Bu sözler, hatırlayabildiğim kadarıyla tuttuğum nefesle dudaklarımdan döküldü.

Gözleri parladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, vücudumun her santimetresinde onun rahatlamış bir nefesini hissettim. "Seni seviyorum, Annabelle," dedi öpüşmelerin arasında. "Seni çok seviyorum."

Bu sözler, onun kollarında hissettiğim duygu, kendimi güvende ve arzu edilen hissetmem, sanki başka hiçbir şeyin var olmadığı ya da önemi *olmadığı hissi*, kalbimi coşturdu.

Ayrıldık, göğüslerimiz düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu ve *güülüştük*.

İtirafımızın gerçeğindeki özgürlükten güldük. Düşmenin yükselen hissinden güldük. İkimizi de saran mutluluktan güldük.

Sonra o hareket etti, beni vücudunun her santimini kaydırarak ayağa kaldırdı ve ben bacaklarımda arasındaki sıcaklığa nefesim kesildi. Sıkı pantolonundan kurtulmak için yalvaran sertliğine.

Ama acele etmedi.

Hayır, zamanını aldı, boynumun ve omzumun dikişini öperek bir elbise askısını, sonra diğerini indirdi. Beni yavaşça döndürdü, dudakları omurgamdan aşağı doğru ilerlerken alevler saçıyordu, elbisenin fermuarını açtı ve elbise ayaklarımda dibinde ipek bir yığın haline geldi. Ben dikkatlice elbiseden çıkarken elimi tuttu, siyah topuklu ayakkabılarımda hala ayak bileklerime bağlıydı. Gözlerindeki mavi renk, vücudumun her yerini izlerken sıvı bir aleve dönüştü ve merkezimi kaplayan siyah dantelin üzerinde durakladı. Straplez sütyen ve göğüslerim, kupalardan dökülmek üzereydi.

"Mükemmel," dedi, dudaklarını ıslatarak, ve ben onun değerlendirmesindeki açlıktan titredim.

Ona doğru bir adım attım, ellerim sert göğsünde yukarı doğru kayarak en üst düğmesine ulaştı. Ceketini ve gömleğini hızla çıkardım, dudaklarım ve dişlerim karnındaki çıplak teni okşayarak aşağı doğru ilerledim. Dizlerimin üzerine çöküp pantolonunu ve boxerını çıkarırken o tısladı, ben de ayağa kalkarken dilimi kalın başının üzerinde gezdirdim.

"Zeki, acımasız kadın," dedi, parmaklarını saçlarıma dolayarak beni kendine çekti. Ağzını benimkinden bir nefes uzaklıkta tuttu ve saçımı çekti. Boynumu eğdim, tamamen onun merhametine kaldım.

"Güzel, komik adam," diye alay ettim, sözlerimin hareketi dudaklarımızı neredeyse birbirine değdirdi. "Seni seviyorum," dedim tekrar, çünkü bunu içimde tutamazdım

söyleyemedim.

Bu sözler onun sonunu getirdi, çünkü bir saniye önce bizi acı verici bir bekleyiş içinde tutarken, bir saniye sonra? Ellerini kalçalarımın altına soktu ve ben ayak bileklerimi beline dolamak zorunda kalana kadar yukarı çekti. Onu açgözlülükle öptüm, onu tatma ihtiyacıyla açgözlülükle.

Beni kendine doğru çekerek popomu sıktı, dilini geniş hareketlerle ağzıma sokarak bu gecenin nereye varacağını bana açıkça gösterdi. Alt dudağımı hızlıca ısırdı ve beni yatağa yatırdı. Kötü niyetli, yaramaz gülümsemesini takındı, sonra ellerini dizlerimin arkasına geçirip kıcımlı yatağın kenarına çekti. Parmaklarını uyluklarımdan yukarı doğru kaydırarak, külotumun kenarına ulaştığında onu yüksek topuklu ayakkabılarımdan üzerinden sıyırdı ve danteli omzunun üzerinden attı.

Adam dizlerinin üzerine çöktü ve onu orada görmek, bacaklarımı güçlü omuzlarına yerleştirirken gözlerindeki açıklık... Bu, dudaklarımdan bir inilti çıkmasına yetti.

Sonra ağzını bana koydu ve gözlerimin arkasında yıldızlar patladı. Dudaklarının kaygan tenimde hissi, *dilinin* alaycı, hafifçe dokunan, içime girip çıkan hissi. Ona doğru eğildim, altımdaki kumaşı yumrukladım, beni o tatlı sınıra doğru itip dururken ona tutundum. Ekstazi ve acının sınırında olan sınıra. Ondan önce var olduğunu bilmediğim sınıra. Onun *icat ettiğinden* neredeyse emin olduğum sınıra. Çünkü o benim bedenimi ve ruhumu ele geçirmişti ve lanet olsun, beni onun için şarkı söyletmeyi çok iyi biliyordu.

Uyluklarımdan onun omuzlarına sıkıca sarıldım, o ise beni yalarken, tatlı ve yavaş hareketlerden sert ve hızlı hareketlere geçti, sanki ağzındaki tadımdan doyamıyormuş gibi. Bu düşünce beni daha da tahrik etti, daha da sıkı sardı, ta ki ben bir yay gibi gerilip, nefes nefese kalana ve *arzuyla dolana* kadar.

"Connell!" Onun altında kıvrılırken adını inledim, kolu beni sıkıca yerinde tutarken, ben düzgün göremeyecek hale gelene kadar beni yalamaya ve emmeye devam etti. Bu duygudan kurtulabileceğimden emin olamayana kadar - aynı anda hem sıkı hem de gevşek.

Sonra dilini o sinir demetine bastırdı, başını yukarı aşağı salladı, ta ki ben onun ağzında tamamen parçalanana kadar. Yatağın kenarından kıvrılırken dudaklarımdan bir çığlık çıktı.

Connell ayağa kalktı, dudaklarını yalarken gözleri ilkel bir şekilde vahşiydi. "Lezzetli," dedi, sesi kaba ve alçaktı.

Nefes nefeseydim, kollarım yanlarımda sarkmış, dizlerim titriyordu.

Connell bir kolunu kalçalarımın altına soktu, üst sırtım yatağa yaslı kalırken beni yataktan kaldırdı. Diğer eliyle bacaklarımı yukarı doğru kaldırdı, baldırlarım omuzlarına yaslanana kadar. Sert penisi, uyluklarımın arasındaki ıslaklığı okşayana kadar.

Kalçalarımı kavradı, kalın başıyla beni tahrik etmekten memnun, bir santim içeri girip sonra hızla geri çekildi.

İşkence.

Saf, lezzetli bir işkence.

"Connell," diye azarladım, bu pozisyonda tamamen onun merhametine kalmıştım. O sırıttı. "Annabelle."

"Lütfen," dişlerimi sıkarak söyledim, o tekrar içeri girip hemen geri çekildiğinde.

"Lütfen ne?"

"Beni sık," diye neredeyse kükredim ve o *güldü*. Her santimimi okşayan o kendinden emin kahkahayı attı.

"Böyle mi?" İçime tamamen girdi ve ben başımı yatağa yaslayarak, beni doldururken vücudumu saran zevkten kumaşı tekrar yumrukladım.

"Evet!" dedim, nefesimi tutarak.

"Böyle mi?" diye tekrar sordu ve tamamen dışarı çıkıp sonra sonuna kadar içeri girdi.

"Tanrım, evet," dedi, bunu tekrar yaparken.

Kalçalarımı sıkıca tuttu, vücudumu, kalbimi tamamen kontrolü altında tutarken, tekrar tekrar ve tekrar tekrar içime girdi. Bu açı, daha önce hiç olmadığı kadar derine ve sertçe girmesine izin verdi ve beni o kadar doldurdu ki, onun hissini düşünemiyordum, nefes alamıyordum. İçimdeki o derin noktaya, onu ateşleyen, tüm vücudumu titretip başımı zevkten döndüren noktaya vurduğu şekilde.

Ve ben onu beni sikmesini, beni sahiplenmesini izlemekten başka bir şey yapamazdım. Bu adamın görüntüsü... bu güzel, güçlü adamın bedenimi, ruhumu doldurması, *Tanrım*, omurgamdan aşağı bir rahatlama dalgası yayıldı. İçimdeki sert, sıcak uzunluğunu sıkıca kavradığımda dudaklarımdan bir çığlık patladı. Vücudum tutamayıp ağlayan bir enerjiyle titreyene kadar, tekrar tekrar itişiyi bir orgazm diğerini takip ederken, tüm vücudum canlandı. Zevk dalgaları beni, bedenimi ve zihnimi tamamen ele geçirene kadar. Sonra içimde son derece sertleşti ve başını geriye attı,

göğsünden derin bir inilti yükseldi ve kendi boşalmasını buldu, benim de son bir patlamamı onunla birlikte çekti.

Nefes almakta zorlanıyordum, o içimden nazikçe çıkarken, bacaklarımı yatağa geri koydu ve hızlıca, tatlı bir şekilde bizi temizledi. Yatağın arkasına oturdu, ikimizin de hızla atan kalplerini sakinleştirirken beni kollarına aldı. Tutkularımızın sessizliğinde yatarken, hava tüm bu yoğunluğun etkisiyle çatırdadı. Göz kapaklarım ağırlaşırken, başım göğsüne yaslanmıştı, ruhumda bir şey yerleşti. Daha önce hiç bilmediğim bir tür güvenlik ve sevgi. Ve vücudum Connell'in benden aldığı tüm yorgunluğa yenik düşmeden önce, o sözleri bir kez daha fısıldadım.

CONNELL

"Yorgun düşmüş olmalısın." Annabelle'in sesi telefonumdan geldi ve beraberinde ev özlemi dalgaları getirdi. Üç maçlık deplasman serisinin sonundaydık ve ben yeni Armani reklamım için bir fotoğraf çekimine hazırlanıyordum.

"Öyleyim," diye itiraf ettim, otel odamın penceresinden dışarı bakarken. "Ama ne kadar şanslı olduğumu da biliyorum, bu yüzden sızlanmayı kesiyorum. Bugün ne yapıyorsun?"

"Evrak işleri," dedi iç çekerek. "Lacy erken öğle yemeğine çıktı bile."

Gülerek, "Onun yeni evli dönemini atlattığını sanıyordum? Yoksa, gösterdiğinden daha az sinirli olup, seni erken öğle yemeğine götürmek için evde olmadığım için kıskanıyor olabilir misin?" dedim.

"Kesinlikle ikincisi. Yarından sonra eve geliyorsun, değil mi?"

"Planım öyle. Birkaç dakika sonra burada fotoğraf çekimim var, sonra da bir dergi röportajı yapacağım. Sonra da doğruca maça gideceğim." Tanrım, keşke bu gece eve gidebilseydim. Onun yanına yatakta uzanmak için sabırsızlanıyordum. Sadece seks için değil, tabii ki o da bir artıydı, ama sadece ona sarılmak için.

"Harika olacağını biliyorum."

"Keşke burada olsaydın." Bazı oyuncular zaman zaman eşleri veya kız arkadaşlarıyla seyahat ediyorlardı, ama Annabelle'in kariyeri öncelikliydi ve ben bunu saygıyla karşılıyordum.

"Ben de. Ama bir düşün. Eve geldiğinde, seni yatakta bekliyor olacağım. Bu, önümüzdeki iki gün boyunca sana güç verecektir."

Ben iç geçirdim. "Bu, beni bir sonraki uçağa bindirmeye yeter." O güldü. "İki gün daha. Senin evinde mi, benim evimde mi?"

"Senin olduğun yere giderim." Bu doğrudu ve sadece uyuduğumuz yer için geçerli değildi.

"Öyleyse, senin evinde olacağım. Eminim yatağını özlemişsindir."

"*Seni* özledim." Kapım çalındı. "Evet?"

"Bay MacDhuibh? Hazırız." Ses kapının arkasından biraz boğuk geliyordu.

"Bir dakika içinde geliyorum," diye cevap verdim. "Sanırım biraz gülümseme zamanı geldi."

"Ne giyeceksin?" Alaycı sesi dudaklarıma hemen bir gülümseme getirdi.

"Tam takım elbise. Kravat falan da var. Merak etme, yarı çıplak falan olmayacağım."

O güldü. "Reklam kampanyasında yarı çıplak olman umurumda değil. Diğer kadınların sana bakması sorun değil. Eve kime geldiğini biliyorum."

"Evet, biliyorsun. Gitmem gerek. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Bu üç kelime, günler önce Charleston'dan ayrıldığımdan beri göğsümde hissettiğim acıyı dindiren bir merhem gibi içime işledi. Daha önce uzun süre uzak kalmak hiç umurumda olmamıştı, ama aynı zamanda şimdi olduğu gibi eve döneceğim biri de hiç olmamıştı.

Telefonu kapattık ve süitinden çıktığımda iki kadın klipsli dosya tutuyordu. "Hazırım."

"Mükemmel," dedi biri, klipsli tahtasından neredeyse hiç başını kaldırmadan. "Bay MacDhuibh, koridorun karşısında sizi bekliyoruz. Ben Sherry, ihtiyacınız olan her şeyi halletmek için buradayım." Başını kaldırıp başını salladı. "Çok yakışmış."

"Öyle olmalı, çünkü özel olarak yaptırınız," dedim hafif bir gülümsemeyle, çekim için pazarlık ettiğim kravatı parmaklarımla okşayarak — Annabelle'in hediyesiydi.

"Harika görünüyor," dedi diğer kadın, sesi profesyonel tavrından uzaklaşarak.

"Vanessa," diye azarladı Sherry.

"Üzgünüm, sadece büyük bir hayranıyım," dedi Vanessa.

"Sorun değil," dedim, nazik ama kızı cesaretlendirmeyecek bir gülümsemeyle.

Beni koridordan geçerek fotoğraf çekimi için dönüştürülmüş başka bir süite götürdüler. Arka plan sade ve beyazdı ve çok sayıda personel her şeyi mükemmel hale getirmek için koşturuyordu.

"Bay MacDhuibh," dedi fotoğrafçı selamlayarak. "Sizinle çalışmak bir zevk. Sizi mümkün olduğunca çabuk buradan çıkaracağız. Bu akşam maçınız olduğunu biliyoruz."

"Teşekkürler." Bir süreliğine son kez konuştum.

Sonraki on dakika boyunca fotoğraf çektiler. Otururken, ayakta dururken, duvara yaslanırken. Her şeyi çektiler. Sonra kadınları getirdiler. Modeller yanıma geldi, hepsi parlak, düz renkli, neredeyse hiç giysi giymemiş gibi görünen elbiseler giyiyorlardı.

Profesyoneldiler ve çekim kolay geçti.

"Tamam, şimdi kıyafet değişikliği zamanı," dedi fotoğrafçı parmaklarını şıklatarak. "Bay MacDhuibh, harika görünüyorsunuz. Programın gerisinde kaldığımızı biliyorum, ama bir sonraki seriyi çektikten sonra işimiz bitecek. Pazarlama müdürü hem klasik çekimler hem de birkaç seksi çekim istiyor."

"Sorun değil," dedim başımı sallayarak, sonra bir şişe suyu bir dikişte içtim. Modeller çeşitli renk ve tarzlarda iç çamaşırlarıyla geri geldiklerinde neredeyse tükürecektim.

Lanet olsun. Annabelle'e yarı çıplak olmayacağımı söylemişim, ama mankenleri düşünmemiştim. Onlar daha çok dörtte üç çıplak gibiydi. Sarışın bir manken bana yatak odasında vakit geçirmek istediğini ima eden bir bakış attı ve ben hemen başka yere baktım. Geçen yıl olsa, onun teklifini kabul ederdim,

ama gerçek şu ki, artık hiç ilgim yoktu.

Birincisi, Annabelle'i asla öyle incitmezdim. Onu kaybetmeye degecek bir orgazm bu dünyada yoktu.

Ama ikincisi, hiç cazip gelmedi bile. Bu bir keşifti, ama mankenler bana hiç çekici gelmedi. Annabelle'in dolgun kıvrımları yoktu. Gülümsemeleri yapaydı ve kahkahaları bile sahteydi.

Annabelle her duyguda samimiydi. Her yönüyle gerçektir. Birlikte hayat kuracak türden bir kadındı. Güneşte ve fırtınada yanında duran türden.

Modeller her iki yanımda dururken gülümsedim, çünkü bu iş gülünç derecede kolay olacaktı. Cinsel gerilim yoktu, sinsî bakışlar yoktu, tahrik yoktu. Takım arkadaşlarımla fotoğraf çektiriyor olabilirdim.

Ve şeytandan bahsetmişken, Logan ve Cannon kenarda duruyorlardı, ikisi de oldukça sabırsız görünüyorlardı.

"Harika," dedi fotoğrafçı poz veren kızları överek. "Connell, biraz daha ciddi olalım mı? Belki biraz daha ateşli?"

"Bunu sen yapmalısın," diye Logan'ı takıldım, çünkü bu iş için yaratılmış bir yüzü vardı.

"Hayatta olmaz. Asla olmaz." Logan başını salladı.

"Daha hızlı bak, MacDhuibh. Unuttuysan, maçımız var," dedi Cannon kuru bir sesle.

"Bay MacDhuibh, dergi muhabiri de röportaj için burada," dedi Sherry yüzünü buruşturarak. "Programın gerisinde kaldığımız için çok üzgünüm."

"Tanrım, çekim için beynine ihtiyacı yok ki. Şimdi lanet soruları cevaplasın," diye tersledi Cannon.

Sherry, boynuna kadar uzanan dövmelere bir bakış attı ve geri çekildi.

"Sorun değil, Sherry. Onu içeri alır mısın?" diye sordum.

Logan, Cannon'a başını salladı. "Dostum, kadınları korkutmayı bırak. Neden bekar olduğun belli."

"Birkaç dövme ve homurtudan korkup kaçan kadınlar benim zamanımı harcamaya değmez. Ayrıca senin ve İskoç'un gibi bir ilişki peşinde değilim. Yatak arkadaşlarımı değiştirerek oldukça mutluyum."

Esmer bir kadın Cannon'a gülümseyerek kaşlarını

kaldırdı. Cannon onu bir kez süzdü ve başını salladı.

İç geçirdim ve fotoğrafçıdan daha fazla talimat almak için kameraya baktım. Cannon'ın istediği kişiyle yatması umurumda değildi. Beni rahatsız eden şey, bunun çok daha büyük, kendini yok eden bir davranış biçiminin sadece bir belirtisi olduğu hissiydi. Cannon sadece takımımızın ya da NHL'nin en hızlı patencisi değildi, aynı zamanda bir arkadaştı. Gözlerindeki o ateşli bakış patlamaya ulaşırsa, etrafındaki herkesi de beraberinde sürükleyecek bir dosttu.

"Bay MacDhuibh!" dedi muhabir gülümseyerek, kayıt cihazını çıkararak. "Çekim yaparken röportajı da yapmak istediğinizi söyledi?" Modellerin üzerine takdir dolu bir bakış attı.

"Sorun olmazsa, Bay Perry?" Bir kız göğsüme yaslandı ve saç spreyi kokusu beni sardı.

"Tabii! Bana John

deyin." "John, bana

Connell deyin."

Birbirimize gülümsedik ve o başını salladı. "Dostum, ne işin var senin."

"Faturaları ödüyor," dedim omuz silkerek.

"Connell, yan dönebilir misin?" diye sordu fotoğrafçı. "Evet, aynen öyle. Desiree, başını biraz kaldırır mısın tatlım? İşte, şimdi ona bak

ona bak."

Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve pozumuzu koruduk.

"Tamam, şimdi Connell, bu çekimde gerçekten arzuyu yansıtmayı istiyorum. Elini onun beline koy."

Sadece uyumlu bir sütyen ve külot seti ile uyumlu jartiyer ve çoraplar giydiği için sırtı çıplaktı. Elim onun cildinde genişçe açılmıştı ve ondan özür dilemek istedim — sadece ellerim için değil, yatak odasının dışında böyle giyinmesini gerektiren bir sektör için de.

"Sorun değil," dedi, takım elbisenin yakasını tutarak. "O kadar rahatsız mı görünüyorum?"

"Biraz." Burnunu kırıştırdı. "Ben iyiyim. Sen de iyisin. Ve bu, Vickie'nin son çekiminde giydiğimden çok daha fazla."

"Doğru. Bilmek iyi oldu."

"Connell, biraz..." Fotoğrafçı sözünü bitirmedi. "Kız kardeşini tutuyormuşsun gibi," diye önerdi Cannon.

Harika.

"Bir kız arkadaşın var, değil mi?" diye sordu Desiree, gözlerinde sahte bir şehvetle bana bakarak.

"Evet." Bu modeli nasıl tuttuğumu görse hiç de mutlu olmayacak bir kız arkadaşım var.

"Benim onun olduğumu hayal et. Gözlerini kapat. Onu hayal et, gözlerini aç ve o hissi koru. En fazla bir iki tıklama sürer." Destekleyici bir şekilde başını salladı.

"Tamam." Gözlerimi kapattım ve Annabelle'i o güneş elbisesiyle mutfak tezgahının üzerinde hayal ettim. Annabelle, duşumda başını geriye atmış, ben onu orgazma ulaştırmak için yalarken çıplak bir şekilde üstümdeydi. Annabelle üzerimde at biniyordu, gözleri parlıyordu ve dudakları aralanmıştı.

Sonra gözlerimi açtım ve kızın gözlerinin hemen üstündeki bölgeye odaklandım, böylece tek istediğim derin, yumuşak kahverengi iken mavi renk beni tamamen mahvetmesin diye.

Tıklamaları duydum ve istediğini elde etmesini diledim. "Mükemmel. Tamam, sıfırla," diye emretti fotoğrafçı.

Kızlar bir saniye uzaklaştılar ve John yanıma geldi. "Dostum, bu çok yoğun. Hiç bunlardan birini denedin mi? Tabii ki, kayıt dışı olarak."

"Hayır," diye cevapladım, bir asistan ışık ölçerle beni arka planın ortasına doğru itti.

"Tamam. Peki, kayıt için?"

"Cevabım aynı."

John başını salladı. "Hayır, demek istediğim, röportaja başlamaya hazır mısın? Dergimizin tarzını biliyorsun, çok şık. Çok erkeksi."

"Okudum."

"Güzel. Bu sayı spor dünyasındaki başarıları konu alıyor. Temel olarak seni motive eden şeyleri, uzun saatler boyunca çalışmaya değer kılan şeyleri ele alıyor."

Kızlar yaptıkları işi bitirince "Başlayın" dedim.

Önce çalışma saatlerimizi, deplasman maçlarının programını ve maaşlarımızı sordu. Sonra arabalara, evlere ve kadınlara geçti.

On dakika, yeni bir takım elbise ve binlerce fotoğraf çekildikten sonra sabırsızlanmaya başladım.

"Mesele şu," dedim, modeller yine pozlarını değiştirirken. "Bu sorular Miami'deyken benim için gerçekten geçerli olabilirdi, ama Reapers çok... farklı bir atmosfer. Elbette, hepimizin güzel arabaları ve harika maaşları var. Hepimiz sevdiğimiz işi yaparak geçimimizi sağladığımız için şanslıyız. Ama bu takım çok daha aile odaklı. Çoğumuz aynı mahallede yaşıyoruz ve diğer takımlarda gördüğünüz gibi... gösteriş yok."

"Peki ya kadınlar?" diye sordu, kızlar grup fotoğrafı için yanıma dizilirken. "Çok sevdiğim ve saygı duyduğum bir kadınla ciddi bir ilişkim var

. Aslında bu kadınla hokey oyuncusu olduğum için değil, aptal olduğum için tanıştım."

"Peki, şu anda altı Victoria's Secret mankeninin sana asılmasından rahatsız mı?" Gülümsemeyle mankenleri süzdü.

"Eminim bu, benimle çıkmamanın en sevdiği yanı değildir," diye dürüstçe cevap verdim. "Ama bana güvenmek için iyi bir nedeni var. Ve gördüğüm kadarıyla, bu sevimli kadınlar son derece profesyonel."

Sanki kamera önünde seks partisi yapmıyoruz ya.

"Doğru, ama sen hemen hemen her erkeğin hayalindeki işi yapıyorsun ve günlerini böyle geçiriyorsun: Amerika'daki her kadının olmak istediği ve her Amerikan erkeğinin yatmak istediği kadınların yanında. Bana, sen de... bu zevkten yararlanmadığını mı söylüyorsun?"

"Anlamadım?" Ağzım kapandı.

"Sizler çok fazla seyahat ediyorsunuz, mutlaka..."

Evet, bu kadarı yeterdi.

"Ciddi misin? Öncelikle, benim Amerikalı *olmadığımı* hatırlayalım. Evet, tamam," dedim alaycı bir tonla. "Ne, sanki hepimiz aynıyız, değil mi? Biz NHL oyuncularını. Hepimiz yollarda sevişiyoruz çünkü ilişkilerimiz sadece evdeki yataklarımızı sıcak tutmak ve çocuklarımızı büyütmek için. Ve hey, farklı bir alan kodunda iseniz bu aldatma sayılmaz. Öyle değil mi? Yani, hangi deli, kendilerini bize atan tüm bu güzel kadınlara direnebilir ki, değil mi?" Ona sert bir bakış attım.

"Öyle bir şey," dedi başını sallayarak.

"Şey gibi... siktir git," diye bağırdım. "Saygın bir erkek dergisinde yazıyorsun," dedim, kızlardan uzaklaşarak. "O yüzden okuyucularına biraz daha saygı göster. Hayır, kız arkadaşımı aldatmıyorum. Sadece ona kendimi adıyorum. Farklı bir bölgedeyseniz bu aldatma sayılır ve kadının aldatan tek bir Reaper bile tanımıyorum. Hepimiz, kadınlarımız bizim için her şey demek olduğu için, ulaşılabilir kadınlardan uzak durma iradesine sahibiz."

Hep hayretle bakan mankenlere döndüm. "Siz bayanlar sevimli değilsiniz demiyorum, ama ben evde beni bekleyen kadına deli gibi aşığım."

"Tamamen anlıyorum," dedi Desiree başını sallayarak. Esmer kız çoktan Cannon'a göz dikmişti. "O zaman işimiz bitti mi?" diye sordum John'a.

"Evet... tamam. Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Siz son röportajımdınız, dijital makale yarın yayınlanacak ve basılı versiyonu birkaç hafta içinde çıkacak."

"Sabırsızlıkla bekliyorum." Ses tonumdan alaycılık adeta damlıyordu.

"Teşekkürler. Hala birkaç fotoğrafı kullanabilir miyiz?" diye sordu

"Evet, Armani bu çekimden olduğunu belirttiğin sürece sorun yok. Bu akşam sana birkaç fotoğraf göndereceğim."

John teşekkürlerini mırıldandı ve dışarı çıktı.

Modeller modellerarkasındaki arkamda alkışladı. "O harikaydıharikaydı!" Desiree güldü.

"Tamam, bayanlar, son çekim!" Fotoğrafçı emretti. "Connell, öne doğru yürümen gerekiyor ve kızlar, siz de arkaya geçin. Evet, aynen öyle."

O kadın düşmanı pislige söylediğim her kelimenin arkasında durduğum için yüzümde memnun bir sırıtişla kameranin önünde durdum.

Fotoğrafçı çekmeye başladı ve sonra "Şimdi!" dedi.

Kızlar ateş açtı ve ben soğuk su... hayır... şampanya mı? ile ıslandım. Beni ıslatırken ben de kahkahalarla güldüm. Şakacı iyi bir şaka yapmıştı.

"Bitti!" dedi fotoğrafçı.

Asistanı Vanessa yumuşak bir havluyla bana koştu ve ben saçımı kurutmadan önce yüzümdeki şampanyayı sildim. "Kusura bakma. Bunun olacağını bilmezsen daha samimi olur diye düşündük."

"Önemli değil," dedim ona, şampanyayı yere damlatarak. "O şanslı, biliyor musun?" dedi sessizce, bana bakarak daha önce yaptığı açık davet olmadan bana baktı.

"O mu?" diye sordum, ıslak ceketimi çıkarıp.

"Kız arkadaşın. Bu tür çekimleri sık sık yapıyoruz ve... şey, o gerçekten çok şanslı." Havluyu ve ceketini benden aldı.

"Sana garanti ederim, şanslı olan benim."

"Ve sen o takım elbiseni çıkarırsan şanslı olan biz olacağız çünkü bir oyunumuz var!" diye bağırdı Cannon.

"Doğru. Bir maçımız var," diye gülümseyerek kabul ettim.

Ve birkaç gün sonra, Annabelle'in yanına, eve dönebilecektim. Arenada giyeceğim kıyafeti giymem tam beş dakika sürdü ve bunun iki dakikası üzerimdeki alkolü duşla yıkamak için geçti.

"Neden hala aptal gibi sırtıyorsun?" Cannon, asansörle lobide inerken sordu.

"Sadece mutluyum, sanırım. İyi bir kadının sevgisi insana bunu yapar, değil mi Logan?"

"Doğru," dedi, gözleri telefonuna düşerken. "Şeytandan bahsetmişken. Hey, bebeğim," dedi, telefonu FaceTime aramasıyla aydınlanırken.

"Hay sıçayım," diye mırıldandı Cannon.

"Hey! Beni görebiliyor musun?" Blair el salladı.

"Bir saniye, asansördeyiz."

Kapılar çaldı ve Logan önümüzden çıktı.

"Duydun mu? Birkin çanta aldım!" Ekrana bir tür çanta kaldırdı.

"Çok güzel," dedi Logan, lobiden geçerken. "Atlanta'da alışveriş yapmak eğlenceli mi?"

"Evet, harika! Bana kredi kartını verdiğine hala inanamıyorum!"

Bunun üzerine Cannon ve ben birbirimize baktık. Ona lanet olası kredi kartını mı verdi?

"Sorun değil."

"Bebeğim, anlamıyorsun. Bunları öylece vermiyorlar. *Önemli biri* değilsen satın bile alamazsın." Tanrım, kadın sanki Kutsal Kase'yi almış gibi konuşuyordu.

"Bu... gerçekten harika," Logan yatıştırıcı bir ses tonuyla ona güvence verdi.

"Bana bir tane vermeyeceklerdi, ama Hermes mağazasında Instagram sayfam açılmıştı ve senin fotoğrafınla öylece duruyordu, sonra satış danışmanı fark etti."

"Tamam mı?" Logan'ın sesi, otobüsün beklediği dışarıya çıktığımızda biraz değiştii.

Kahretsin, on dakika geç kalmıştık.

"Sonra seni tanıdı ve birlikte olduğumuzu fark edince, bir tane almama izin verdi! Üstelik sadece otuz beş dolardı!" Dişlerini gösterdi.

"Otuz beş yüz mü? Çantalarından pek anlamam. Bu iyi bir fiyat mı?"

Koç, kollarını kavuşturmuş otobüsün dışında duruyordu ve hiç de memnun görünmüyordu.

"Ne? Hayır, otuz beş bin. Sınır yok demiştin, değil mi? Yani, istersen geri götürürüm, ama... *Bir daha asla* başka bir tane bulamam. Çok... Ama istersen geri götürürüm, bebeğim."

"Hayır, sorun değil. Haklısın, limit olmadığını söylemiştim. Sen mutluyun ben de mutluyum. Ama şimdi otobüse binmem lazım, bebeğim. Bu gece maç var, unuttun mu?"

"Oh, doğru! Git ve kazan!" Otobüse binerken, ben de seve seve uzaklaştığım bir öpücük sesi çıkardı.

"Maçın fotoğraf çekimin kadar önemli olduğuna karar verdiğine sevindim, Connell." Koç kaşlarını kaldırdı.

"Evet, özür dilerim," diye utandım.

"Herkes koltuğına otursun. Logan, şu lanet telefonu kapat!"

Bulduğum ilk boş koltuğa oturdum, Sawyer'ın yanındaydı. Sonra telefonumu çıkardım ve buz pistine doğru giderken Annabelle'e mesaj attım.

Connell: Sen olduğun için teşekkür ederim.

Annabelle: LOL. Başka kim olabilirim ki?

O telefon görüşmesini düşündüm. Blaire'in Logan'ın şöhretini açıkça kullanışını düşündüm. En azından onu mutlu ediyordu, değil mi?

Connell: Seni seviyorum.

Annabelle: Seni seviyorum, İskoçum.

Annabelle: Bu gece sıkı oyna. Ve unutma, kaybedersen yine de seninle yatacağım.

Alaycı bir kahkaha attım.

Connell: Bunu bilmek güzel.

Annabelle: Şimdi eve gel, olur mu?

Connell: Çalışıyorum, kızım.

Gülümseyerek telefonumu cebime koydum. "Echo'nun olduğunu bilerek, deplasman maçları artık daha mı zor geliyor?" solumdaki çocuğa sordum.

Sanki aramızdaki dört yaş fark beni yaşlı falan yapmış gibi.

"Evet," diye başını sallayarak cevapladı. "Ama onun orada olduğunu bilmek eve gitmeyi daha da güzel hale getiriyor."

"Bu doğru." Hayatımda hiç bu kadar eve gitmeyi iple çekmemiştim.

"O sana deli oluyor," dedi Sawyer ciddi bir ifadeyle. "Annabelle."

"Tanrıya şükür, çünkü ben de ona deli oluyorum."

"İyi. Çünkü bir şey olursa ve onu incitirsen..." başını salladı.

"Biliyorum, onuruna uygun olarak beni dövmek zorunda kalacaksın. Merak etme, sana birkaç iyi yumruk atmana izin vereceğim. Ama gerçekten, endişelenmene gerek yok. Onu seviyorum. Bu dünyada Annabelle'i incitecek bir şey yapma ihtimalim sıfır."

"Tanrıya şükür, çünkü seni tekmeleyecek olan ben olmayacağım, Echo olacak."

"Bu gerçekten korkutucu bir düşünce."

"O gerçekten korkutucu bir kadın," diye itiraf etti gülümseyerek.

"En iyi arkadaşları sevmeye."

"Umarım bize karşı birleşmezler."

Ben güldüm. "Bu çok korkunç olurdu."

"Siz ikiniz bana kurdeşen döküyorsunuz," diye mırıldandı Cannon koridorun diğer tarafından. "Sıra sana gelene kadar bekle," dedi Sawyer başını eğerek.

Cannon bize bir bakış attı ve yüzünü o gün okuduğu kitaba gömdü.

Gerçek şu ki, aylar önce, Annabelle'den önce, ben de aynı tepkiyi vermiştim. Ve şimdi onsuz bir hayat düşünemiyordum. O, dünyamı ateşe veren ve *her şeyi* değiştiren bir yıldırım gibiydi.

Şahsen, o kendini beğenmiş, somurtkan herifin aşık olmasını izlemek için sabırsızlanıyordum.

Tanrı o kıza yardım etsin.

ANNABELLE

"Rezervi **çok** beğendim, Bayan Clarke!"

Alışveriş arabamı mısır gevreği reyonunda durdurup, Sweet Water marketinin genel müdürü George Tankard'a dönerek gülümsedim.

"Beğendiğinize çok sevindim, George," dedim.

"Geçen hafta sonu torunlarım Florida'dan ziyarete geldi," dedi. "Onları oraya götürdüm ve çok beğendiler. Her ziyaretlerinde oraya götürmem gerektiğini söylediler!"

"Bu harika." Kalbim küt küt attı, göğsüm gururla doldu. Rezerv büyük bir başarıydı ve şimdiden Charleston ve ötesinden turistleri çekiyordu. Dün Connell'e ilk rakamlarımızı mesajla göndermişim ve o da kutlamak için bana komik bir selfie göndermişti. O şapşal fotoğraf şimdi telefonumun kilit ekranındaydı. Her gördüğümde aptalca sırtıtmama neden oluyordu.

"Arkadaki stoğu kontrol etmem lazım," dedi George. "Ama özel sipariş vereceğin bir şey olursa bana haber ver."

"Bu hafta yok, George," dedim. "Ama teklifin için çok teşekkür ederim."

O da başını salladı ve yanımdan hızla geçti. Sweet Water'ın tek marketi iyi stoklanmıştı ama bazen özel bir ürün almak için Charleston'a gitmek zorunda kalıyordum. George bu durumdan hoşlanmıyordu ve o zamandan beri benim için özel siparişler vermeyi teklif ediyordu. Şehir katipliğinin avantajları vardı, ya da daha çok Sweet Water'ın küçük kasaba nezaketi suçluydu. Tanrım, bu topluluğu seviyordum.

En sevdiğim bal parçacıklı mısır gevreğini ararken gülümsememi zorla bastırdım. Bu günlerde sevgiyle doluydu. Daha mutlu olduğum bir zaman hatırlamıyordum ve Sweet Water'da seçilen en genç belediye sekreteriydim. Şu anda içimdeki bu duygu mu? Bir zamanlar imkansız sandığım bir şeyi başardı.

Connell hayatıma girmeden önce birçok şeyin imkansız olduğunu düşünürdüm.

Mesela seksin her gün arzuladığım bir şey olması gibi.

Aylar önce barda yaptığımız konuşmayı hatırlayarak güldüm. Her zaman kendim daha iyisini yapabileceğimi, o halde neden bir erkeğin duygusal dramasıyla zamanımı boşa harcayayım diye tartışmışım.

o zamanlar ne kadar *az* şey biliyordum.

Connell elbette biliyordu.

Kendini beğenmiş İskoç.

Ne kadar yanıldığımı fark edince, tenimde sıcak bir ürperti hissettim. Connell'in son birkaç ayda bana ne kadar çok şey öğrettiğini fark ettim.

Sadece seks ve zevk hakkında değil, *hayat* hakkında da. Gülmek, rahatlamak ve her şeyi benim kadar ciddiye almamak hakkında. Beni, ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde rahatlatmıştı. Peki ya arkadaşlık? Tanrım, o adam beni güldürüyordu. Ve dinliyordu, sadece konuşmamın bitmesini beklemek yerine *gerçekten* dinliyordu. İlgileniyordu, benim için önemli olan şeylere ilgi gösteriyordu ve tanrım, o adam kahverengi tulumu çok yakıştırıyordu. Ben de onun için önemli olan şeylerin köklerine inme konusundaki coşkusunu yansıtıyordum — aramızda mükemmel bir denge vardı.

Köşeyi döndüm, bir somun ekmek ararken, aptal gibi gülümsüyordum.

O adamı seviyordum.

O adamla evlenmek istedim.

Bu düşüncenin şoku, yıldırım çarpması gibi içimi sardı. Ekmek aramayı bırakmam için yeterliydi, ve karbonhidratlardan daha çok sevdiğim çok az şey vardı.

Gözlerim hafifçe parladı, ama mutlu gözyaşlarını silip başımı salladım. Evlilik hakkında düşünmek için çok erkendi, ama elimde değildi. Connell'e trajik ve çaresiz bir şekilde aşkıttım.

Derin bir nefes aldım ve birlikte geçireceğimiz geleceğe dair heyecanlı düşüncelerimi yavaşlattım. Adım adım.

Kalan market alışverişimi toplarken bir yalnızlık hissi beni sardı. Onu günlerdir görmemiştim. Deplasman maçlarının sevinci. Yine de, mesafe ayrılık süresince heyecan verici bir beklenti yaratmıştı. Bu, onun eve dönüşünü çok daha tatlı hale getiriyordu.

Sonunda listemdeki her şeyi kontrol ettikten sonra kasaya doğru yöneldim, ama Lacy, arabasını arkasında unutmuş bir şekilde yoluma atladı. Onun çılgın bakışına başımı eğdim.

"Lacy?" diye sordum, arabamı döndürerek omzuna dokundum. "Her şey yolunda mı? Don iyi mi?" Gözlerindeki acı kalbimi hızla attırdı.

Ağzını açtı, sonra yüzümü incelerken kapattı. "Ne oldu?"

"Sen görmedin," dedi, sesi titriyordu.

"Neyi görmedim?"

Dudaklarını sıkıca kapattı ve başını salladı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hadi buradan gidelim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, aniden ayaklarımın altındaki zemin eğilmiş gibi hissettim.

"Lacy, ne oluyor böyle?" Sabrım tükendi, yerine anlayamadığım boş bir panik geldi.

"Sadece birkaç şey almaya gelmiştim, sonra Don bana komik bir meme gönderdi ve bu da istemeden sosyal medyada gezinmeme neden oldu. Ve gördüm... okudum..." diye homurdandı. "Sonra *seni* gördüm ve senin de okuduğunu düşündüm... oh, Annabelle, çok üzgünüm." Bana sarıldı ama ben onu hızla ittim.

"Ailemden biri yaralandı mı?" diye hemen sordum. "Çünkü sen neyden bahsettiğini hiç anlamadım."

"Herkes iyi..." dedi, gözleri elindeki cep telefonuna düşerken.

Ona elimi uzattım. "Göster bana."

Tereddüt etti. "Önce senin evine gidelim."

Gözlerimi devirdim ve cep telefonunu elinden aldım. "Açıkçası Lacy, sosyal dedikodulara kapıldığını biliyorum ama bu tepkiyi haklı kılacak ne olabilir ki..."

Ayaklarımın altındaki zemin tamamen kaydı, midem de onunla birlikte uçtu.

Çünkü orada, cep telefonunun ekranında Connell vardı. Charleston'ın en popüler erkek dergisinin *kapağını* gösteren web sitesinden bana bakıyordu, başlık şöyleydi:

Carolina Reapers'ın savunma oyuncusu Connell MacDhuibh, sadakatsizliğini ve bir kadında aradığı özellikler konusunda yüzeysel standartlarını itiraf ediyor.

Makaleyi okumak için aşağı kaydırđđđđđđı hatırlamıyorum, ama birdenbire kelimeler belirdi ve gözlerim, çok sayıda güzel kadınla birlikte Connell'in fotoğraflarına bakarken büyüdü. İç çamaşırlarıyla. Bir otel odasında. Modeller. Mükemmel sosyal yıldızlar.

"Bu doğru olamaz," dedim, Lacy sırtıma destekleyici bir el koyarken. "Bu fotoğrafları aylar önce, hatta yıllar önce çekmiş olmalılar."

Ama hayır, geçen ay ona verdiğim kravat oradaydı.

Ağzım kurudu, midem asit ile doldu. Lacy'nin cep telefonu parmaklarımın arasında titriyordu, ben de makaleyi okudum, Connell'in kendisinden toplanan alıntılarını okudum.

Connell'ın romantik yaşam tarzı hakkındaki sorulara nasıl cevap verdiğini okudum.

"Hepimiz yolda zamparalık yapıyoruz çünkü ilişkilerimiz sadece evdeki yataklarımızı sıcak tutmak ve çocuklarımızı büyütmek için. Ve hey, farklı bir alan kodunda yaşıyorsan bu aldatma sayılmaz. Yani, hangi salak bize atlayan tüm bu güzel kadınlara direnebilir ki, değil mi?"

Kahretsin, sanki onun sesi gibiydi. Ruhumu parçalayan içerik değil, kelimeleri kullanış şekli, neredeyse kelimelerin arasında aksanını duyabiliyordum. İskoç argosunda aptal anlamına gelen kelimeyi anladım çünkü bunu daha önce sayısız kez söylemişti. Sesindeki kendinden emin ve şakacı tonu duyuyordum.

Gözlerim makaleden yukarıya kaydı ve marketin içindeki herkesin dikkatini çektiğimi fark ettim: George, kasiyer, müşteriler, poşetçi çocuk.

"Ben bir aptalım," diye fısıldadım, kalbim çarparken Lacy'ye, sonra da onun arkasına baktım.

Herkes bana acıyarak bakıyordu.

Avuç içlerim terleşti, boynumdan yanaklarıma kadar sıcaklık yükseldi.

Tüm vücudum, onların gözlerindeki yargılama ve utançtan titriyordu.

Yine oluyor.

Herkes senden önce gördü.

"Lacy," dedim, gözyaşlarımı zorlukla tutarken sesim titriyordu. "Ben... gitmem gerek." Artık içindekileri umursamadan arabamdan uzaklaştım.

"Biliyorum," dedi, başını sallayarak. "Ben bunları alırım." Arabama doğru başını salladı. "Birazdan getiririm."

Teşekkür ederek başımı salladım ve cam kapılardan dışarı koştum, arabamın direksiyonuna geçmeden önce gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı bile.

Sırf irademle eve vardım, kapıyı arkamdan kilitledim ve anında yere yığıldım.

Connell beni aptal yerine koymuştu.

Tüm şüphelerim, dile getirdiğim tüm korkularım... O hepsini susturmuş, uzaklaştırmıştı. Öpücükler ve aksanlı sözlerle bunların yersiz olduğunu bana temin etmişti.

Ve ben de ona inanacak kadar aptalmışım.

Öfke göğsümde alevlendi, ona değil, *kendime* karşı.

Çünkü düşen bendim.

Ben, asla sadece bana ait olamayacak bir adamı sevmeme izin veren bendim.

Nasıl yapabildi? Onun yaşadığı hayat tarzıyla? Başından beri söylediğim gibi.

Hiç öğrenemeyeceğimi mi sandı? Umursadı mı?

Sen daha iyi bilirsin.

Kafamın arkasında derin, yaralı bir ses onun için tartışıyor, onu aramam için yalvarıyordu.

Elimde cep telefonumu sıkıca tuttum, onun numarası açık ve hazırды. Ama ekranımı kilitledim, oradaki fotoğraf kalbimi acıtiyordu.

Bana karşı dürüst olmalıydı. Başından beri ona ciddi bir ilişki istemediğimizi söylemiştim. O yönde zorlamamıza gerek yoktu.

Sezon başlayana kadar yazlık bir eğlence. Eh, sezon şimdi başlamıştı.

Ve o gitmişti, kim bilir ne yapıyordu.

Aklımda canlanan görüntülerden iğrençlik hissettim — Connell ve tüm o güzel kadınlar. Benim hakkımda gülüyorlar mıydı? Onun sevgisini kazandığını düşünen bu dolgun kadın hakkında şakalar mı yapıyorlardı?

Avuçlarımı yüzüme sürdüm, gözyaşlarımı zorla tutmaya çalıştım.

SAATLER SONRA, Lacy nazıkçe market alışverişlerimi bırakıp bana sarıldıktan çok sonra, *Scythe'a* girdim.

Mekan, Reaper'ın en güzel kıyafetlerini giymiş müşterilerle doluydu, tüm televizyon ekranlarında maç yayınlanıyordu. Onları görmezden gelerek doğrudan bara gittim. En iyi arkadaşşıma ihtiyacım vardı. Bu durumla ilgili ne yapacağımı bulmak için Echo'nun yardımına ihtiyacım vardı, ama o barın diğer ucunda müşterilerle boğuşuyordu, ben de oturdum ve bekledim.

Boşaldığı anda hemen yanıma geldi. "Tamam, bu doğru olamaz," dedi, selamlaşmayı es geçerek.

Oraya gitmeden önce ona tüm makalelerin bağlantılarını mesajla göndermiştim. "İnkâr etmesi zor, Echo." Diye iç geçirdim. "Ona benziyor."

Kaşlarını çatı.

"Yani, söylediği şey değil," diye açıkladım. "O çirkin bir şoktu." Yutkundum. "Ama sesi. Onun sesi."

"Onu aramalısn," dedi Echo ve ben ona şaşkın şaşkın baktım. "Onunla konuşmak istemiyorum."

Gözlerini devirdi. "Bu konuyu onunla konuşmalısın. Onun tarafını da dinlemelisin
—"

"Onun tarafını mı?" Onu keserek sözünü kestim. "Sence onun, posta kodunun dışındaki aldatmanın
neden aldatma sayılmadığını

neden posta kodları dışındaki aldatmanın aldatma sayılmadığını düşündüğünü
açıklamasına kulak vermem gerektiğini mi düşünüyorsun? Yolda seyahat eden
kadınların zayıf ve kolayca atılabilir olmasını tercih ettiğini açıklamasına
kulak vermemi mi istiyorsun?" Son sözlerim boğazımda düğümlendi ve Echo
hemen bana bir votka tonik doldurup bardağı önüme kaydırды.

İçeriği üç yudumda içtim ve bu süreyi nefesimi toplamak için kullandım.
Halka açık bir yerde ağlamayacaktım.

"Biliyorum, bebeğim," dedi Echo, bana yaklaşıarak. "Ama bu durumu daha da
kötüleştiriyor.

."

"Öyle mi?" Başımı salladım. "Başından beri söylüyorum." Omuz silktilim.
"Atlanta'dan sonra... Daha iyi bilmeliydim. Yapmalıydım..." "Hey!" Bir
müşteri barın ucundan seslendi. "Buraya da içki getirebilir misiniz lütfen!"

"Hey!" Bir müşteri barın ucundan seslendi. "Buraya da içki getirebilir
misiniz lütfen!"

"Sakin ol, Stan!" Echo bağırarak cevap verdi ve yaşlı adam ona
dudaklarını büzdü. "Burada kal," dedi. "Hemen döneceğim."

Boşalan bardağıma parmaklayarak başımı salladım.

"*Aman Tanrım*, Annabelle." Blaire'in sesi, başka bir bar müşterisinin
yanından geçip yanımdaki koltuğa oturmadan hemen önce duyuldu.
"Atlanta'dan eve dönerken uçakta feed'imde her şeyi gördüm," dedi, elini
sırtıma koyarak. "Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

Dudaklarımı araladım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Açıkçası, bu durumu pek de iyi idare
edemiyordum.

Cevap vermediğimde, "Sorun değil," dedi. "Bu tür şeyler sık sık olur ve
inan bana, ona *bunu ödeteceksin*." Kaşlarını kaldırdı, dudakları limon emmiş
gibi büküldü.

"Ne?" diye sordum.

"Bunu kamuoyuna açıklamalısın," dedi, telefonunu bara koyarak. "Onun
hakkında ne topladın? Kullanabileceğimiz bir şey var mı?"

Başımı eğdim. "Topladım mı?"

O, "Evet, fotoğraflar. Kayıtlar. Sana geçmişiyile ilgili itiraf ettiği şeyler?"
diye sordu.

Kafamı salladım.

"Bu kadar zamandır onunla birliktesin ve böyle bir şey olursa ona karşı
kullanabileceğin tek bir şey bile toplamadın mı?"

Onu başka bir gezegenden gelmiş gibi hayretle baktım.

Elini sallayarak beni susturdu. "Önemli değil," dedi. "Talihsiz bir durum, ama bir şeyler uydururuz."

"Bir şeyler uydurmak mı?" diye tekrarladım, sanki kafası karışmış bir papağan gibi.

"Evet. En iyi, en yürek burkan hikayeyi bulacağız. Oh!" Omzuma vurdu.

"Senin devekuşlarını karaborsadan falan satın aldığını söyleyebiliriz. İnsanlar onu bunun için *nefret edecek*."

"Hayır..."

"Ve sonra," diye sözümü kesti. "Ona, zamanın ve çektiğin acılar için tazminat öderse hikayeyi geri çekeceğini söyleyebilirsin."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordum, ona baktım, sonra bize doğru gelen Echo'ya döndüm.

"Tabii ki şaka yapıyorum," dedi. "Ona bedelini ödetmeyi hak ediyorsun. Hadi, bu devekuşu hikayesiyle devam edelim, tamam mı? Güven bana, ondan nefret edecekler. Halkla ilişkiler temsilcisi, hikayeyi geri çekmen için sana ödeme yapmasını söyleyecektir. Sihir gibi olacak." Barda duran cep telefonuna uzandı, ama Echo onu önce kaptı.

"Echo!" diye azarladı Blaire.

"Arkadaşıma bu zehri neden saçtığını bilmiyorum, ama bunu benim barımda yapmayacağın kesin." Echo ona sert bir bakış attı.

Blaire gözlerini kısarak baktı. "Aynı olmadığımızı iddia etme, Echo," diye tersledi. "Sawyer sana aynısını yapsa sen de aynısını yapardın."

Echo gözlerini devirdi.

"Yapardın! Kendimizi korumalıyız. Bu Reaper'lar iki şey için yaratılmışlar: kalp kırmak ve şöhret."

"Ve hangisine daha çok değer verdiğin açıkça belli, seni pislik." Echo, Blaire'in cep telefonunu göğsüne fırlattı ve Blaire onu yakalamak için çabaladı. "Barımdan defol git."

Blaire itiraz etmek için ağzını açtı ama Echo kaşlarını kaldırarak onu susturdu. Blaire çenesini kaldırdı, sandalyeden kalktı ve bardan çıktı.

Gözlerimi kocaman açarak Echo'ya döndüm.

"Zavallı Logan." Echo başını salladı. "Sanırım o bile bilmiyor."

"Bilmiyordum," dedim. "Bana karşı her zaman nazik davranmıştır."

"Eh," dedi Echo, bara yaslanarak. "Böyle boktan durumlar insanların gerçek yüzünü gösterir."

Başımı salladım.

"Peki, ne yapacaksın?" diye sordu, sesi gürültülü barda daha yumuşak çıkıyordu. barın gürültüsünde sesi yumuşadı.

Kalbim, kırık parçalarından geriye kalanlar, bu soru karşısında ürperdi. Connell'i aramak istedim. Bana hepsinin yalan olduğunu söylemesini istedim, ama hayatta kalma içgüdülerim makaleyi okuduğum anda devreye girdi. Herkesin gözlerinde benim düşüşümü izlerken gördüğüm acıma ve yargılama anında. Duvarlarım yeniden inşa edildi, güçlendi. Bu ağır düşüşe dayanabilmek için kendimi toparladım.

"Bir içki daha alabilir miyim?" diye sordum, cevap vermek yerine. O içini çekti, ama bana cömertçe bir bardak doldurdu.

Bardağı aldım, ona teşekkür etmek için kaldırdım ve acıyı hissetmeyene kadar burada oturup içmeye devam edeceğime dair sessiz bir yemin ettim.

CONNELL

"Ona ulaşabildin mi?" diye sordu Logan, Chicago O'Hare'deki birinci sınıf salonunun uzak duvarını kaplayan geniş deri koltuğa yanına oturarak.

"Hayır," diye cevapladım, cevapları bulabileceğimi umarak cep telefonuma baktım.

"Garip. Mesaj attın mı?"

"Evet." En az on iki cevaplanmamış mesajı gözden geçirdim. En son cevapladığı mesaj bu sabahkiydi ve her şey yolundaydı.

Bu, kızların her şey yolunda olduğunu söyledikleri, ama aslında gizlice senin ölümünü planladıkları anlardan biri miydi?

"Onu kızdıracak bir şey mi yaptın?" Logan kaşlarını kaldırdı.

Hafızamı taradım, Charleston'da neler olduğunu açıklayabilecek herhangi bir şey bulmaya çalıştım. "Açıkçası aklıma hiçbir şey gelmiyor. Belki cep telefonu şarjı bitmiştir?"

Gözlerini kaçırdı ve yavaşça başını salladı. "Doğru. Cep telefonu şarjı bitmiş ve bu yüzden son yedi saattir aramalara ve mesajlara cevap vermiyor. Belki meşguldür. Belki rezervden bir kuş kaçmıştır."

"Evet. Eminim önemli bir şey değildir. Sadece gecikeceğimizi söylemek istedim." Tekrar *tekrar* geciktik.

"Hava durumunu kontrol edemeyiz," dedi Logan omuz silkerek.

"Blair'e ulaşabildin mi?"

"Evet. Echo'nun ona bağırdığından bahsetti ama ben bu işe karışmayacağım. Echo hamile ve hormonları etkileniyor, Blair de biraz abartılı davranabiliyor." Boynunun arkasını ovuşturdu ve odanın diğer ucunda Axel ve Lukas'la oturan Sawyer'a baktı.

Cannon, kanepemizin karşısındaki koltuğa çöktü ve bir kitap çıkardı.

"Ama orada her şey yolunda mı?" diye sordum. Cannon merakla başını kaldırdı.

"Logan'a Blaire'i soruyordum," diye açıkladım.

O homurdandı ve kitabına geri döndü.

"Evet, yani, sanırım öyle. Yanlış anlama, bazı şeylerle beni deli ediyor, ama işin özüne bakarsak, bizim programlarımıza ve benim saçmalıklarına katlanıyor, ki bunun kolay olmadığını hepimiz biliyoruz."

"Senin 35 bin dolarını bir çantaya harcarken şikayet etmiyordu," dedi Cannon, sayfalarından başını kaldırmadan.

"Tamam, o..." Logan iç geçirdi. "O tamamen saçma bir şeydi, ama işin aslına bakarsak, sanırım onun için önemliydi ve benim imkanlarım dahilindeydi, o yüzden neden olmasın?"

"Çünkü sen ona vermedin, o kendine verdi," dedi Cannon.

Logan başını eğdi.

Dudaklarımı düzleştirdim ve ona bakmadan başka bir yere baktım.

"Connell, Annabelle'e yüz bin dolarlık devekuşu verdi ve sen otuz beş bin dolara sorun mu çıkarıyorsun?" Logan öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı.

"Hay sıçayım. Söylediklerimi dinle." Cannon, açıkça sinirlenmiş bir şekilde kitabını masaya bıraktı. "Connell, karısına yüz bin dolarlık kuşlar aldı. Deli ve belki biraz psikopat olsa da, bu onun kendi tercihi. Senin karın ise senin kredi kartınla kendine otuz beş bin dolarlık bir çanta aldı. Arada fark var."

"O beni seviyor," dedi Logan sessizce. "Ve o para hiçbir şeydi. Damlaya damlaya göl olur. Onu mutlu ediyorsa ne önemi var?"

"Senin sosyal medyadaki takipçilerini seviyor," diye mırıldandı Cannon.

"Sakın o konuya girme," diye bağırdı Logan, sonra bana döndü. "Sen de aynı şekilde mi hissediyorsun?"

Oh, kahretsin. "Neden beni bu işe karıştırıyorsun?"

"Çünkü senin fikrini istiyorum!"

"Bak, eğer biri Annabelle hakkında en ufak bir uygunsuzluk bile söylerse, kalbini söküp ağa atarım. Kız arkadaşın hakkında boktan bir şey söylemeyeceğim, orası kesin." Geriye yaslandım ve bir mucize için dua ettim. Hava düzeliş kalkış yapabilmemiz için ya da yıldırımın beni öldürmesi için. Hemen. Şu anda. Bu konuşmadan kurtulmak için her şey olurdu.

"Tamam, sana serbest geçiş hakkı veriyorum." Logan gözlerini kısarak bana baktı.

"Özgür geçiş diye bir şey yok. Özgür geçiş olduğunu söyleyen de söylemesen de, söylediklerimi tam olarak hatırlayacaksın. Sonra onunla evleneceksin ve düğününde söylediklerimi hatırladığında çok garip bir durum olacak ve sana özgür geçiş olduğunu söylediğimi söylesem bile, bunun hiçbir önemi olmayacak!"

"O haklı," dedi Cannon, parmaklarını çenesine vurarak. "Ancak, sana ne düşündüğümü söylemek benim için sorun değil."

"Not aldım," diye karşılık verdi Logan.

"Bunu biraz farklı bir şekilde deneyelim," diye önerdim. "Bu kız hakkında seni endişelendiren bir şey var mı?"

Logan kaşlarını çatı. "Tamam, bence o harika bir kız ve beni gerçekten mutlu ediyor, ama..."

"Ama ne?" diye sordum.

"Ama her şeyi herkesin gözü önünde paylaşmasından pek hoşlanmıyorum," diye omuz silkti. "Onun bir influencer olduğunu anlıyorum, bu ne anlama geliyorsa, ama dünyanın onun kahvaltıda ne yediğini gerçekten umursadığını mı sanıyorsun? Ya da benim öğle yemeğinde ne yediğimi? Benim özel olduğunu düşündüğüm anları paylaşmak zorunda mı?"

"Hayır," diye cevapladı Cannon, bu da benim ona ters bakmamı sağladı.

"Ama yine de, bu onun işi, değil mi? Paylaşım yapmak için para alıyor. Kelimenin tam anlamıyla sosyal medyada paylaşım yaparak geçimini sağlıyor. Asla buz pistine gelip bana işimi nasıl yapmam gerektiğini söylemez, o halde ben ona işini nasıl yapması gerektiğini nasıl söyleyebilirim?"

"Senin işin onu sömürmek değil," dedim yavaşça, umarım bu yüzden arkadaşımı kaybetmem.

Gözlerini kırptı, sonra konuşacakmış gibi hareket etti, ama durdu ve tekrar gözlerini kırptı. "Sence o bunu mu yapıyor?"

"Seni sömürmek mi?" diye netleştirdim.

"Evet," diye cevapladı Cannon. "Senin şöhretini kullanarak takipçi sayısını artırıyor. Sen modellik yapmayı reddediyorsun, ki bu ne önemi var, ama insanlar nedense senin yüzünü görmekten hoşlanıyor ve o da *seni* tekelinde tutuyor. İnsanlar *seni* görmek için onu takip ediyor. Tabii ki seni mutlu ediyor, etmemesi için bir neden yok."

Logan arkasına yaslandı ve başını kanepeye dayadı. "Evet, biliyorum."

"Biliyor musun?" diye sordum.

"Ben aptal değilim. Onun beni ilerlemek için kullandığını biliyorum, ama sanırım kendime ne kadar önemsediyimi sormam gerekiyor."

Cannon gözlerini kısarak, "Affedersiniz, bir daha söyler misiniz?" dedi.

"Eğer beni mutlu ediyorsa, bedelinin çok yüksek olup olmadığını belirleyen kişi ben olmalıyım, değil mi?"

"Buna itiraz edemem." Başımı salladım.

"Doğru. O hiçbirinize zarar vermedi, bana da zarar vermedi. Endişelerim var mı? Elbette. Ama bunlara kör değilim." Sırayla bize baktı, onun ne demek istediğini anladığımızdan emin olmak için.

"Anladık," dedim. "Konu kapanmıştır."

Cannon iç geçirdi ve kitabına geri döndü.

"Beyler." Koç yaklaşırken kaşlarının arasındaki deriyi ovuşturdu. "Çantalarınızı alın. Bu gece burada kalıyoruz. Sabah ilk iş olarak ayrılacağız, ama FAA bu durumda uçamayacağımızı söylüyor."

Hepimiz hep birlikte inledik.

Eve gitmek, bu gece Annabelle'e ulaşmak hayali suya düştü.

* * *

"Hey, kızım. Sana bir şey olduğundan gerçekten endişelenmeye başladım. Birkaç kez aradım, mesaj attım ama cevap vermiyorsun. Dün gece telefonun şarjı bitmiştir diye düşündüm ama bugün oldu ve hala cevap vermiyorsun. Tanrım, umarım her şey yolundadır."

"Beyefendi, kalkış için telefonu kapatmanız gerekiyor," dedi uçuş görevlisi donuk bir gülümsemeyle.

"Tamam, sonunda kalkışa hazırız, eve geldiğimde hemen sana geleceğim. Mesaj at ve nerede olacağını bana bildir. Lütfen?"

"Efendim."

"Seni seviyorum, yakında görüşürüz." "Bayım!"

"Gidiyorum!" diye bağırdım ve telefonumu uçak moduna geçirdim.

Siktir. Ne oluyordu böyle? Yaralanmış mıydı? Biri beni aramaz mıydı? Neden cevap vermiyordu? Eve geldiğimde onunla yatmak istediğimi ima ederek onu kızdırmış mıydım? Benim hakkımda fikrini mi değiştirmişti? Bizim hakkımızda mı? Deplasman maçları ona fazla mı gelmişti?

Uçuş boyunca düşüncelerim çılgına dönmüştü ve Charleston'a indiğimizde, sinirlerim ve korkumla bir yığın halini almıştım.

Reapers'ı oluşturan yüz bin dolarlık arabalardan oluşan konvoyla Sweet Water'a doğru sürerken kendimi "Sadece telefon" diye ikna ettim. "Şarjı bitmiş. Onu fırlatmış. Arnie onu çalmış."

Yaralanmamıştı. Yaralanmazdı. Sawyer bile Echo'nun barda çok meşgul olduğu için fazla konuşamadığını söylemişti, ama Annabelle'e bir şey olsaydı Echo bir şey söylerdi.

Garajıma girdim ve onun beyaz Volvo'sunu gördüğümde, yaklaşık elli yıllık stresim bir anda üzerimden kalktı. O buradaydı. Tanrıya şükür.

Garaja park ettim ve kapıyı kapatmaya bile zahmet etmeden eve koştum.

"Annabelle!" diye bağırdım ve anahtarlarımı tezgahın üzerine attım. Bir hışırtı duyuldu, merdivenlerden iniyordu.

Yüzümde bir gülümsemeyle antreye girdim. "Tanrım, seni özledim kızım. Telefonuna ne oldu? Sürekli aradım ama cevap yoktu, ne oldu?"

Annabelle, beni endişelendirecek kadar kot pantolon ve tişört giymiş olarak merdivenlerden indi, ama elinde bir kutu vardı.

"Eve sağ salim geldiğine sevindim." Sesi, yanımdan geçip gitmeden önce bana attığı bakış kadar soğuktu. Gülümseme yoktu. Öpücük yoktu. Hiçbir şey yoktu.

"Annabelle? Sevgilim?" Onu ön kapıya kadar takip ettim. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve," diye cevapladı.

"Ama daha yeni geldim..."

"Bu yüzden gidiyorum. Açıkçası, şimdiye kadar eşyalarımı çıkarmış olacağımı düşünmüştüm, ama sandığımdan biraz daha zor oldu."

"Neyi kaçırıyorum?" diye sordum yavaşça, beynimin kalbimin parke üzerinde kanamasının nedenini anlamasını sağlamaya çalışarak.

"Kaçırarak mı? Sanırım o benim. Ben gidiyorum."

"Ev mi?" diye tahmin ettim, umarım düşündüğüm şeyi kastetmemiştir. Midemde hissettiğim mide bulantısı, *tam da* korktuğum şeyin gerçekleştiğini söylüyordu.

"Hayır, Connell. *Seni* terk ediyorum."

Kan kaybından bahsetmiyorum bile, kalbim o anda parçalandı.

ANNABELLE

"Annabelle," Connell, ben kutuyu verandasına bırakıp son kutuyu almak için merdivenlere doğru dönüp giderken, yalvarır gibi adımı söyledi. Yatak odasında dolaşarak son eşyalarımı son kutuya attım. "Annabelle, neler olduğunu bilmeye hakkım var," dedi ve yoluma çıkarak beni durdurdu. Dokunuşu bir yara izi gibiydi ve kolumu onun elinden çekip çıkardım.

Ona boş boş baktım, o anda kendime göstermeye izin verdiğim tek duygu buydu. "Bilmiyormuş gibi mi davranacaksın?"

Gözleri büyüdü. "Neden telefonlarıma cevap vermediğini ya da bu tepkiyi verdiğini *hiç* anlamıyorum." Elimdeki kutuya dokundu.

Zaten paramparça olan kalbimde bir acı dalgası yayıldı. Neden hala benimle oynuyordu? Kafamı salladım, kutuyu kalçama kaydırarak cebimden cep telefonumu çıkardım. Birkaç tıklama ile makale ve fotoğraflar açıldı. Onu göğsüne fırlattım, o da hızlı refleksleriyle yakaladı.

O makaleyi okudukça, çenesinin kasları daha da gerildi. Telefonu o kadar sıkı tutuyordu ki, onu kıracağını düşündüm.

Telefonu dikkatlice bana uzattı ve bir adım geri attı. "Lütfen beni dinle," dedi. "Sana deli gibi aşık olduğumu *biliyorsun*. Bu..."

"Başından beri bunun olacağını söylemiştim." Kafamı sallayarak alaycı bir şekilde gülümsedim. "*Sürekli* söylüyordum. Sana eski sevgilimden ve Atlanta'da uzun mesafeli ilişkide yaşadıklarımın bahsetmiştim. Bir daha asla o duruma düşmeyeceğimi söylemiştim. Ve *sen... sen* bana yanıldığımı söyleme cesaretini gösterdin. Beni inandırdın ki ..." Sözümlü kesip dudaklarımı sıkıca kapattım.

Hayır. Onunla bu yolda devam edersem, inşa ettiğim tüm duvarlar yıkılırdı. Onu gördüklerinde zaten büyük bir darbe almışlardı — vahşi ve çılgın, kokusu havayı acı verici bir keskinlikle dolduruyordu.

"Annabelle..."

"*Dur*," diye sözünü kestim. "Lütfen adımı öyle söylemeyi bırak."

"Nasıl?" diye meydan okurcasına sordu ve bana bir adım daha yaklaştı. "Seni "Ne?" seviyorum gibi mi?"

Gözlerim yaşlarla doldu ve başımı salladım.

O içini çekti, nefesinin sıcaklığı yanaklarımdan hissediliyordu, o kadar yakındı ki.

Vücudum

ondan *kaçmak* ve ona *doğru koşmak* arasındaki çatışmadan titriyordu. Cesaretini toplayıp elini uzattı ve yanağımdaki hain gözyaşını sildi.

Kendime engel olamadan, eline yaslandım.

"Bu doğru değil," dedi ve gerçeklik kafamın içinde çöktü.

Ondan uzaklaşıp yanından geçerek, odanın diğer ucundaki şifonyer çekmecesinden son pijama takımını aldım. Kutuyu şifonyerin üzerine koydum, artık birdenbire o kadar da önemli görünmeyen eşyalarla ağzına kadar dolmuştu. Tüm ilişkimiz, onun evinde bıraktığım ipek ve dantel parçalarıyla özetleniyordu. Parçalar... Artık biz de öyleydik.

Derin bir nefes aldım ve sözleri söylemek için gereken cesareti topladım.

"Hoşça kal, Connell," diye boğuk bir sesle söyledim ve kutuya uzandım.

"Sakın yapma," dedi, sesindeki ilkel tını ruhumun derinliklerinde yankılandı.

Gözlerimi kocaman açarak döndüm. "Sakın yapma mı?" Ona öfkeyle baktım. "Connell, bana bir iyilik *yap*." İyi. Öfke, kalp kırıklığından çok daha iyiydi.

"Beni hayal et," diye devam ettim. "Beni Cannon'la hayal et. Ya da Logan'la. Hatta, beni o iki çaylakla *aynı anda* hayal et. Ellerini üzerimde. Dudaklarını tenimde." O ırkıldı, ama ben devam ettim. "Şimdi beni gülerek hayal et. Aynı eyalette değilsen bunun bir önemi olmadığını açıkladığım bir mesaj okuduğunu hayal et. Hatta, aynı şehirde değilsen."

Heykel gibi donduğu yere yaklaştım, kutuyu arkamda unutmuşum. Kollarını göğsünde kavuştururken kasları derisinin altında dalgalandı. Mavi gözlerinde gerçek ve ham bir acı parladı. Neye bu kadar üzüldüğünü bilmediğim için bunu görmezden geldim. Yakalanmış olması mı? Kesinlikle beni kaybetmiş olması değildi, yoksa yaptığı şeyi yapmazdı.

"Hissediyor musun?" diye sordum, nefesini durdurarak, gerginliği ondan koparıp cildime yerleştirerek. "Şimdi, senin başka kadınlarla birlikte olduğunu ve sonra bununla övündüğünü düşününce nasıl hissettiğimi hayal et."

"Ben yapmadım."

Yorgunluk kemiklerime yerleşti. Ona inanmak istemem kalbimi acıtıyordu, çünkü son iki gündür yaşadığım acı

çok fazlaydı.

"Tam olarak neyi yapmadın?" diye yavaşça sordum.

"O kadınlara hiç dokunmadım, en azından tamamen profesyonel olmayan bir şekilde. Tanıştığımızdan beri senden başka hiçbir kadına arzu duyarak dokunmadım. Seni aldatmadım."

Gözleri o kadar samimiydi ki, ona inanmaktan başka çarem yoktu. Ama beni aldatmadıysa, neden öyle bir şey söyledi?

"O sözleri söylemedin mi? Gazeteciler uydurdu mu?" diye sordum, kendimi tamamen mahvetmesi için ona kapı açtığım için kendimden nefret ederek.

Gözle görülür şekilde yutkundum.

Ve göğsümde bir yumruk gibi inkar etmemesini hissettim. Bir adım, sonra bir adım daha geriye sendeledim.

Beni takip etti, kolları aramızda uzanmış halde. Sırtım şifonyere çarptı ve gözlerimdeki sert bakış karşısında ellerini indirdi. "O sözleri söyledim," diye itiraf etti ve bir şekilde yeni bir acı dalgası, düşen bir balta gibi ruhumu kesti.

İçimdeki aptal, umutsuz bir parçam, bunların *hepsinin* yalan olmasını istiyordu. Onun gazetecileri iftira suçlamasıyla dava etmesini istiyordu.

"Ama o bir şakaydı," dedi. "Bu ahmağı yerine oturtmaya çalışıyordum."

Başımı eğdim. "Şaka mı?"

"Alaycı bir şakaydı," diye açıkladı, ellerini saçlarında gezdirerek. "Benim hakkımda, tüm NHL oyuncularını hakkında yaptığı imalardan çok sinirlenmişim. Sinirime hakim olamadım ve bir şaka yaptım..."

"Şaka mı?" Gözlerimi kısarak baktım. "Sinirine mi kapıldın?" diye tekrarladım. "Yarı çıplak, *mükemmel* kadınlarla çevriliyken aldatmayı sevdiğini söyleyerek mi?" Kendimi kucakladım ve bakışlarımı ondan ayırdım.

"Birincisi, onlar mükemmel olmaktan uzaktı, ikincisi... pek akıllıca bir hareket değildi," dedi. "Ama ben sadece onun ima ettiklerini tekrarlıyordum. Git onunla konuş! Sana anlatır."

Yutkundum. "Aynı haberi yayınlayan *on tane* daha tabloid var. Tam olarak *kiminle* konuşmamı istiyorsun, Connell?"

"Bu saçmalığı başlatan pislik," diye tersledi. "Pislik mi?"

Avuçlarını yüzüne sürdü. "Sinir bozucu pislik," diye açıkladı.

"Beni aldatmadın," diye yüksek sesle söyledim.

"Asla," dedi rahat bir nefes alarak. "*Asla* yapmazdım."

Boğazımı temizledim ve kendimi daha sıkı kucakladım. "İlişkimizi o kadar önemsemiyorsun ki, bu tür şeyler söylemenin *komik* olacağını düşündün. Beni inciteceğini, kalbimi kıracağını bildiğin şeyler."

"Annabelle..."

"Hayır," diye sözünü kestim. "Bu neredeyse *daha da kötü*." Gözlerimden akan yaşları sildim. "Çünkü beni aldatmamış olabilirsin, ama beni ve ilişkimizi o kadar az önemsiyorsun ki, bunu *şaka* olarak kullanmayı uygun gördün. Bir kez olsun çeneni kapalı tutacak kadar bana saygı duymadın." Sözler ağzımdan keskin ve acı bir şekilde döküldü.

Connell yine irkildi, sonra bana öfkeyle baktı. "Öyle olmadı."

"Öyle mi? Sevdiğin kadını asla aldatmayacağını söyleyebilirdin, ama bunun yerine tüm ilişkimizi magazin haberlerine malzeme yaptın, öyle değil mi?"

"Yaptım! Ona ciddi bir ilişkim olduğunu söyledim, sonra da bana *güvendiğini* söyledim, ama belli ki güvenmiyorsun!" Bana başını sallayarak geri çekildi.

"Güvenmek mi? Senin kendi sözlerine güvendim!"

"Lanet olsun, kadın! O sadece bir cümleydi... tamam, röportajdan birkaç cümleydi! Geri kalanında seni ne kadar sevdiğimi anlattım. Kadını aldatan tek bir Reaper bile tanımadığımı söyledim."

"O zaman neden sadece bunu yayınladı?" "Çünkü o bir muhabir!"

"*Sen* ona bu sözü verdin! Muhabirlerin röportajdan istediklerini alacağını bilecek kadar uzun süredir onlarla çalışıyorsun, ama sen ona verdin."

"Sinirlenmişim! Üzgünüm, düşünemedim. Sinirlenmişim."

"Gerçekten mi?" Röportajı kaydardım ve kameramı ona çevirdim. "Çünkü burada, çoğu çıplak kadınlar sana şampanya püskürtürken gerçekten çok kızgın görünüyorsun. Çok kızgın."

Çenesi seğirdi. "O gittikten sonraydı."

"Uh. Huh."

"O pislige fikrimi söylediğim için mutluydum! Bu ulusal bir erkek dergisi ve o röportajdan çıkacak tek ses, bizim onların sandığı gibi sadakatsiz pislikler olmadığımız olacaktı."

"Tanrım, haklıydı," diye mırıldandım ve telefonu arka cebime koydum.

"Kim?"

"Ginger Levenson."

"Ginger'ın bununla ne alakası var?" Aramızda eliyle işaret etti.

"O senin eski sevgilin, değil mi?"

"Tabii, yaklaşık beş yıl önce."

"Bana senin için asla yeterli olmadığını söyledi. Kariyerin için her zaman daha fazla ilgi ve görünürlük istediğini söyledi. Ve haklıydı! Tanrım, onu dinlemeliydim, ama ben orada, kendimi beğenmiş bir şekilde..."

"Yeter." Elini saçlarına götürdü. "Ginger ve ben birkaç ay çıktık ve ayrıldık çünkü onu sevmiyordum ve o benim onu sevmemi istiyordu. Benim vermeye hazır olmadığım parçalarımı istiyordu. Sadece sana verdiğim parçaları. O, şu anki halim hakkında hiçbir şey bilmiyor. Yoksa senin eski sevgilinin sözüne mi inanayım? Bu adil değil."

"Görünüşe göre seni hala çok iyi tanıyor, çünkü tam da bana uyardığı şeyi yaptın! Tanınmak mı istiyordun? İsteddiğini aldın. Şimdi tüm magazin sitelerinin kapaklarında yer alıyorsun." Midem ağzıma geldi. "Ulusal bir erkek dergisi mi?"

"Evet. Men's Quarterly. Orijinal makale orada yayınlandı."

Yüzüm kızarıırken derin nefesler aldım. "Bana, Ekim sayısı *ülke* *çapında* satışa çıktığında, beni aldattığını söyleyen bu makalenin Sweet Water'daki her market rafında, Charleston'da, *ülke* *çapında* olacağını mı söylüyorsun?" Hayır, hayır, hayır. İnternet makaleleri geçiciydi, ama basılı yayınlar *sonsuz* *kadar* kalırdı.

"Evet, sanırım öyle." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Sadece benim bir playboy olduğumu varsaymanın adil olmadığını belirtmek istedim. Sözlerimi tamamen bağlamından kopardı!"

"Sen *benim* pahasına kendini haklı çıkardın!" Parmağımı ona doğru uzattım. "Annem o dergiyi görecektir! Babam! Arkadaşlarım! Birlikte çalıştığım ve çalıştığım herkes. Hayatımda sana aşık olduğumu bilen herkes, senin *aşık olmadığını* bilecek! Tanrım, onların internette buna rastlayabileceklerini bilmek korkunçtu, ama... Bunu asla unutamayacağım!"

"Annabelle, seni seviyorum. Bu asla benim..."

"Sen beni sevmiyorsun! Beni neden herkesin önünde küçük düşürdün? Bir söz için mi? Birisi bir varsayımda bulunmaya cesaret etti diye kendini daha iyi hissetmek için mi? Dayanamadığın için bizim aramızdakini alaycı bir yorum haline mi çevirdin? Bu aşk değil! Aşk, her şeyi lanet bir şaka haline getirmek yerine ona ciddi bir cevap vermek olurdu!"

"Hiç düşünmemiştim..."

"Beni düşünmedin! Bizi düşünmedin! Tanrım, annem bunu kuaförde duyacak. Markette. *Her* yerde. Kız kardeşim birkaç saat önce aradığı için zaten biliyor ve babamın, aptal kızının kendisine uygun bulan NHL yıldızına aşık olacak kadar aptal olduğunu görenlerin acıma dolu bakışlarına maruz kalması sadece an meselesi.

"Tanrım, Annabelle, bir hata yaptım, ama neden başkalarının ne düşündüğünü bu kadar önemsiyorsun?"

"*Senin* ne düşündüğünü önemsiyorum ve sen o röportajda tüm dünyaya anlattın! Benden bu kadar. Çünkü açıkça görülüyor ki, başka türlü olamazdı. Ve bunun böyle biteceğini bilmeliydin, tam burada. Benim parçalanmış, kalbi tamamen kırılmış, görünüşe göre hiçbir zaman gerçekten benim olmayan bir adam yüzünden. Kendi sözlerim beni dehşete düşürdü.

"Beni tanıyorsun," dedi. "İster inan ister inanma. Bana bir şans vermiyorsun. Beni onun gibi gösteriyorsun ama ben öyle değilim! Gerçeği bulmaya bile *çalışmıyorsun*."

"Neden deneyeyim ki?" diye bağırdım. "O sözleri söylediğini zaten itiraf ettin! Ve o sözlerin ağzından çıkmış olması, benim hakkımda gerçekte ne hissettiğini açıkça gösteriyor."

"Bana karşı ne hissettiğimi biliyorsun, Annabelle. Seni seviyorum. Hiç kimseyi bu kadar sevmedim..."

"Sen bilmiyorsun," diye onu kesip, beni küle çevirmesine engel oldum. Komodinden kutuyu aldım ve omzumun üzerinden ona baktım. "Çünkü bilseydin? *Burada* olmazdık." Aramızdaki mesafeye bakınca gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. "Ben kırık ve kanayan, tedavisi olmayan bir halde olmazdım ve baskıya girdiğinde daha da kötüleşirdim." Hıçkırıklarımı bastırarak, bir adım öteye attım.

"Bunu yapma. Sen bundan daha güçlü olmalısın. Benimle birlikte fırtınaları atlatmalısın, ilk yağmur damlasında kaçmamalısın."

"Bana böyle suçluluk duygusu yaşatamazsın. Fırtınayı sen yarattın ve sonra beni dışarıya attın. Hoşça kal, Connell."

"Annabelle, bunu yapma. Bana bir şans ver..."

"Hoşça kal," dedim tekrar, bu kelime buz gibi bir kesinlikle içimde yankılandı, kırık kalbimi onun merdivenlerinden aşağı taşıyarak, kapısından sonsuza dek çıktım.

CONNELL

Kapı zili çaldı ve ben, bir haftadır uzayan sakalımı elime alıp, giriş holüne doğru yürüdüm. Bir hafta. Bir başka deplasman serisi oynamış ve dün gece eve dönmüştük. Annabelle'in kahkahası ve sesi olmadan geçen bir hafta. Onun öpücüğü ve hatta küçümsemesi olmadan geçen bir hafta.

Hayatımın en uzun, en üzücü haftası olmuştu.

Kapıyı açtım ve Echo kapıyı doldururken iç geçirdim. Hamileyken saçını boyamaya korktuğu için saçları köklerinden uzamıştı, ama Sawyer'ın nişanlısında görebildiğim tek değişiklik buydu - tabii ki bebek karnı dışında.

"Bana bir şeyler atmak için geldiysen, caddenin karşısına geri dönebilirsin, çünkü artık eğilip kaçacak gücüm yok."

Güneş gözlüklerinin üzerinden bana baktı ve iç geçirdi. "Berbat görünüyorsun." "Bu, nasıl hissettiğimin bir yansıması," diye alaycı bir şekilde cevap verdim ve sonra başımı salladım çünkü beni bu karmaşaya sokan da buydu.

"İyi," dedi omzundaki çantayı sallayarak. "Kadın, bugün sana gerçekten katlanamıyorum."

"Peki, tam olarak planın neydi?" Başını eğdi.

"Yarın uyanmak için kendimi sarhoş etmek, böylece bir gün daha geçsin," diye dürüstçe cevap verdim.

"Yani, mutsuz musun?"

Bir başka alaycı yorum yapmaktan vazgeçip yerine iç geçirdim. "Evet. Sevdığım kadını incitecek şekilde çarpıtılan dikkatsiz bir söz söylediğim için kalbim kırık ve şimdi benimle konuşmuyor bile. Duymak istediğin bu muydu?"

"Evet. Şimdi çekil. İçeri giriyorum." Kapıya doğru başını salladı.

Tamamen kafam karışmış bir şekilde geri çekildim. "Echo, seni görmek isteseydim, bara giderdim."

"Biliyorum," diye omzunun üzerinden seslendi geçerken. Sonra bir şişe viski çıkardı ve havaya kaldırdı. "Bu yüzden barı sana getirdim"

getirdim."

Kapıyı kapattıktan sonra, onu mutfağıma kadar takip ettim. O, benim meyve suyu bardaklarından birine çoktan bir shot doldurmuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, o buzdolabımı karıştırırken.

"Aradığım şey... Ah, bunlar Annabelle'in sevdiği küçük çaylar," dedi ve çaylardan birini bir saniye başının üstünde tuttu, sonra tekrar buzdolabına koydu.

"Evet, onun sevdiği birçok şeyi sakladım. Ama yine de neden burada olduğunu açıklamıyor."

"İşte buldum." Aromalı bir şişe su çıkardı ve kapıyı kapattı. "Seninle içebilmek için alkolsüz ve kafeinsiz bir şey arıyordum. Şimdi otur." Adanın ucundaki bar taburesini işaret etti.

Oturdum.

Küçük bir ölüm meleği heykelciği çıkardı ve adanın üzerine koydu, sonra shot'ı elime tutuşturdu. "*Scythe*'in ikinci şubesi artık hizmetinizde."

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım, o ise ben içkiyi içene kadar bakışlarını benim gözlerimle içki arasında gezdirdi.

Viski boğazımı yaktı ama aksi takdirde uyuşmuş olan vücudumu ısıttı. Her şey uyuşmuştu. Sanki vücudum kendini korumak için tüm hislerini kapatmış gibiydi.

"O nasıl?" diye sormaya cesaret ettim.

Echo'nun gözleri bir an için kısıldı, ama bir yudum su içtikten sonra başını salladı. "Kalbi kırık. Çok kızgın. Aslında şu anda sana çok benziyor. Eşofman altı falan giymiş. Sakalı yok sadece. Buraya gelip bunu düzeltme şansını bir deneyeyim dedim, çünkü Annabelle'i seninle olduğu kadar mutlu hiç görmemiştim. Ama yine de, onu şu anda olduğu kadar mutsuz da hiç görmemiştim."

"Bana güvenmiyor."

"Ona güvenmesi için bir neden vermedin."

Kapının tıklaması bir saniye sonra birinin "Connell?" demesiyle duyuldu.

"Buradayım Langley," diye cevap verdim. "Sadece o içeri girebilir," diye Echo'ya açıkladım.

"Oh, iyi. Bekle, ne yapıyorsun?" Langley, Echo'nun bana bir içki daha doldurduğunu görünce durdu.

"Onu sarhoş edip, gerçeği öğrenmeye çalışıyorum. Sen ne yapıyorsun?"

Langley içini çekti ve Echo'dan hem şişeyi hem de bardağı kaptı. "Onun ilişkisini ve itibarını kurtarabilmemiz için gerçeği ortaya çıkarmaya çalışıyorum, bu da onu ayık tutmak anlamına geliyor."

Echo başını Langley'e doğru eğdi.

Langley hiç tereddüt etmedi. "Seni seviyorum, Echo. Biliyorsun, seviyorum. Ama Connell'i yeterince uzun süredir tanıyorum, yorumunun bağlamından çıkarıldığını söylediğinde yalan söylemediğini biliyorum. Ve *onun* çıkarlarını gözetmeliyim, tıpkı senin Annabelle'in çıkarlarını gözettiğin gibi. Yani *ya herkesin iyiliği için bu sorunu çözme* ekibine katılabilirsin ya da sevimli hamile poponu eve götürebilirsin çünkü şimdi çalışma zamanı."

"Bağlamından koparıldı mı?" Echo bana sordu.

"Sana ne söyledi?" diye karşılık verdim.

"Senin alaycı bir yorum yaptığını ve bunun onu ülke çapında alçakça ve alenen küçük düşürdüğünü söyledi."

"Evet, o kısım doğru. Ama röportajın geri kalanında onu ne kadar sevdiğimden bahsediliyor. O tek cümleyi alıp çarpıttı. Belki de bunu hiç söylememeliydim, ama sevdiğim kadının yeterli olmayacağını ima etmesine çok kızmıştım. Elbette biraz da başka yerlere de yönelmem gerektiğini ima etti. *Hepimizin öyle yaptığını* ima etti Echo, nişanlın da dahil."

Echo bana o kadar uzun süre baktı ki, bana orta parmak gösterip çekip gideceğini sandım. Ama bunun yerine, diğer tabureyi benimkinin yanına çekti ve "hayatım bok gibi" diye mırıldanarak oturdu.

Kapı zili çaldı ve Langley kapıyı açmak için odadan çıktı. "Onu seviyorum," dedim yumuşak bir sesle.

"Biliyorum," diye cevapladı Echo.

"Tamam, durum şu," dedi Langley, Persephone'yi de yanına alarak geri geldiğinde. Tanrım, ikisi de çok şık görünüyordu—Langley siyah bir takım elbise, Persephone ise belli ki tasarımcı elinden çıkmış bir elbise giymişti. Dün gömüğümün temiz olduğunu sanıyordum, ama açıkçası emin değildim. "Tam bir röportaj yapmamız gerekiyor. Kayıt cihazında olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Tamam. Men's Quarterly ile iletişime geçtim ve John Perry'nin aslında serbest yazar olduğunu söylediler. Kadrolu değil. Eğer söylediklerin doğruysa,

"Peki, o zaman ne yapmalıyız?" diye sordum. "O kaset, Annabelle'i geri getirmek için elimdeki tek şey. İtibarımı umursamıyorum ve bunun senin iş olduğunu anlıyorum, ama o kaset, Annabelle'i geri getirmek için elimdeki tek şey. İtibarımı umursamıyorum ve bunun senin iş olduğunu anlıyorum, ama o kaset, Annabelle'i geri getirmek için elimdeki tek

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "Annabelle'i geri getirmek için elimde sadece o kaset var. İtibarımı hiç umursamıyorum ve bunun senin iş olduğunu anlıyorum, ama ben Annabelle'i istiyorum. O kasete ihtiyacım var."

"Biliyorum, bu yüzden Persephone'yi çağırdım."

Sephie gülümsedi. "Merak etme, Connell. Richard McCarthy'yi tanıyorum, derginin sahibi o. Langley ile bir odaya girip, senin için sorun olmazsa, onunla hızlıca bir telefon görüşmesi yapacağım. Rahatsız olursan müdahale etmek istemedim."

"Karışmak mı!" diye patladım. "Lütfen, Tanrım, karış."

"Tamam." Küçük elini omzuma koydu. "Senin için bu işi halledebilir miyiz bir bakayım." Omzumun üzerinden yukarı baktı. "Echo, bugün kimse sana söylememiş olabilir ama harika görünüyorsun. Hamilelik sana çok yakışmış. Şimdi Langley ile gizlice kaçacağım."

Kapı zili tekrar çaldı.

"Tanrım, bu da ne?" Echo mırıldandı.

"Sephie, sen çalışma odasına geç, ben de hemen geliyorum," dedi Langley, ikisi evin ön tarafına doğru ilerlerken.

"Zaten röportajı ayarlamaya çalışıyordun," dedi Echo sessizce.

"Evet. Beni inanması için tek yol bu, ama o zaman bile beni affetmeyebilir. Elbette hatalıydım, ama kız insanların ne düşündüğünü çok önemsiyor. Bu seferki durumu atlatabilsek bile, bir dahaki sefere biri söylediklerimi çarpıtırsa yine kaçmayacağının garantisi var mı? Ağzımdan çıkan her kelimeye dikkat edemem, yoksa kendim olmaktan çıkarım. Beni sevmesinin tek yolu bu mu gerçekten?"

Echo birkaç kez gözlerini kırptı ve konuşmak için ağzını açtı.

"Parti vereceğini söylememiştin," dedi Logan, Cannon'la birlikte mutfağına girerken. "Selam Echo."

"Çocuklar," dedi gülümseyerek. "Buradaki kalp kırıklığını taciz etmeye mi geldiniz?"

"Öyle bir şey," diye cevapladı Logan, önüne bir şişe su koydu, sonra bir tane de Cannon'a uzattı.

"Ne arkadaşlar ama," diye alay etti Echo. "En azından ben alkol getirdim."

"Üç saat sonra antrenmanı var. Biz de sıvı alımı için getirdik." Logan sırttı.

"Senin çoktan sarhoş ya da akşamdan kalma olabileceğini düşündük, bu yüzden kendimize biraz zaman tanıdık." Cannon, lacivert Reaper tişörtünün üzerinde kollarını kavuşturdu ve granit duvara yaslandı. "Şimdi iç. Ward'ın o sevimli küçük sırt çantasında üç şişe daha var."

Logan gülümseyerek sırt çantasını kaldırdı.

Beni ne kadar sinirlendirseler de, iyi arkadaşlardı, orası

"Tamam, sihrini kullanıyor," dedi Langley yeniden ortaya çıktığında. "Ne ne, ikiniz kısa çöpü mü çektiniz?"

Logan omuz silkti. "Ona aşk her şeyi yener diye moral konuşması yapmaya hazır olmayan tek kişiler bizdik."

"Axel bile mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Özellikle de kocan," dedi Cannon. "Adam, mesajlaşmada kader ve benzeri şeylerden bahsettiği hızla Disney'de çalışmalı."

Langley'in dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Richard, ben de tam olarak bunu söylüyorum," Persephone'nin tatlı sesi odayı doldurdu ve Cannon, telefonu kulağına dayayarak içeri girerken gerildi. "Elbette, geri çekme yazısı basmak istemediğini biliyorum. Bu yüzden devreye girdim. Çalışanlarından birinin bilerek yalan söylediğini öğrenince çok utanacağını biliyorum. O dergiyi bugünkü konumuna getirmek için ne kadar çok çalıştığını biliyorum."

Tezgahtarının ucuna yaslanmış adamlara baktı ve elindeki cep telefonu kaydı. Telefon elinden düştü, ama sert ahşap zemine çarpmadan Cannon onu havada yakaladı ve ona geri verdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, bir erkek sesi bizim duyamadığımız sözler mırıldanırken.

"Biliyorum. Gerçekten biliyorum. Connell MacDhuibh'in doğruyu söylediğini söylüyorum. John Perry onun sözlerini kasten çarpıttı. Nereden mi biliyorum? Çünkü o adamın mutfağında duruyorum, Richard. O benim çok değerli bir arkadaşım. Connell, tabii ki, Bay Perry değil. Biz arkadaşız. On yıldır tanıştığımızdan beri sana hiç yalan söyledim mi?" Adam kararını verirken, başını yana eğdi ve alt dudağını ısırdı.

İçini çekti ve başını sallayarak Langley'e hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı.

"Tabii ki, baskı sayısını iptal etmeni asla talep etmem. Yirmi beş milyon okuyucun olduğunu biliyorum."

Kahretsin. Yirmi beş milyon insan, sevdiğim kadını aldattığımı okuyacak mıydı? Bu düşünce bile midemi bulandırdı.

"Sadece, kaseti kendin dinlediğinde, muhtemelen bunu *isteyeceğini* söylüyorum. Yani, çok saygın bir derginin sahibisin, Richard. Derginin bir tabloid haline gelmesini görmek çok yazık olur. Tanrım, Matt Sharpe'ın valinin karısı hakkındaki o talihsiz makaleden sonra kendini toparlaması üç yıl sürmüştü, ve sana da aynısı olursa ölürüm, Richard. Biz çok iyi arkadaşız, seni uyarmadan edemedim. Anlıyorsun, değil mi?"

Yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı.

Cannon'ın elindeki su şişesi buruşuklaştı.

Nefesim kesildi.

"Oh, eminim işe yarar. Maaşını istemeyen bir serbest yazar tanımadım. Oh, ve sana kişisel bir ricada bulunabilir miyim?" Ses diğer uçta devam ederken yanakları pembeleşti. "Şey, hayır. Değilim. O sadece bir aile dostu. Hayır, Richard. Aslında sana, o kaseti aldığımda bana bir kopyasını gönderir misin diye soracaktım? Benim için çok anlamlı olur."

Yutkundum. Tanrım, boğazım çok sıkışmıştı.

"Bunun sana ne faydası olacak?" diye güldü, ama gözlerinde ışıltı yoktu. "Uçmaya hazırsan, gelecek hafta sonu kulüpte bir tur oynayalım mı? Mmm hmm. Kulağa hoş geliyor. Babamı da getiririm. Seninle konuşmak çok güzeldi Richard. Annene sevgilerimi ilet. Hoşça kal."

Telefonu kapattı ve o kadar büyük bir gülümsemeyle gülümsedi ki boğazımdaki düğüm çözülmeye başladı. Bu, onu ikna ettiği anlamına geliyordu, değil mi?

"Tamam, o..."

Kapı zili çaldı.

"Lanet olsun!" Kapıya doğru bağırdım.

"Ben açarım." Echo tezgahıdan kalkıp ön kapıya doğru yürüdü.

"John Perry'nin çekini, kaseti getirene kadar elinde tutacağını söyledi. Richard'ı tanıyorum, baskıdan vazgeçer ya da en azından dava açılmadan önce makaleyi değiştirmek için baskıya ara verir."

"Dava açmakla tehdit etmedin," dedi Logan.

"Hayır, ama *milyonlarca* dolarlık dava açılan arkadaşımız Matt'ten bahsetmiştim dedi. O da mesajı aldı, inan bana." Kız başını salladı. "Sen korkutucusun," diye mırıldandı Logan.

"Sen çok *zekisin!*" diye bağırdım. "Tanrım, kokmasaydım sana sarılırdım."

"Teklifin için teşekkürler." Gülümsedi, ama Cannon'un bakışlarıyla karşılaşınca gülümsemesi kayboldu. "Onaylamıyor musun?"

"Bir kaset elde etmek için kendini fahişe gibi sattığını onaylamamı mı istiyorsun?" Su bardağını tezgaha sertçe vurdu.

"Cannon..." diye uyardım, ama kız hiç aldırış etmedi.

Topuklu ayakkabılarıyla ona doğru yürüdü ve ona sert bir bakış attı. "Onunla golf oynamayı kabul ettim, Cannon. Hepsi bu."

"Ondan çok daha fazlasını istiyor gibi görünüyordu."

"Muhtemelen öyle, ama istediğini alamayacak. Ortaokuldan beri etrafımda dolanıyor. Bu yüzden babamı da götürüyorum. O bu saçmalığa tahammül etmez. Hiç etmedi. O büyük kaslarını bir kenara bırak da, onun yerine o büyük beynini kullan. Onda benim istediğim bir şey var. Benim de onun istediğini sandığı bir şeyim var. Her şey Connell'in lehine geliyor. Ve o sefil adamın sıkıcı arkadaşlığında bir öğleden sonra geçirmek istiyorsam, bu seni ne ilgilendirir?" Omzunun üzerinden bir avuç uzun sarı saçını geriye atmak zorunda kaldı ve bu, tiradını biraz bozdu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerinin bu hareketi takip ettiğini fark ettim.

Oh, lanet olsun. Bu hiç iyi değildi. "Değil," diye onayladı Cannon. "Goo..."

"Burada olduğunu biliyorum!" Koridordan bir çığlık yükseldi. "Siktir," diye mırıldandı Logan ve o yöne doğru yürümeye başladı.

"İçki ve gösteri," diye mırıldandı Langley buzdolabına doğru yürürken.

"Burada ne işin var, Blaire?" diye bağırdı Logan.

"Seninle konuşmam lazım!" diye bağırdı, beni irkiltecek kadar yüksek sesle. "Telefonunu takip ettim..."

"Ne yaptın? Bak, söylemem gereken her şeyi söyledim. Bitti. Tattı. Bitti. Arkadaşımın kızına onun hakkında uydurma bir hikaye yazıp intikam için yayınlamasını mı söyledin?"

Tam olarak ne önerdi? Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ama o içki hala karnımı ısıtıyor, muhakememi köreltiyordu, bu yüzden mutlu popomla orada oturdum.

"Ona gücünü kullanmasını söyledim! Siz her şeye sahipsiniz ve bizden size boyun eğip, bıraktığınız kırıntılarla yetinip mutlu olmamızı bekliyorsunuz!" Onun göğsüne yumruk attı.

"Sen ne diyorsun? Senden hiçbir şey beklemedim! Sana sahip olduğum her şeyi verdim..."

"Kalbini değil! O bende olsaydı, sırf bir kıza tavsiye verdiğim için benden ayrılmazdın."

"Sen benim kalbimi istemiyorsun. Sen benim adımlı, yüzümü ve sosyal medyadaki takipçilerimi istiyorsun. Ben sadece seni istedim... ama şimdi neden istediğimi bilmiyorum."

Kahretsin. Çok sert.

"Büyü artık Logan. Herkes *herkesi* kullanır. Sen sevgi dolu bir kız arkadaş istiyordun, ben de sana onu verdim. Benim bir platform desteğine ihtiyacım vardı, sen de bana onu verdin." Langley'i işaret etti. "O da kariyerini geliştirmek için evliliğini kullandı."

"Anlamadım?" Langley karşılık verdi.

"Hamile kaldı ve şimdi NHL oranında nafaka ve lanet bir yüzük alıyor." Echo'yu işaret etti.

"Ah, tatlım, bir bilsen." Echo başını salladı ve benim yanımdaki bar taburesine geri oturdu.

"Burası giderek gündüz kuşağı talk şovuna dönüşüyor," diye mırıldandım. "Ona söyleyen sendin!" Blaire, Echo'ya bağırdı.

"Evet. Bu konuda hiç suçluluk duymuyorum. Bir erkek, yatağında bir yılanla yattığını bilmeli." Omuz silkti.

Blaire'in çenesi düştü ve başını çevirerek başka bir kurban aradığı belliydi. "Ve sen," Persephone'ye öfkeyle baktı. "Mükemmel, lanet olası Persephone VanDoren. Hayatında istediğin her şey

"Hayır." Cannon, Sephie'nin önüne geçerek onu Blaire'den tamamen korudu. Sephie ona baktı ve hızla geri adım attı.

"Gitmelisin, Blaire." Logan kapıyı işaret etti. "Beni tekrar taciz edersen, arkadaşlarımı tekrar taciz edersen, sana uzaklaştırma emri çıkarırım. Birkus çantayı ve yüz bin takipçini al ve git buradan."

"Birkin çantası," diye düzeltti, gözlerinde çılgın bir bakışla. "Ben buraya aidim, Logan. Birbirimiz için iyi olabiliriz! Sana reklam anlaşmaları ayarlayabilirim ve—"

"Çık dışarı." Sözleri yumuşaktı, ama kesindi.

"Bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu göreceksin," diye tekrar denedi, sesi yumuşadı.

"Çık. Dışarı." Tekrar etti.

Bize son bir kez baktı — Cannon'un göğsünün arkasından bakan Sephie'ye bile, o kadar küçüktü — ve başını salladı. Sonra arkasını dönüp dışarı çıktı.

Kapı kapandığında hepimiz iç geçirdik.

"Siktir, kadınlardan nefret ediyorum,"
diye bağırdı Logan.

"Hey!" Langley, Echo ve Sephie sanki senaryo yazılmış gibi itiraz ettiler.

"Bütün kadınlar değil." Omuzları çöktü. "Sadece öyle olanlar. Yemin ederim, bir dahaki sefere çıkacağım kadın benim lanet Reaper olduğumu bile bilmeyecek."

Cannon hareket ederek tezgâhın başına geri döndü.

"Teşekkür ederim," dedi ona.

"Her zaman istediğin şeye sahip olmak suç değil," diye omuz silkti.
"Sadece onu takdir etmezsen boşa gider."

"İstedğim her şeye sahip olduğumu hiç söylemedim. O varsaydı. Aynı hatayı yapma." Boğazını temizledi ve bana döndü. "Tamam, asıl soruna dönelim. Richard az önce mesaj attı. Kaseti bu gece alacak. Umarım sahte haberin basılmasını engelleyebiliriz, bu da Langley'in sorununu çözer, ama kaseti Annabelle'e verirsen, belki senin sorunun da çözülür."

"Nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum,
Sephie." Bana gülümsedi. "Az önce teşekkür
ettin."

"Bu çok eğlenceliydi ama Sephie ve benim ofislerimize gitmemiz gerekiyor. Cannon, Logan, onun ayık, düş almış ve antrenmana gitmiş olmasını sağlar mısınız?"

"Evet, anne," dedi Logan, ama gözleri donuktu.

"Echo, Connell, sizi görmek çok güzeldi, biraz... dramatik olsa da. Logan, senin için yapabileceğim bir şey varsa lütfen bana haber ver." Cannon'a döndü. "Cannon."

"Persephone."

"Gidiyorum," dedi Langley. Sephie, sarı saçlarını savurarak Langley'in peşinden çıktı.

"O kız sanki lanet olası bir tek boynuzlu at gökkuşağıyla sevişmiş ve sonra da o yavru orman perisi Barbie ile çiftleşmiş gibi," diye mırıldandı Echo.

Hepimiz yavaşça ona döndük.

"Ne? Sawyer ona Masal Prensesi Barbie diyor, bu yardımcı olur mu?"
Omuz silkti.

"Yardımcı olmuyor," dedi Cannon ve suyunu yudumlamaya başladı.

"Barbie'ler nasıl çiftleşir?" diye sordu Logan.

"Bak, iki insan birbirini sevdiğinde..." diye başladım. O

sırıttı. "Bak, kim yine şakalar yapmaya başladı."

Gülümsemem kayboldu.

"Connell, beni dışarıya kadar geçir," dedi Echo, tezgahtan çantasını alarak.

Ön kapıya varana kadar sessiz kaldı. "Söylediklerini düşünüyordum."

"Orada olan onca şey varken düşünmeye vaktin mi oldu?"

Gözlerini devirdi. "Bak. Bence o senin değişmeni istemiyor. Bence o, onu ilk sıraya koymayı istiyor. Bu, röportaj sırasında şaka yapma ya da laf atma ihtiyacından önce geliyor. O seni seviyor. Bunu biliyorum. O seni istiyor, Connell. Senin sulandırılmış, ciddi halini değil. Dürüst olmak gerekirse, insanların ne düşündüğünü umursama konusunda onun yardıma ihtiyacı var."

"Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor." Sakalımı kaşıyarak, "Kasetimi dinler mi sence? Bir şansım olur mu?" diye sordum.

"Bence kaseti dinlemesini sağlayabilirsen ve kasette onu ne kadar sevdiğini anlatırsan, sana bir şans daha vermemekle aptallık eder. Ve... Tanrım, işler yolunda gitmezse pişman olacağım, ama elimden gelen her şekilde sana yardım edeceğim."

Aklımda bir fikir belirdi, ama bu bir kumar gibiydi. Büyük bir kumar.

"Onu benim için maça getirebilir misin?"

ANNABELLE

En sevdiğim krem rengi kaşmir kazak ve kalın kahverengi editör pantolonumu giyip, kendime güven ve cesaret maskesi takarak Reaper arenasına girmeye çalıştım. Ama güçlü kıyafetim ve topuklu botlarım bile yeterli olmadı.

Son iki hafta çok kötü geçmişti. Connell'in yeniden bağlantı kurma çabaları, hiç iyileşmeyeceğini düşündüğüm yarayı yeniden açmıştı. Birçok gece uyuduktan, Echo ile içki içtikten ve işime kendimi kaptırdıktan sonra bile onu *özliyordum*. Onu bu kadar özlediğimden nefret ediyordum, saatlerce yatak odamın tavanına bakarak onun davranışını mantıklı hale getirmek için yollar bulmaya çalıştığımndan nefret ediyordum. Onu affetmek.

Ama bu beni ne yapardı? Onun için yaşadıklarımızın gerçek olduğuna nasıl güvenebilirdim? Yoksa her şey her zaman komik bir şaka mı olacaktı?

Kalbim hızla atarken süveterimi düzelttim. Echo, Persephone'nin rezerv adına bir çek aldığını bana bildirdikten sonra, neredeyse Lacy'yi onu almaya gönderecektim, ama kalbim kırık olsa da, onurumdan ödün vermedim.

Maç henüz başlamamıştı, ama stadyumun koltukları doluydu. Jumbotron, maç başlamadan önce önceki maçlardan klipler veya reklamlar gösteriyordu. Rock müziği yüksek sesle çalıyordu, gitar riffleri ve cesur sözler zaten heyecanlı olan kalabalığı daha da coşturuyordu.

Echo'nun çekin alınacağı yeri gösterdiği yere doğru giderken dişlerimi gıcırdatmamaya çalıştım. Batı koridorundan aşağı, koridorun buzla buluştuğu yere doğru.

Soyunma odasının bir yerinde, Connell muhtemelen patenlerini bağlayarak en iyi yaptığı şekilde buzda mücadeleye hazırlanıyordu.

Onu görmek, güçlü çenesini, yaramaz gülümsemesini görmek, o güçlü kollarının beni dünyanın en önemli insanıymışım gibi kucakladığını hissetmek için duyduğum özlemde içim sızladı.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım ve onun sözlerinin, makalelerin bana verdiği gerçek acıyı kendime hatırlattım.

"Aşk," Connell'in sesi hoparlörlerden duyuldu, müzik kesildi, kalabalık anında sessizleşti. "Birçok şeye benzeyebilir ve birçok şey gibi gelebilir," diye devam etti ve ben, hem hoparlörlerden hem de arkamdan onun sesini duyarak hızla döndüm.

Ve orada, Reaper'ın tüm ihtişamıyla duruyordu, patenleri onu olduğundan on kat daha uzun gösteriyordu. Elinde mikrofonla, sıvı ipek gibi buzun üzerinde kayarak bana doğru süzüldü. Bir elini buzun kenarındaki bölmeye dayayarak kayarak durdu. Kafamı eğip gözlerimi kocaman açarak ona yaklaştım.

"Bana öyle geliyor," dedi ve patenlerinde yer değiştirerek kulağını işaret etti.

Onun sesi hoparlörleri doldururken ellerimi ağzıma götürdüm... daha önce *okuduğum* sözleri söylüyordu. İlk başta kalbimi parçalayan aynı korkunç, berbat alıntı. Yine de, okumak ve dinlemek tamamen farklı şeylerdi.

Connell'in ses tonunda alay ve öfke vardı.

Ve sonra...

"...siktir git."

Dinlemeye devam ederken gözlerim doldu, dudaklarım aralandı ve Connell'e baktım.

"...evde beni bekleyen kadına deli gibi aşığım."

Ellerimle ağzımı kapattım.

"Ve şimdi," dedi Connell, kayıt sona erdiğinde. "Benim için aşk böyle bir şey." Jumbotron'u işaret etti ve ben de bakışlarımı ondan ayırıp yukarı baktım.

Yeni bir video, önceki reklamların ve maç görüntülerinin yerini almıştı. Bu video, rezervi açtığımızda Echo tarafından 5 km koşusunda kaydedilmişti. Connell, koşudan sonra bana doğru koşarak geldi, devekuşu kostümü hareketleriyle sallanıyordu, beni kucaklayıp öptü ve sonra beni kollarında koşarak uzaklaştı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı, ben de yol boyunca güldüm.

Bir başka klip oynatılırken, gülerek gözyaşları yanaklarımdan süzüldü.

Bu klip, Connell'in soyunma odasındaki bir bankta, soyadının hemen altına yapıştırılmış benim resmime gülümseyerek oturduğu bir sahneydi. "*Connell'in bir kız arkadaşı var,*" diye Logan'ın sesi kameranin diğer tarafından alaycı bir şekilde duyuldu. Connell bankadan atladı, gözlerinde kahkaha ile Logan'ı yere devirdi, kamera titreyerek aceleyle kesildi.

Başka bir klip oynatılırken ellerimi indirdim.

Connell, belediye binasının bodrumunda kendini çekerken ekranı doldurdu. "Açıkçası, bu kaos yıllardır benim yardımına ihtiyaç duyuyordu," dedi, gözlerini devirerek. "Bu benim önceki halim..." Arka planda *benim* sesim, merdivenlerin üstünden ona İskoç kışını yukarı çıkarıp paspas yapması için bağıırıyordu. Bu sesi duyunca gözleri parladı ve merdivenlere, ancak "hayranlık dolu" olarak tanımlayabileceğim bir bakışla baktı.

Başka bir klip.

"Ve bu da son halim," dedi kameraya bakarak, ardından kamerayı bodrumda gezdirdi. Düzenli, pırıl pırıl, herhangi bir belediye memurunun hayali. O alanı devrim niteliğinde değiştirmişti. "Bu kesinlikle onun hayatını kolaylaştıracak," dedi kameraya sırtarak. "Ama ara sıra onu sarsmak için elimden geleni yapacağım."

O kameraya göz kırptığında ve dev ekranda onunla benim fotoğraflarımızla dolduğunda... daha önce hiç görmediğim fotoğraflar... göğsümden bir kahkaha kopardı. Ben bakmıyorken, ama Connell *bakarken*, o veya arkadaşları çekmişlerdi.

Bana bakarken.

O mavi gözler, sadece sevgi, hayranlık ve belki de şehvet.

Mutluluk.

"Ve," dedi Connell mikrofona, arkasında yankılanan toplu *hayranlık* sesleri eşliğinde "Deplasman maçlarında zamanımı nasıl geçirdiğimi hiç merak ettiyseniz..." dedi ve ekranı göstererek başını salladı.

Birbiri ardına videolar gösterildi, bazıları onun, bazıları Logan, Cannon veya Sawyer tarafından çekilmişti.

Birbiri ardına aptalca şakalar - takımdaki Vikinglerin üzerine kovalarca su dökülmesi, Lukas ve Axel'in onu arena koridorlarında kovalarken gülerek ama öfkelenerek. Otel lobilerinde uyuyakalan aptal oyuncuların yüzlerine tıraş kremi sürülmesi. Cannon, Connell'in yapıştırdığı kitabını açmaya öfkeyle çalışıyordu.

O videoda onun için gerçekten endişelendim, Connell'in nasıl hala hayatta olduğunu tam olarak anlayamadım.

Nathan Noble, büyük bir spor çantası taşıyan Connell'i otel lobisinde kovalıyordu, Nathan sadece dar bir spor iç çamaşırı giymişti, Noble Connell'e bağırırken Logan'ın kahkahası kameranın arkasından geliyordu.

Klipler devam ederken kalabalıktan kahkahalar yükseldi, ama Connell dikkatini tekrar bana verdi.

"Hayatımda başka hiçbir şeye vaktim yok, Annabelle," dedi. "Sadece bu ve sen."

Dizlerim titredi.

"Umarım açıkça görebiliyorsundur," dedi. "Seni seviyorum. Ve her zaman seveceğim."

Kalabalıktan bir başka *hayranlık* dalgası yükseldi.

"Benimle olur musun?" diye sordu, elini bölme üzerinden bana doğru uzatarak, gözleri savunmasız ve hassas bir şekilde.

Kalbim hızla çarptı, ruhumun her köşesine aşk doldu, o aptal makale yayınlandığından beri beni rahatsız eden tüm parçalanmış, pürüzlü parçaları bir araya getirdi.

Onun topladığı kanıtları inkar edemezdim.

Ya da ilişkimizi dolu bir arenada herkesin önünde ifşa etmiş olduğu gerçeğini... ve benim umursamadığımı. Utanç duymadım. Seyircinin ne düşündüğünü umursamadım. Sadece *onu* istedim. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ve birdenbire, bunu gören, onun benim için ne hissettiğini anlayan son kişi olduğum için kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissettim.

Benim ona karşı hissettiklerim gibi.

Hıçkırıklarımı bastırdım, ayaklarım beni ona doğru sürükledi.

Mikrofonu buzun üzerine düşürdü, seyirciler kulaklarına gelen ani ses nedeniyle tısladılar, ama kısa süre sonra tezahürat etmeye başladılar. Çünkü Connell beni bizi ayıran bel hizasındaki bölmeden çekti, dudaklarımız çılgınca ve aç bir şekilde buluştu.

"Özür dilerim," dedim öpüşmelerin arasında. "Çok özür dilerim, Connell. Ben bir aptalım.

Bazen çok kör olabiliyorum..."

"Yapma," dedi ve beni tekrar öptü. "Bir daha asla," dedi.

"Bir daha asla," diye söz verdim, dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak, vücudum sıcaklık, mutluluk ve arzuyla doldu.

Gürleyen kalabalık bizi tekrar gerçek dünyaya geri getirdi ve ben yüzümü onun omzuna gömdüm.

"Maçtan sonra," dedi, kaşlarını kaldırarak. "Beni bekler misin?"

O beni nazikçe yere indirirken ben başımı salladım. "Her zaman," dedim.

O lanet olası sırtışıyla gülümsedi, buz üzerinde geriye doğru kayarken, kalabalık onun adını tekrar tekrar haykırırken zafer işareti yaparak yumruklarını havaya kaldırdı.

Ve Reaper'ımı görünce gülümsememi ve kahkahamı tutamadım.

"SİZE EVE GÖTÜREBİLİR MİYİM?" Connell, Gage McPherson'ın nazikçe beklememe izin verdiği ofise girerken sordu — bana buraya getiren rezerv çekini verdikten sonra.

Connell'ın saçı, Reaper'ların az önce elde ettiği ezici galibiyetin ardından aldığı duştan dolayı hâlâ ıslaktı.

"Kapıyı kilitle," dedim, biraz nefes nefese.

Connell bana yarım bir gülümseme attı ve hızla arkasından kapıyı kilitledi. Arkamdaki hiçbir şeyi bozmamaya dikkat ederek masanın üzerine atladım.

Bana doğru yaklaşırken kaşlarını kaldırdı. "Asla böyle halka açık bir yerde yakalanmayacağını söylememiş miydin?"

Alt dudağımı ısırdım. "Sen bu riski almaya değer birisin."

Sözlerim üzerine gözlerini kapattı, ellerini nazikçe sırtıma doladı ve açılmış bacaklarımın arasına girdi.

"Sen *her* şeye değersin, Connell," dedim daha samimi bir şekilde. "Ve *çok* üzgünüm. O makaleye inanmamalıydım. Başkalarının ne düşündüğünü *umursamamalıydım*. Sen benim için başkalarının yargılarından daha önemlisin." Başımı salladım. "Bir daha kimsenin bize bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Bundan sonra açık iletişim kuracağız. Sana güveniyorum. Ve bizi bu cehenneme sürükleyen kırık parçam için özür dilerim. Üzerinde çalışacağıma söz veriyorum. Eğer beni kabul edersen." İç geçirdim. "Bir daha asla?" Daha önceki sözümüzü tekrarlardım.

"Bir daha asla." Alnını alnıma dayadı. "Seni özledim." "Seni seviyorum," diye fısıldadım ağzına ve o çıldırdı

kendini *kaybetti*. Dudakları, dili ve dişleriyle bana saldırdı. Hızla ikimizin pantolonunu indirip, dantelli iç çamaşırımı kenara itip, tek bir yumuşak hareketle içime girerken ben nefes nefese kaldım. Elleriyle kalçalarımı kavradı, içime girerken vücudumu masaya dayadı.

Her itiş bir vaat.

Her nefesim bir özürdü.

Kollarımı boynuna doladım, kendimi ona insanca mümkün olduğunca yaklaştırdım. O benim bedenimi ele geçirdiği gibi ben de onun ağzını ele geçirdim, beni çılgın bir itme ve okşama çılgınlığıyla tahrik etti. Onun tadına sarhoş olarak, o tatlı sınıra doğru sarmal şeklinde ilerledim, ona daha fazla, daha fazla, *daha fazla* diye yalvardım.

O da kabul etti, gözleri gözlerimde, sanki ruhuma damgasını vurmak gibi bir görevi olan bir adam gibi içime girerken. Ve lanet olsun, tam da bunu yaptı. Sırtını tırmaladım, zevk içimde kıvrılırken dudaklarını hafifçe ısırdım.

Connell bu değişimi hissetti, o patlayıcı ana doğru daldığımı hissetti ve ağzımı kendi ağzıyla kapattı, en sevdiği içki gibi benim inlemelerimi yuttu.

Onu sıkıca sarıldım, o beni daha derine alırken hızlı ve sert bir şekilde boşaldım, ardından o da hemen boşaldı.

O beni tutarken göğüslerimiz inip kalkıyordu, boynumun ortasına, çenemin çizgisine ve sonunda dudaklarıma öpücükler konduruyordu.

Parmaklarım saçlarına dolandı, gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Beni affeder misin?" diye sordum, onun bu kelimeleri söylemesini duymaya ihtiyacım vardı. Bu kusurumu affetmesini istiyordum — kör olduğum ve ikimizi de incitene kadar ona açıklama şansı vermediğim için.

Kafasını salladı ve kalbim sarsıldı.

"Affedecek bir şey yok, aşkım," dedi, dudaklarını benim dudaklarıma üzerine sürterek. "Hayatım... onun halka açık kısımları. Tekrar peşimizden gelmeyeceklerini söz veremem. Ama sana bir şey söz verebilirim."

Yutkundum, nefesimi tutarak ona sarıldım. "Seni sonsuza kadar seveceğim."

Ağzına gülümsedim. "Bugün," dedim, dudaklarına bir öpücük kondurarak. "Yarın." Bir öpücük daha. "Ve sonsuza kadar," diye söz verdim ve ikimizin de konuşmayı unutturan yavaş, derin bir öpücükle yemini mühürledim.

EPILOG

Connell

Altı Ay Sonra

Haziran sonu, Güney Carolina'da geçen yıl hatırladığım kadar sıcaktı.

"Beni almaya geldiğin için teşekkürler. Annabelle ofisten ayrılamadı," dedim Logan'a, arabayı evimin önüne park ederken.

"Sorun değil. Gerçekten. Son birkaç haftadır çirkin suratını özledim. Eve dönüş yolculuğun iyi geçti mi?" Gözleri eve doğru kaydı.

Reaper'lar bana şaka yapmaya çalıştıklarında her zamanki gibi tüylerim diken diken oldu. Onları çok iyi sezdiğim için henüz başarılı olamadılar.

"Evet. Annemi görmek ve ona Annabelle'i tanıtmak güzeldi. Bir hafta önce iş için eve dönmek üzere ayrıldı." Elimi kapı koluna koydum. "Her şey yolunda mı?"

"Oh, evet," diye omuz silkti.

Aklım hızla çalışmaya başladı. Başka kim bu işe karışmış olabilirdi? Annabelle'in evimin anahtarı vardı, o yüzden o güvenliydi. Garaja mı girmişlerdi? Arabamı streç filmle mi kaplamışlardı? Bu yılın başlarında Sterling'e yaptığım gibi sahte bir ticaret sözleşmesi mi hazırlamışlardı?

"Tamam, peki, şimdi içeri gireceğim," dedim sakın bir şekilde kapıyı açmadan önce.

"İyi geceler. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver." Bakışları sola kaydı.

Cannon'ın evi mi?

Cannon, bana şaka yapması en olası olmayan kişiydi.

Logan bagaj kapağını açtı ve ben çantamı alıp bagaj kapağını kapattım.

"Görüşürüz!" dedi kocaman bir gülümsemeyle. Sonra benim evimin önünden ayrıldı ve kendi evine doğru yola çıktı, beni çantam ve kafamdaki onca soru ile evimin önünde bırakarak.

Cep telefonumu çıkardım, numarayı çevirdim ve garajın şifresini girdim.

"Merhaba aşkım, eve geldiğimi haber vermek istedim," dedim kapı açılırken. açılırken.

"Yaşasın! İş yerindeyim ama erken çıkabilir miyim bir bakayım. Seni özledim seni özledim."

"Ben de seni özledim. Biliyor musun, Logan tuhaf davranıyordu. Bana şaka yapmaya çalışıyor galiba." Arabamı inceledim, ama hiçbir şey yoktu. Her şey, haftalar önce İskoçya'ya giderken bıraktığımız gibi görünüyordu.

"Gerçekten mi?"

"Deodorantını krem peynirle değiştirdiğim zamandan beri benden intikam almak istiyor."

"Ne yaptın?" diye gülerек sordu.

"İyi. Güven bana." Mutfak kapısını açtım ve rahat bir nefes aldım. "Yanlış alarm olmalı." Anahtarlarımı tezgahın üzerine bıraktım ve oturma odasına girdim. Her şey yolundaydı. Sonra girişe doğru yöneldim.

"Oh, iyi. Bak, bu yeni sözleşmeleri incelemem lazım..."

"Hay sıçayım!" Oturma odasına girerken haykırdım. Her mobilya parçası tavana cıvatalanmıştı. "Bütün oda altüst olmuş!"

"Ne?" diye bağırdı.

"O dobberlar oturma odamızı tavana yapıştırmış!" Hem dehşete kapılmış hem de garip bir şekilde etkilenmiş olarak mobilyaların altına baktım.

"Dobberler mi?"

"Boş ver," diye patladım. Bu, bir bayana söyleyeceğin bir şey değildi. söyleyeceğin bir şeydi.

"Tamam, şimdi eve geliyorum."

"En son ne zaman buraya geldin?" diye sordum merdivenleri çıkarken , başka ne bulabileceğimden korkarak.

"Birkaç gün önce mi? Çok üzgünüm canım, ama evimin iş yerine daha yakın olduğunu biliyorsun."

"Merak etme. Müsait olduğunda gel."

Telefonu kapattık ve ana yatak odasının kapısını açarken içim cız etti. "Dalga geçiyorsun herhalde," diye mırıldandım, yatak odamda iki fit derinliğinde olması gereken top havuzundaki topların koridora yayıldığını görünce. "Yemin ederim, bu beni Annabelle'den uzak tutarsa, hepinizi öldürürüm."

İlk misafir odasında her mobilya parçası balonlu naylonla sarılmıştı ve yerler paketleme malzemeleriyle doluydu. "Sizler öldünüz," diye yemin ettim

Bir sonraki misafir odasının duvarlarının her santimetrekaresi lolipoplarla kaplıydı. *Bantlanmış.*

Son misafir odasına vardığımda, tansiyonum en az on puan yükselmişti. Hafif bir uğultu sesi vardı ve kapıyı açarken irkildim.

Duvardan duvara kanlı bir şişme kale vardı. Mobilya yoktu. Hiçbir şey. Sadece tepesinde dev bir palyaço olan ağlarla çevrili bir kale.

"Connell?" Annabelle'in sesi koridorun sonunda duyuldu.

"Koridorun sonundayım," diye cevap verdim, hala kaleye bakarak, bu şeyi kapatacak motorun nerede olduğunu merak ederek.

"Aman Tanrım." Annabelle güldü.

Arkamı döndüm ve onu görünce şokum geçti. O muhteşem bukleler boynundan yukarıya doğru uzanıyordu ve elbisesi bana ellili yılların pin-up kızlarını hatırlattı. "Tanrım, seni özledim."

Onu kollarıma alıp, onu deli gibi öptüm. Tadı kayısı ve Annabelle gibiydi. Ağızlarımız açgözlü bir uyum içinde hareket ediyordu, ikimiz de nefes nefese kalana kadar sırayla itip çekiyorduk.

"Bekle," dedi nefes nefese, kollarımdan çıkarak. "Kızmadın mı? Yani, misafir odasında bir zıplama evi var!" Gözlerini kısarak o çirkin şeyi seyretti.

"Evet, biraz, ama çoğunlukla sadece etkilenmiş durumdayım. Çocuklar bana hiç şaka yapamadılar."

"Hiç mi?" Diye sırttı.

"Bir kez bile." Başımı salladım. "Şimdiye kadar buz pistindeki rekorum lekesizdi."

Gülümsemesi genişledi ve sonra gülmeye başladı.

Şakacı ruhum harekete geçti. "Annabelle Clarke."

"En azından senin rekorun kusursuz kalıyor... buz pistinde!" Kahkahayı bastı ve ben orada ağzım açık kalmış bir şekilde ona bakakaldım.

"Bunu sen mi yaptın?"

Hâlâ gülerek başını salladı.

"Och. Sana tur attığım zamandan beri."

Yine başını salladı, ama bu sefer kollarını boynuma doladı. "Benimle bir tur atmak ister misin?"

"Evet. Bence bana ne yaptığını göstersen iyi olur, benim tatlı, masum Annabelle'im."

Dudaklarıma bir öpücük kondurdu, sonra elimi tuttu. "Bu, senin asla beklediğim gibi biri olmadığın için."

"Evet, bu biraz beklenmedikti," diye itiraf ettim.

Beni koridordan aşağıya götürdü, ben de onu takip ettim, kalçalarının sallanışını izleyerek. Sadece bir hafta olmuştu, ama ona deli gibi aşkıttım.

"Bu oda..." Lolipoplarla dolu odayı işaret etti. "Çünkü ilk günden beri sana deli oluyorum."

Yumuşak bir kahkaha attım ama biraz eridim. Bunun için saatlerce uğraşmış olmalıydı.

Bana dönüp baktığında yüzünde parlak bir gülümseme vardı ve beni bir sonraki misafir odasına götürdü. "Bu yüzden bana dikkatli davranmayı unutma."

Kabarcık sargısı.

"Ve şu anda olduğu kadar eğlenceli kalacağına söz ver," dedi yatak odamız olan top havuzunu işaret ederek. "Çünkü bazen hayatı çok ciddiye alıyorum."

Elimi hala tutarken, beni merdivenlerden aşağı oturma odasına götürdü. "Hayatımı alt üst ettin, Connell MacDhuibh," dedi ve bana yumuşak bir öpücük verdi.

Öpücük derinleşip tamamen tahrik edici hale geldiğinde, geri çekildi ve beni koridora götürdü.

"Ve şimdi tek gördüğüm şey... şey, sensin." Parmakla işaret etti.

Yüksek sesle güldüm. Nedense, duvarımdaki tüm fotoğrafları benim çaylak yılımdaki fotoğrafımla değiştirmiş olduğunu fark etmemiştim.

"Sen tamamen, tamamen harikasin." Öpücük için eğildim, ama o dönüp ön kapıdan dışarı çıktı.

Onu takip ettim. Nasıl takip etmem ki?

"Aman Tanrım."

Tüm arkadaşlarımız garaj yolunun sonunda duruyordu, her biri bir poster tahtası tutuyordu ve hepsi bir araya geldiğinde HAPPY B-DAY yazıyordu.

Oh. Tanrım.

Çok utanacaktı. Bugün benim doğum günüm değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Bu... oh lanet olsun. Ne yapmam gerekiyordu?

Çenemi yerden kaldırıp ağzımı kapatmaya çalıştım, ama şaşkına dönmüştüm. O tüm bu hazırlıkları yapmıştı ve bu onu çok...

"Bir sorun mu var canım?" diye sordu, geniş bir gülümsemeyle kollarını belime dolayarak.

"Şey... Hayır... Bu... Bu mükemmel, Annabelle." Onu kucakladım ve arkadaşlarıma şaşkın gözlerle baktım. En azından bir tanesi

benim Kasım çocuğu olduğumu bilmiyor muydu?

"Emin misin?" Yaramaz gözlerle bana baktı.

"Sen tamamen mükemmelsin." Herkesin gözü önünde onu öptüm, onlar da alkışladı. Başıımı kaldırdım, pişmanlıkla dudaklarını bıraktım. "Ama aşkım, bilmeni isterim ki..."

"Bir daha bak," diye ısrar etti.

Kaşılarımı çattım, ama dediğini yaptım. Tabelalar ters evrilmiştı ve sondaki ikisi artık boştu. Geri kalanı MARRY ME (EVLEN BENİMLE) yazıyordu.

Sarsıldım ve bakışlarımı ona çevirdim. "Bugün 25 Haziran," dedi yumuşak bir sesle. "Bir yıl önce, benimle altı haftalık bir toplum hizmeti dönemine başladın ve ben sana umutsuzca aşık oldum. Şimdi, mr boyu hapis cezasına razı olup olmayacağını merak ediyorum." Gülümseme titredi.

Bütün bunları o yapmıştı ve... evlenme teklif mi ediyordu? Kalbim durdu.

"Bana evlenme teklif mi ediyorsun, kızım?" Ellerimle yanaklarını kavradım.

Gergin bir şekilde başını salladı, gözlerinde heyecan açıkça ve parlak bir şekilde parlıyordu. "Bunu yapması gerekenin ben olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Yine başını salladı ama çekinmedi. Bunu gerçekten arkadaşlarımızın önünde, benim için en büyük korkularıyla yüzleşerek yapıyordu. "Bizim için geleneksel olan hiçbir şeyin olmadığını fark ettim."

Evet, bu konuda kesinlikle haklıydı.

"Evet, Annabelle, seninle evleneceğim. Ama sadece yukarı çıkıp sana aldığım yüzüğü almama izin verirsen." Bu, tıpkı onun gibi klasik bir hareketti ve parlamak için doğru zamanı sabırla bekliyordu.

Annabelle'in beni şaşırtmasına izin ver.

"Bu evet demek mi?" diye sordu ve parmak uçlarında zıpladı.

"Sen söz konusu olduğunda her zaman evet. Seninle evlenmeye evet. Bir hayat kurmaya evet. Sonsuza kadar evet." Onu kollarıma aldım ve dilindeki mutluluğun tadını çıkararak onu derin bir şekilde öptüm.

Sonra arkadaşlarımıza el salladım ve Annabelle'i evimize taşıdım, kapıyı hemen kapattım. Sonsuzluklar zel olarak başlar.

Ve bu kesinlikle bizim sonsuzluğumuzdu.

GRINDER ÖN İZLEME

Reapers'ı seviyorsanız, Gage'i de seveceksiniz! Sayfayı çevirin ve Grinder'ın ilk " " bölümüne göz atın ve NHL'nin en popüler oyuncusunun nasıl Reapers'ın koçu olduğunu öğrenin!

BANA BAĞLANIN!

Yeni çıkan ürünler, hediyeleri ve daha fazlası hakkında ilk siz haberdar olmak için 77222'ye SAMANTHA yazın!

Özel içerikler ve hediyeler için haber bültenime [buradan](#) kaydolun!

Amazon'da beni [buradan](#) veya BookBub'da [buradan](#) takip ederek tüm yeni yayınlardan haberdar olun! Beni web sitemden de bulabilirsiniz!

GRINDER

GAGE

Üç yaşındaki bir çocuğu uyutmak olimpik bir spor dalı olmalı.

"Böyle daha mı iyi?" diye sordum Lettie'ye, o yaz mavisi gözlerinden kalın kahverengi saçlarını geriye doğru düzeltirken, küçük bardaktaki suyu bitiriyordu. Başını salladı, yastığa yaslanırken gülümsemesi küçük, aralıklı dişleriyle doluydu.

Hokey benim dünyamdı, bu oyunda, bu buzda, takımımın ihtiyaçlarında nefes alıp yaşıyordum, o zaman Lettie benim güneşimdi, bu evrende kalbimi eriten tek şeydi.

Aynı zamanda şiirsel sözlerle övdüğüm tek şeydi, ama elimde değildi, üç yaşındaki minik bir çocuğun esiriydim.

"Teşekkürler, baba," dedi, ama yorganını çekiştirip minik ayaklarını kıpırdatmasından, kızımın aklında başka bir şey olduğunu anladım.

"Ne oldu, güneş ışığım?" diye sordum.

Heyecanlı gözlerle bana baktı. "Bailey'nin burada olması hoşuma gidiyor."

"Ben de," dedim, onun mutluluğuna yüzümde yayılan gülümsemeyi engelleyemeden.

"Bailey'i seviyorum."

Göğsümden küçük bir kahkaha yükseldi. "Ben de," dedim ve saçlarını okşadım.

"Artık her zaman burada mı olacak? Sabahları ve diğer zamanlarda da?"

"Evet," diye cevapladım, başucundaki masaya uzanarak. Bailey'i Lettie'nin tam zamanlı dadısı olarak bizimle yaşamaya getirmek hiç düşünülmenden verilen bir karardı. Deplasman maçları için onunla seyahat etmem gerektiği ve programımın öngörülemezliği nedeniyle, onun bir hayatı olması için... ikimiz için de... tek yol buydu. O bu işi altı aydır yapıyordu, ama sezon başlarken, doğru zamandı.

"Yani kalktığımında burada olacak mı?"

Işığı kapatmadan önce bir an durdum ve derin bir nefes aldım. "Evet, ama Lettie, saat yediye gelene kadar bekleyelim, tamam mı? Herkes sabahın beşinde parti yapmayı sevmez."

Hafifçe zıpladı, gözleri yaramazlıkla parladı. "Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Onu az önce gördün, hatırladın mı? Seni yatırdı," dedim, battaniyesini çenesine kadar çekip yatmasını söyledim.

"Biliyorum, harika değil miydi?"

Öne eğildim ve alnını öptüm. "Evet, harikaydı. Yarın gece de yine harika olacak."

"O en iyisi," dedi, gözleri gülümsemesi kadar genişti. "Belki güneş doğmadan beni görmek ister!"

Dudaklarımı büzdüm, kızımın yanında kolayca gelen kahkahayı bastırmaya çalışarak, ama sadece onun yanında. "Scarlett McPherson, sabaha kadar Bailey'i rahat bırak. Anladın mı?"

Alt dudağı çok sevimli bir şekilde büzüldü. "Evet, baba."

"Tamam. Biraz koşmaya gidiyorum, ihtiyacın olursa spor salonunda olacağım, tamam mı?"

Kafasını salladı ve kendini öne doğru atarak bana sıkıca sarıldı.

Onu sıkıca sarıldım, çilek şampuanının kokusunu ve yaydığı basit mutluluğu tadını çıkardım. Onun dünyasında her şey basitti — babası onu seviyordu ve Bailey ona hayrandı.

Doğduğundan beri ilk kez, bu evde bir istikrar hissi vardı ve Tanrı şahidimdir ki, bunu böyle tutacaktım.

"Seni yıldızlardan daha çok seviyorum," dedi sıkıca sarılırken.

"Seni aydan daha çok seviyorum."

"Yıldızlar daha güzel," diye tartıştı.

"Ama Dünya'nın aya ihtiyacı var, o yüzden ben seni daha çok seviyorum."

Yüzü bir anlığına buruştu, sonra omuz silktili. "Tamam. Ama sadece kazanmaya ihtiyacın olduğu için."

Onu tekrar kucakladım ve yatağına yatırdım, dün buradayken Bailey'nin taşınmasına izin verilmesi gerektiğini savunurken bunu söylediği için Rory'yi içimden sessizce lanetledim.

Lettie'nin ışığını kapattım ve kapıyı arkamdan yavaşça kapattım.

Saatim 20:15'i gösteriyordu. Birkaç kilometre koşup sonra arkadaşlarla içki içmeye gidebilirdim. Ya da birkaç kilometre koşup belki de geceyi dinlenerek geçirebilirdim.

Evet, ikinci seçenek muhtemelen daha sorumlu bir tercihti.

Mutfağın önünden geçerken buzdolabı kapandı ve dönüp baktığımda Bailey'nin bir torba dolusu market alışverişini boşalttığını gördüm. Üstü gayet düzgündü, ama

boyun çizgisinde hafif bir çukur, bana onun çekici dekoltesini görmemi sağladı.

Ona öyle bakma, seni aptal.

"Selam," dedim, yedinci sınıf öğrencisi kadar nazik bir şekilde.

"Selam," diye cevapladı, ben mutfak adasına doğru eğilirken parlak bir gülümsemeyle. "Senin sevdiğin Yunan yoğurtundan biraz daha aldım ve yarın için cupcake malzemeleri. Lettie ile birlikte pişirip, bizim küçük... anlaşmamızı kutlayalım diye düşündüm," diye etrafını işaret etti.

Ağzımın köşesi gülümsemeyle yukarı kalktı. "Bailey, sen bizimle yaşıyorsun. Yasadışı bir şey yok."

Yanakları pembeye boyandı ve bu onu daha da güzel hale getirdi. Bailey'nin buna ihtiyacı yoktu tabii. Minyon bir vücudu vardı ama benim sarhoş fantezilerimde birkaç kez altında bulduğum güçlü bir vücuda sahipti. Peki ya yüzü? Lanet olsun, o mükemmellikti — kocaman ela gözleri, kalın kirpikleri, zeytin rengi teni ve gördüğüm en öpülesi dudakları vardı.

Ama ona yapabileceğim tek şey buydu.

"Evet," dedi, uzun, koyu kahverengi saçlarını başının üstünde bir tür topuz haline getirerek. "Bu sadece bir geçiş dönemi."

"Umarım iyi bir geçiş olur." Öyle olmak zorundaydı. Lettie Bailey'i çok severdi ve biz çocukluğumuzdan beri arkadaştık, bu yüzden Bailey'i... ya da annelerimizi kızdırmayı göze alamazdım.

"Öyle olacak," diye söz verdi. "Ayrıca, zaten neredeyse burada yaşıyordum. Artık trafiğin içinde evime geri dönmek zorunda kalmayacağım."

"Katılıyorum." Seattle trafiği tam bir kabus olabilirdi.

Bir an durdu, karşıdaki tezgaha yaslandı ve istemeden o dolgun kıvrımlarını sergiledi.

Hayatım mahvoldu. Buradan çıkmazsam, lanet olası yerden daha sert bir ereksiyon yaşayacaktım.

"Birkaç kilometre koşmaya gidiyorum," dedim ona, adadan uzaklaşarak.

O da uzanıp buzdolabından bir şişe su aldı ve bana attı. "İyi koşular. Bu arada, bugün taşınırken Rory ve Warren'ın konuşmalarını duydum. Eğer arkadaşlarla bir kaç bira içmek istersen, ben Lettie ile burada kalabilirim."

"Teşekkürler. Düşüneceğim, ama sanırım yatacağım." *Ve dadımı cinsel tacizden kaybetmeden önce senden uzaklaşacağım.*

tacizinden kurtulmak için senden uzaklaşacağım.

"Tamam, teklifin her zaman geçerli. Benim için sorun yok." Mükemmel göğüslerinin altında kollarını kavuşturdu. "Jeannine ve Paige dışında bir erkek arkadaşım ya da sosyal hayatım yok."

Su şişesini açtım ve birkaç yudum aldım. "Evet, arkadaşların da buraya her zaman gelebilir. Cidden. Burası artık senin de evin."

Gülümsemesi küçük ama samimiydi. "Bu benim için çok önemli." Garip bir şekilde başımı salladım. "Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Odanın yanıyor gibi hissederek oradan hızla çıktım ve evin en alt katına, spor salonuma indim. Yerden tavana kadar uzanan pencereler, güneşin batışının son anlarını yaşayan Washington Gölü'nün manzarasına açıliyordu.

Koşu bandını çalıştırdım, kulaklıklarımı taktım, Eminem'i açtım ve koşmaya başladım. Ayaklarım makineye vururken kalp atışlarım sabitti, nefesim düzenliydi. Belki de o kadar da formdan düşmemiştim.

Geçen sezonun çoğunu omzum yırtıldığı için kaçırdıktan sonra, Sharks'a geri dönebileceğimden emin değildim, ama koç beni kadroda tuttu ve o çaylak beni geçmezse, hala pozisyonumda liderdim.

Siktir et, o benim.

Evet, altı ay önce bu hızda koşarken acı içinde çığlık atmadan duramazdım. Altı ay önce hala kolum askıdaydı ve Helen'in bizi terk etmesinden dolayı hala çok kırgındım.

Ve sonra Bailey, Cornell'de yüksek lisansını yeni bitirmiş olarak hayatıma geri dönmüştü. Bu kader değildi, ben aptal değildim. Bizi bir araya getiren annelerimizdi, romantik anlamda değil - onlar da aptal değildi - ama benim yardıma ihtiyacım vardı ve Bailey, hayatında ne yapacağına karar verene kadar bir işe ihtiyacı vardı... ve sanat ve felsefe alanlarında çift diploma almıştı.

Onu tekrar görene kadar her şey mükemmeldi. Biz büyürken, ben U-Dub'da üniversiteye giderken, o Ivy'ye giderken olduğu kız... artık çoktan gitmişti. Kız filmlerindeki gibi bir dönüşüm geçirmiş değildi, hayır, o her zaman güzeldi, ceylan gözlüydü ve içi de dışı kadar güzeldi. Ama şimdi...

Siktir, şimdi çok çekiciydi ve nedense bunun farkında değildi.

Daha da kötüsü, sanki vücudumda Bailey radarı vardı. O odaya girdiğinde, ona yaklaşmamam gerektiğini vücuduma hatırlatsam bile, sertleşiyordum.

Seks sevmediğimden değildi. Lanet

olsun, seksi seviyordum.

Kadınları taparcasına severdim.

Birçok kadınla yattım. Sonra

gittiler.

İlk sevdiğim kadın, kalması için yalvarırken beni terk etmişti...

Şimdi ise ben söylediğim için gittiler... Adil olalım, ben onların külotlarını indirirken bunun paketin bir parçası olduğunu bilmiyorlardı sanki.

Kadınlarla yattığımı söyledim... Kadınları

becermedim. Arada fark vardı.

Tabii ki, son zamanlarda hepsi sarışındı. Sarışın ya da kızıl saçlı olanlar, ama asla esmerler. Asla Bailey ile yanlışlıkla karıştırabileceğim biri olmamalıydı.

Asla *o noktaya* gelmedim ve sikim ne kadar yalvarsın da fark etmezdi.

Birlikte büyüdüğümüz için ona dokunmamam gerekse de – annelerimiz en iyi arkadaşlardı – o kesinlikle becerilemezdi çünkü her şeyin özünde o Lettie'ye aitti.

Ve ben kızımdan hiçbir şey çalmadım.

Hayır, o dünyayı hak ediyordu ve ben de ona tam olarak bunu verecektim.

Üçüncü milde, gömleğimi çıkardım, alnımdaki teri sildim, sonra gömleği attım ve iki mil daha koştum. Cinsel hayal kırıklığını atmak için koşmaktan daha iyi bir şey yoktur.

Geçerdi. Bailey'nin burada olmasına alıştım. O benim kardeşim gibi olurdu ve tüm bu cinsel dürtülerim kaybolurdu. Onun da öyle olduğu yoktu. Lanet olsun, o zaman ikimiz de başımız belaya girerdik.

Ama bu sadece benim, hiç sahip olmadığım kıza karşı duyduğum şehvetli arzuydu ve ben artık küçük bir çocuk değildim. Ben yetişkin bir adamdım, Seattle Sharks NHL takımının forvetiydim ve ligin en iyi oyuncusuydum. Daha da önemlisi, ben Lettie'nin babasıydım ve annesi bir kayadan farksız bir anne içgüdüsüne sahip olduğu için, Scarlett'in tek dayanağı bendim.

Yeterli olmak

zorundaydım.

Yeterli olmaktan

daha fazlası.

Her şey olmalıydım.

Altıncı mil bitti ve koşu bandının hızını düşürdüm, omuzlarımı çevirip kaslarımı esnettikten sonra duşa gittim.

Tam da ihtiyacım olan şeydi. Merdivenleri çıkarken, dadımı becermek yerine temel ihtiyaçlarımı giderdiğim için kendimi tebrik ettim. Bana bakın, ne kadar medeni falan.

Ayaklarıma o kadar odaklanmışım ki, neredeyse ona çarpana kadar Bailey'nin üçüncü katın merdivenlerinde olduğunu fark etmedim.

"Kahretsin, özür dilerim," dedim, onun çok pürüzsüz, çıplak omuzlarını tutarak.

"Oh, benim hatam! Lettie daha fazla su istedi, ben de ona bir bardak götürdüm," dedi, ama onu zar zor duyabiliyordum.

Hayatım mahvoldu. O şeyin içinde mi uyudu? Açık mor ipek şortu uyluklarını zar zor örtüyordu ve ona uyan üstündeki ince askılar kırılacak kadar zayıf görünüyordu. Dışlerimle.

Bir. İyi. Isırık.

"Gage?"

Gözlerim kapandı. Neden benim adım onun ağzından çıkınca bu kadar güzel geliyordu?

Parmaklarının terle ıslanmış tenime hafifçe dokunduğunu hissettim. "Hey, iyi misin? Omzun mu?"

Yutkundum ve gözlerimi açtım, zoraki bir gülümsemeyle başımı salladım. "Hayır, iyiyim."

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yeşil kıvrımların arasında altın rengi benekler vardı. Göğsümü incelerken dişleriyle alt dudağını ısırıldı. "Emin misin? Yani... Buz koyabilirim ya da ovabilirim?"

Onun alnında kırıksıklıklar belirdi, aynı anda benim de aletim, onun muhteşem, yetenekli ellerinin üzerimde olduğunu düşünerek sertleşti — soyut sanatın başyapıtlarını yaratan eller. Tanrım, en son ihtiyacım olan şey, o ellerin tenimde olmasıydı.

Görünüşe göre koşmak düşündüğüm kadar işe yaramamıştı.

Elimde olan tek iyi şeyi mahvetmeden önce onu kafamdan çıkarmam gerekiyordu.

"Biliyor musun, ben biraz dışarı çıkacağım. Lettie ile bir sorunun yok, değil mi?" diye sordum, nefes alıp verirken yüzümün önünde inip çıkan sütyensiz göğüslerine bakmamak için başka yerlere bakarak.

"Tabii, elbette. Acele etme. Rahatlamaya çalış, tamam mı?"

Başımı salladım, sonra aklıma bir düşünce gelince neredeyse küfredecektim. "Kahretsin, bazen kadınları eve getiriyorum..."

Hafifçe güldü. "Gece hayatının farkındayım. Burası senin evin, Gage. Rahat ol..." Ellerini açarak, "Ne yapıyorsan yap. Cidden, yargılamıyorum."

Aptal gibi tekrar başımı salladım ve kendimi daha fazla rezil etmeden ya da ona gerçekten neden çıkmam gerektiğini söylemeden merdivenlerden yukarı çıktım.

Duş alıp temiz kıyafetler giydikten sonra, Aston Martin'imle evimden hızla uzaklaşarak en iyi arkadaşlarımın ve benim verebileceğim tek şeyi isteyen kadınların yanına gittim: bedenimi.

Yargılamıyorum, demişti.

Ama ben kendimi yargılamıyormuşum gibi davranıyordum.

YAZAR HAKKINDA

Samantha Whiskey bir eř, anne, köpeklerini ve romantik romanları seven biridir. Hokey, seksi alfa erkekler ve yüksek dozda garip durumlara yabancı olmayan yazar, PTA'nın asla bilmeyeceği kitaplar yazmak için kendini eve kapatır.

TEŞEKKÜR

'da çok sıkıcı bir hayat sürmemi engelleyen muhteşem eşim ve harika çocuklarıma teşekkür ederim!

Her zaman harika tavsiyelerde bulunan ve sürekli destek veren tüm muhteşem yazarlara büyük teşekkürler! Zaman geçirmek için inanılmaz heyecan verici kitaplar yazdıklarını da unutmamak gerekir!

Bunu parlatmak için A.H.'ye büyük bir teşekkür. Ve bu kitapları benim kadar seven MUHTEŞEM okuyucuların her birine teşekkür ederim!

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[r Telif](#)

[Hakkı](#)

[Samantha Whiskey'nin diğer kitapları](#)

[Şimdi Sesli Kitap Olarak da Mevcut!](#)

[Adanmışlık](#)

[1. Connell](#)

[2. Annabelle](#)

[3. Connell](#)

[4. Annabelle](#)

[5. Connell](#)

[6. Annabelle](#)

[7. Connell](#)

[8. Annabelle](#)

[9. Connell](#)

[10. Annabelle](#)

[11. Connell](#)

[12. Annabelle](#)

[13. Connell](#)

[14. Annabelle](#)

[15. Connell](#)

[16. Annabelle](#)

[17. Connell](#)

[18. Annabelle](#)

[19. Connell](#)

[20. Annabelle](#)

[Epilog](#)

[Grinder Ön İzleme](#)

[Benimle bağlantı kurun!](#)

[Grinder](#)

[Yazar Hakkında Teşekkür](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

